HET LEVEN van een Loser

HET DAK ERAF

MEER DAN 275 MILJOEN BOEKEN VERKOCHT

Jeff Kinney

FL

Boeken over Bram:

Het leven van een Loser (deel 1)

Vette pech! (deel 2)

Bekijk het maar! (deel 3)

Een hondenleven (deel 4)

Niet te doen! (deel 5)

Geen paniek! (deel 6)

Zwaar de klos! (deel 7)

Gedumpt (deel 8)

Flutvakantie (deel 9)

ff offline (deel 10)

Drie keer niks (deel 11)

Wegwezen (deel 12)

Vet koel (deel 13)

Totaal gesloopt (deel 14)

Kopje-onder (deel 15)

Voltreffer (deel 16)

Het dak eraf (deel 17)

Meer Loser-boeken:

Jouw leven als Loser

Niet te filmen!

Achter de schermen

Logboek van Theo Thorbecke

Een episch avontuur

Grappige griezels

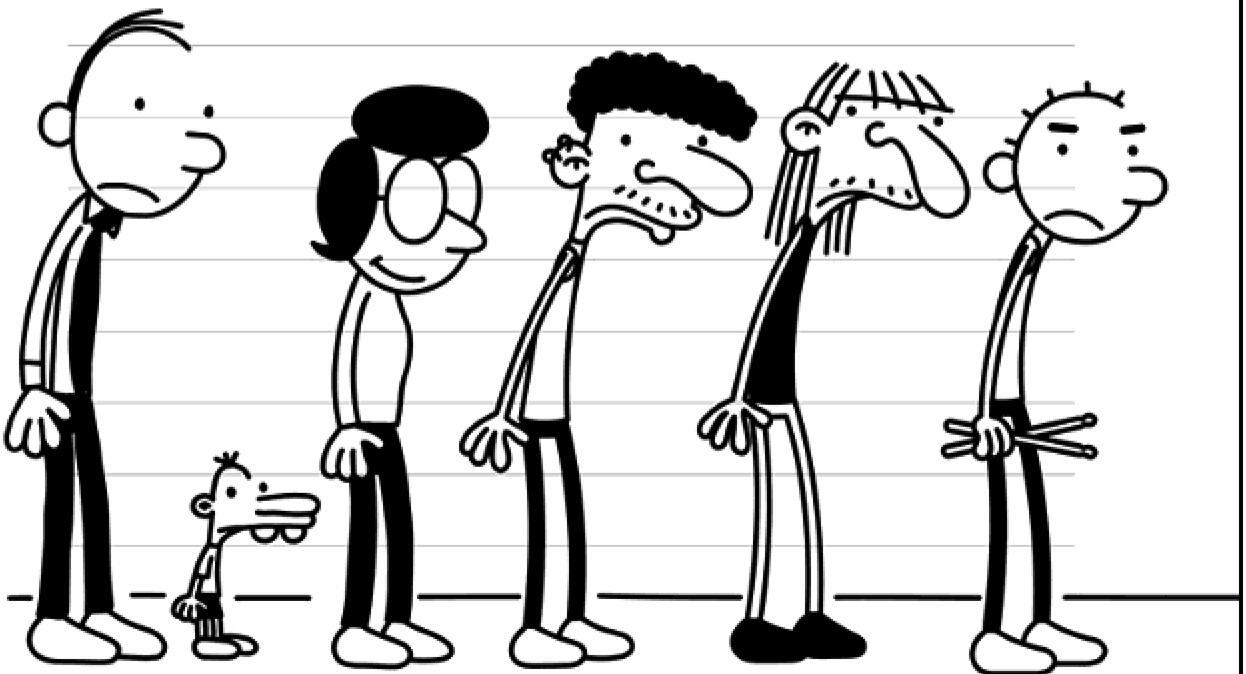

HET LEVEN van een LOSER

HET DAK ERAF

door Jeff Kinney

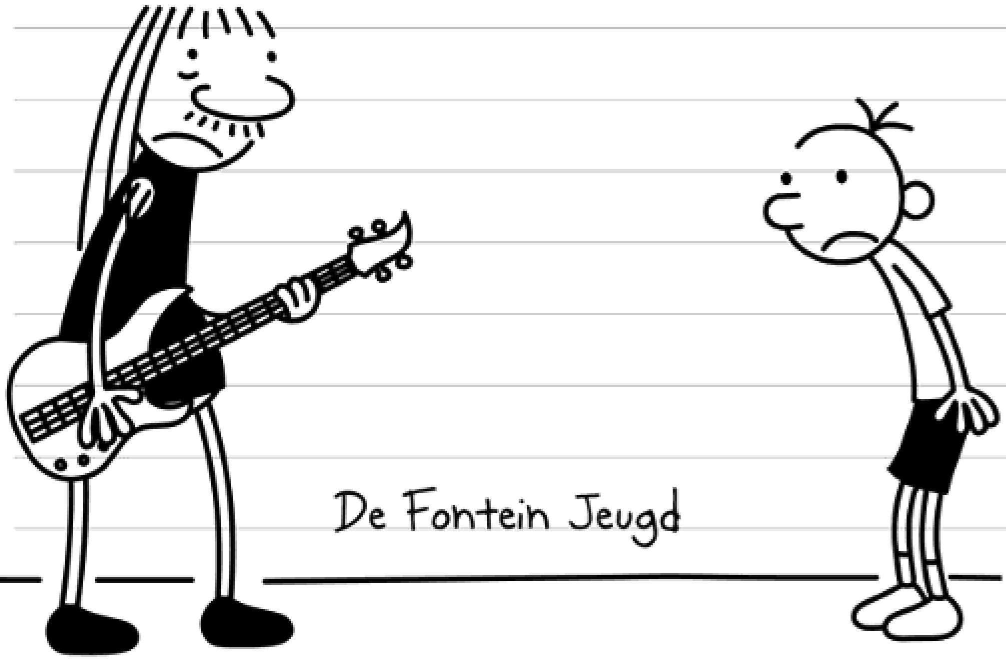

De Fontein Jeugd

www.graphic-novels.nl
www.hetlevenvaneenloser.nl

Oorspronkelijke titel: *Diary of a Wimpy Kid – Diper Överlöde*
Verschenen bij Amulet Books, een imprint van ABRAMS, New York

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2022 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ of the book's cover are trademarks and trade dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Book design by Jeff Kinney
Cover design by Jeff Kinney with Pamela Notarantonio and Lora Grisafi

'Can You Smell Us Now?'
Lyrics by Jeff Kinney, music by Jon Levine
© 2022 Fox Film Music Corp., Primary Wave Music (BMI)
All Rights Reserved. Used with Permission.

Voor deze uitgave:
© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Hanneke Majoor
Omslagafbeelding en illustraties: Jeff Kinney – Wimpy Kid Inc.
Omslagontwerp en grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6172 8 (e-book 978 90 261 6173 5)
NUR 283, 284

VOOR SCOTT

DECEMBER

Maandag

Ik dacht altijd dat ik rijk en beroemd wilde worden, maar nu begin ik me af te vragen of roem en rijkdom al dat gedoe wel waard zijn.

Het is vast heerlijk om een beroemdheid te zijn, als een superster behandeld te worden en je naam in neonletters te zien.

Maar hoeveel aandacht kan één mens verdragen? Ik wed dat je dat soort dingen na een tijdje wel zat wordt.

Je kunt beroemdheid niet uitzetten als het even niet uitkomt. En het lijkt me geen pretje als je de hele tijd om handtekeningen of selfies gevraagd wordt.

Als je een ster bent, kun je niet eens je persoonlijke zaakjes regelen zonder dat iedereen erachter komt en het op sociale media zet.

En in het openbaar maakt er altijd wel iemand een foto van je terwijl je er niet geweldig uitziet.

Bovendien denkt iedereen recht te hebben op alle details van je privéleven. Dat zal ook geen pretje zijn.

Over relaties gesproken, als je een ster bent, dan weet je nooit wie je kunt VERTROUWEN. Want zelfs de mensen die het dichtst bij je staan, hangen voor de juiste prijs graag je vuile was buiten.

Het MOEILIJKST is het voor de vroegere kindsterren, want als die volwassen zijn en niet meer in de schijnwerpers staan, moeten ze leren om als gewone mensen te leven.

En het is vast niet leuk om iemand te zijn die VROEGER beroemd was.

Mensen herkennen kindsterren ook nog als ze volwassen zijn. En ik wil later graag met mijn gezin in een restaurant kunnen eten zonder lastiggevallen te worden.

Begrijp me niet verkeerd, ik zou best landhuizen en dure auto's willen hebben, en al die andere dingen die bij beroemdheid horen. Ik heb alleen geen zin in de nadelen van de roem.

Daarom lijkt het me geweldig om VRIENDEN te zijn met iemand die beroemd is. Dan heb je alleen de voordelen van een ster zijn en niet de nadelen.

Beroemde mensen reizen altijd de hele wereld over en gaan heel luxe op vakantie. Aan die levensstijl zou ik heel goed kunnen wennen, vooral als ik er niet zelf voor hoef te betalen.

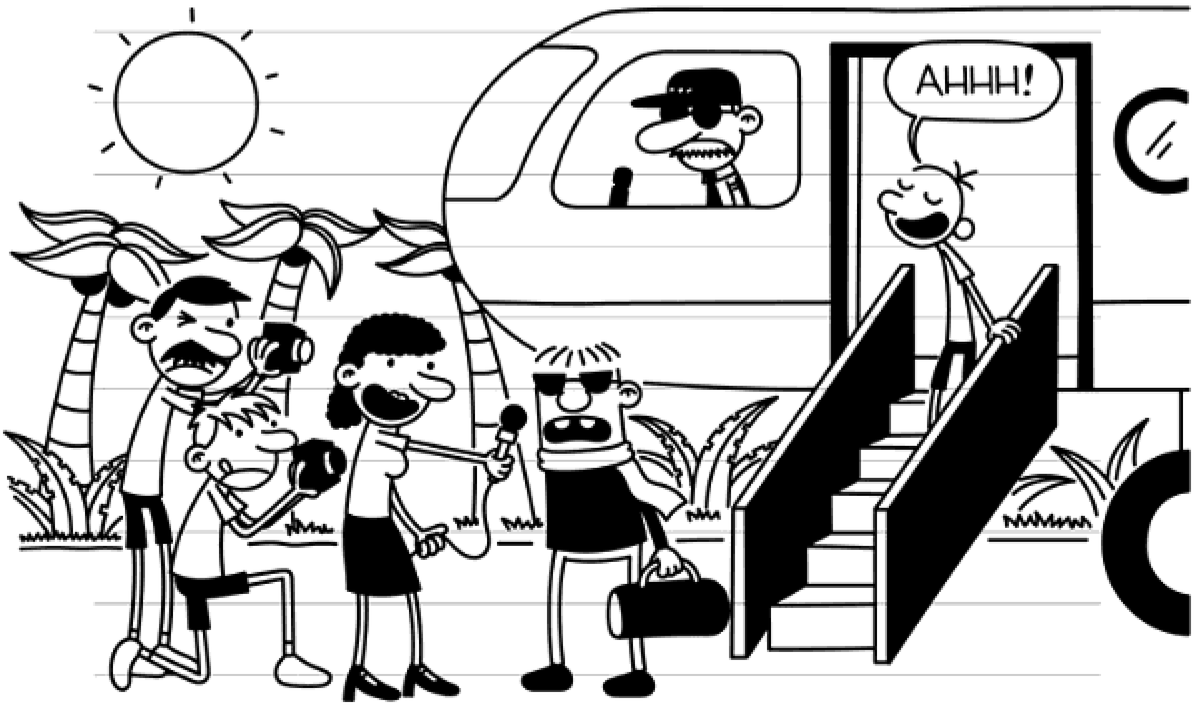

Plus, als je vrienden bent met iemand die meer geld heeft dan jij, dan weet je zeker dat diegene altijd de rekening betaalt.

En als jij en je beroemde vriend ooit ruzie krijgen, dan is dat niet het einde van de wereld. Want voor sappige roddels over sterren willen mensen dik betalen.

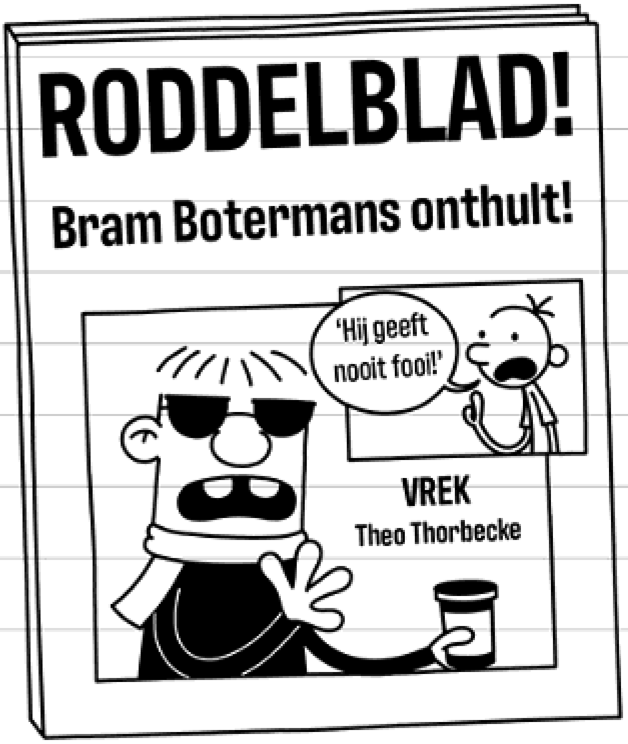

Maar er is één probleem met mijn plan: ik heb geen vrienden die op weg zijn om beroemd te worden. En ik heb echt geprobeerd om mijn vriend Theo aan te moedigen, maar hij hoeft blijkbaar niet zo nodig naam te maken.

Dus nu heb ik besloten dat je nog beter FAMILIE kunt zijn van een ster dan dat je er vrienden mee bent. Want reken maar dat je VEEL betere kerstcadeaus krijgt als je een rijk familielid hebt.

Mijn oudere broer Rick heeft grote plannen om een beroemde muzikant te worden.

Maar ik weet eerlijk gezegd niet hoe succesvol je kunt zijn met een band die Folle Luyer heet.

Los van de naam zijn er nog wel wat andere hindernissen te nemen. Om te beginnen: ze oefenen nog steeds in onze kelder, al hadden mijn ouders dat liever ANDERS gezien.

Daar komt nog bij dat Folle Luyer al meer dan een jaar niet meer heeft opgetreden. En het enige bandlid dat niet op de middelbare school zit is de zanger, Wim. Maar hij is vijfendertig en woont bij zijn oma.

Toch denkt Rick nog steeds dat Folle Luyer de top kan bereiken. En hij heeft er al een heel plan voor bedacht.

Elk jaar wordt er een wedstrijd gehouden die Sterrenslag heet, en Rick denkt dat Folle Luyer die kan WINNEN als ze maar hard genoeg oefenen.

Ricks lievelingsband is Metallichihuahua, en zij hebben Sterrenslag gewonnen toen ze net begonnen.

Ik ben geen groot fan van dat soort muziek, en ik heb ook alleen maar van Metallichihuahua gehoord omdat Ricks slaapkamer helemaal volhangt met hun posters.

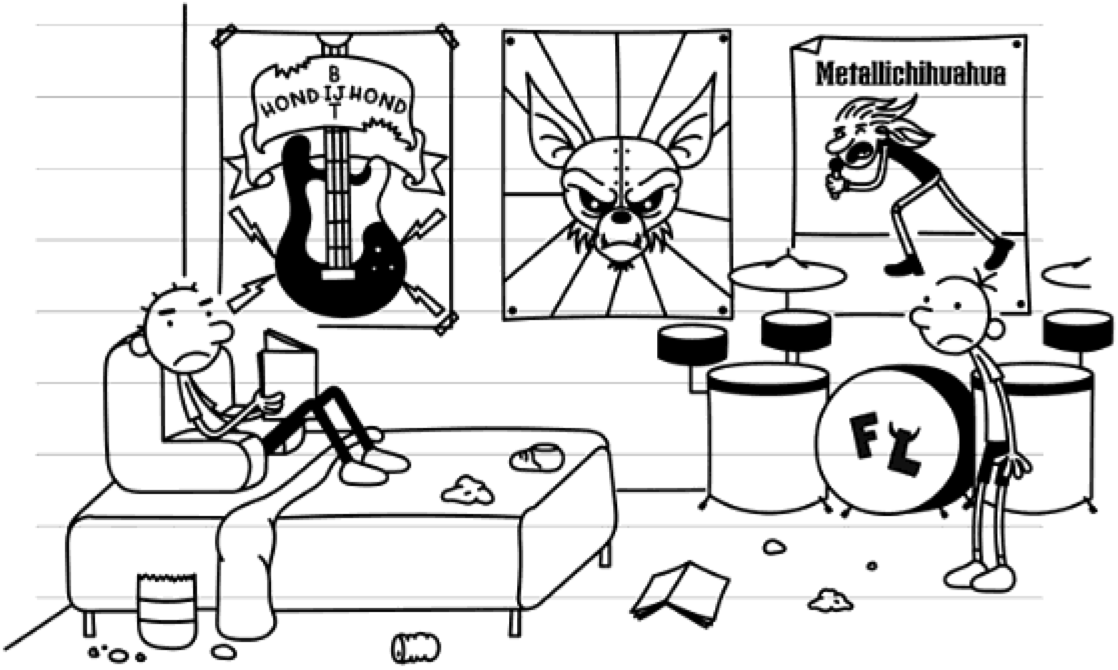

Rick zegt dat Sterrenslag de carrière van Metallichihuahua heeft gelanceerd en dat ze daarna op de cover van elk tijdschrift stonden.

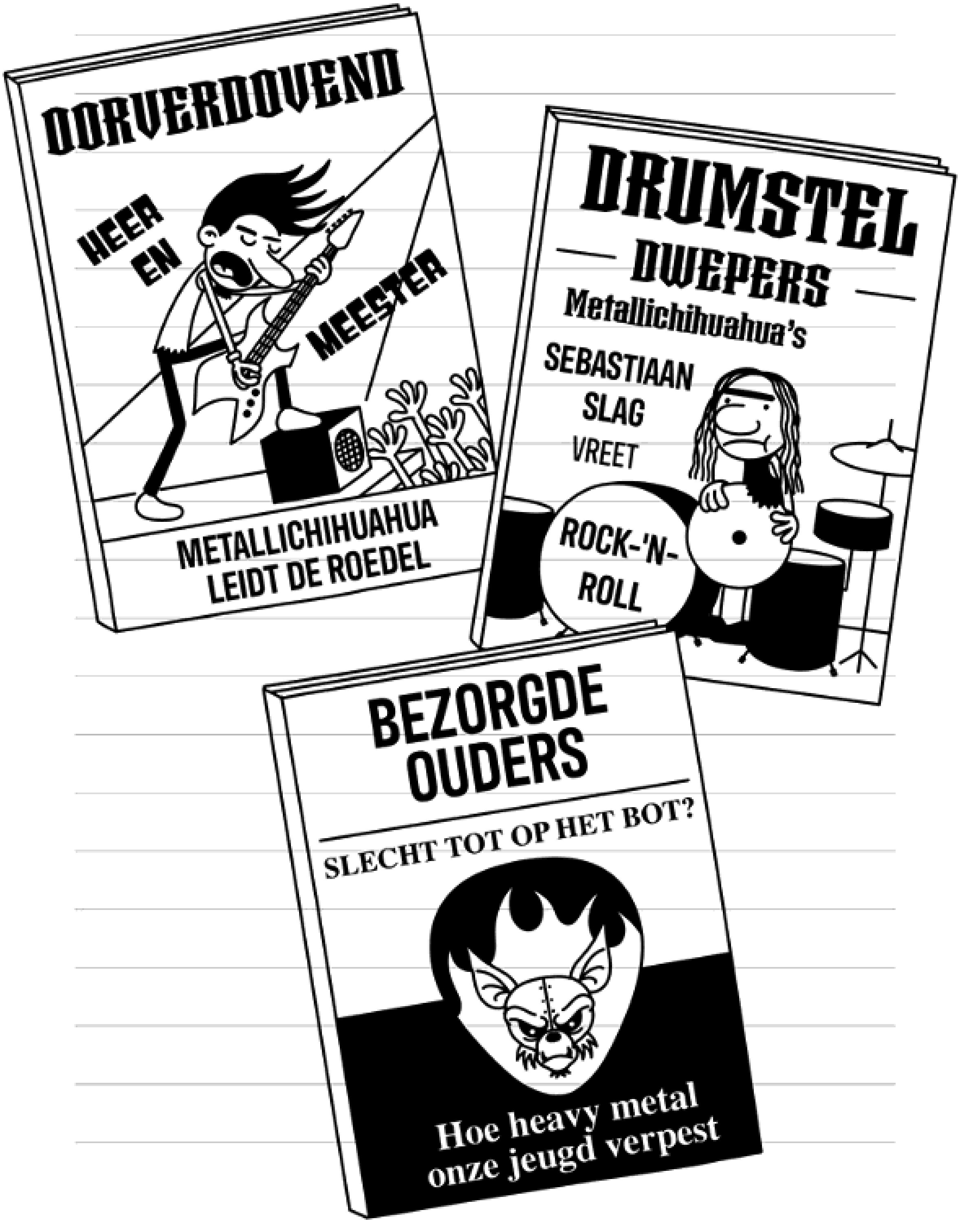

Metallichihuahua ging uit elkaar voor Rick de kans had om ze te zien spelen, dus alles wat hij over ze weet komt uit tijdschriften en oude filmpjes van concerten. Maar toen Wim tien jaar was, heeft zijn oma hem meegenomen naar een concert van hun laatste tour. En daar schept hij altijd over op tegen Rick.

Soms heeft Wim het T-shirt dat hij bij dat concert kreeg nog wel eens aan, al is het misschien beter van NIET.

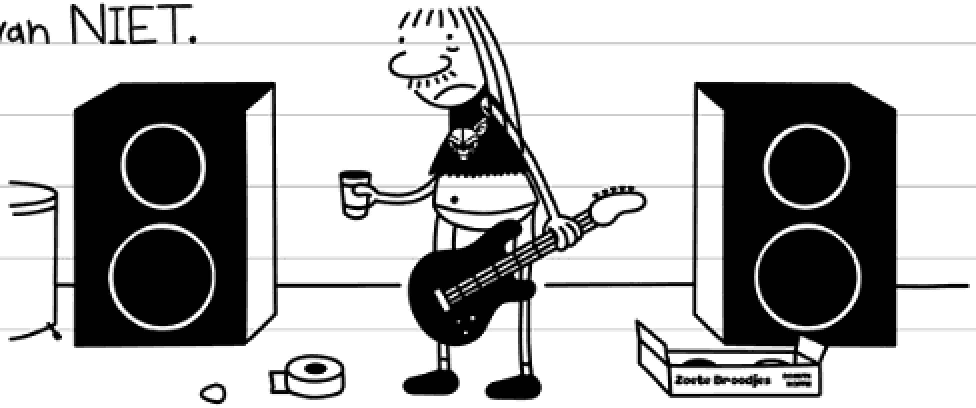

Ik heb geen idee of Folle Luyer een reële kans maakt om deze wedstrijd te winnen of niet.

Maar als Ricks band echt op weg is naar roem en glorie, ben IK degene die hun verhaal gaat vertellen. Ik heb al die repetities van Folle Luyer moeten doorstaan en ik vind dat ik daar best iets voor terug mag krijgen.

Woensdag

Rick heeft zijn bandleden wijsgemaakt dat mensen Metallichihuahua zo snel serieus namen omdat die gasten er in het openbaar altijd uitzagen alsof ze al beroemd waren.

'Als je wilt dat mensen denken dat je een rockster bent,' zei hij, 'begin dan met je zo te KLEDEN.'

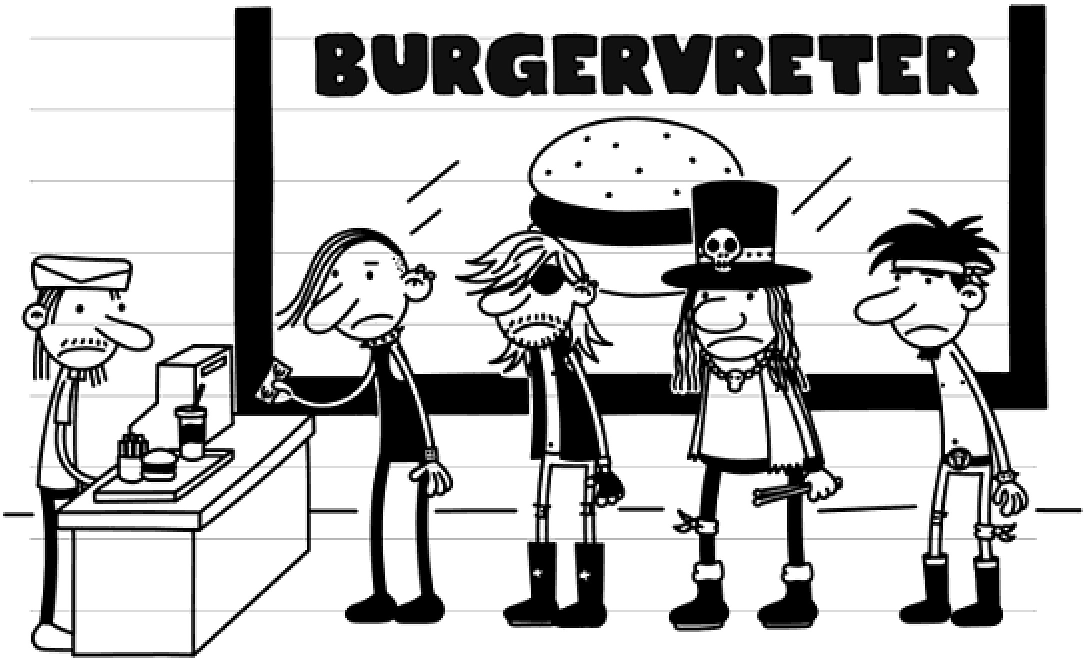

Dus gisteren gingen ze naar het winkelcentrum om coole outfits te kopen. Maar ze ontdekten dat hippe kleren heel duur zijn, en dat gescheurde jeans twee keer zo veel kosten als splinternieuwe. Dus ze vertrokken weer zonder iets te kopen.

Terug bij ons thuis maakten ze scheuren in hun EIGEN jeans. Maar toen mam die stapel in Ricks kamer vond, naaide ze lapjes over de gaten. En ik wed dat ze die broeken ook GESTREKEN heeft.

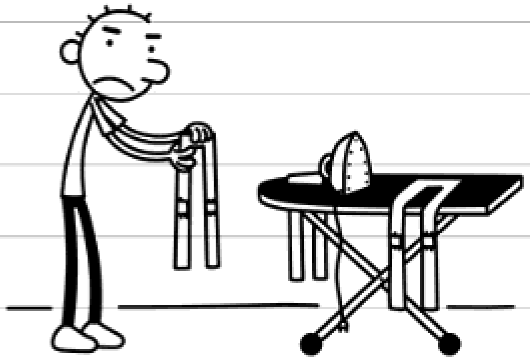

Daarna gingen ze naar een tweedehandswinkel waar de kleren best goedkoop zijn. Wim zocht een outfit bij elkaar en vond dat hij er echt uitzag als de zanger van een rockband.

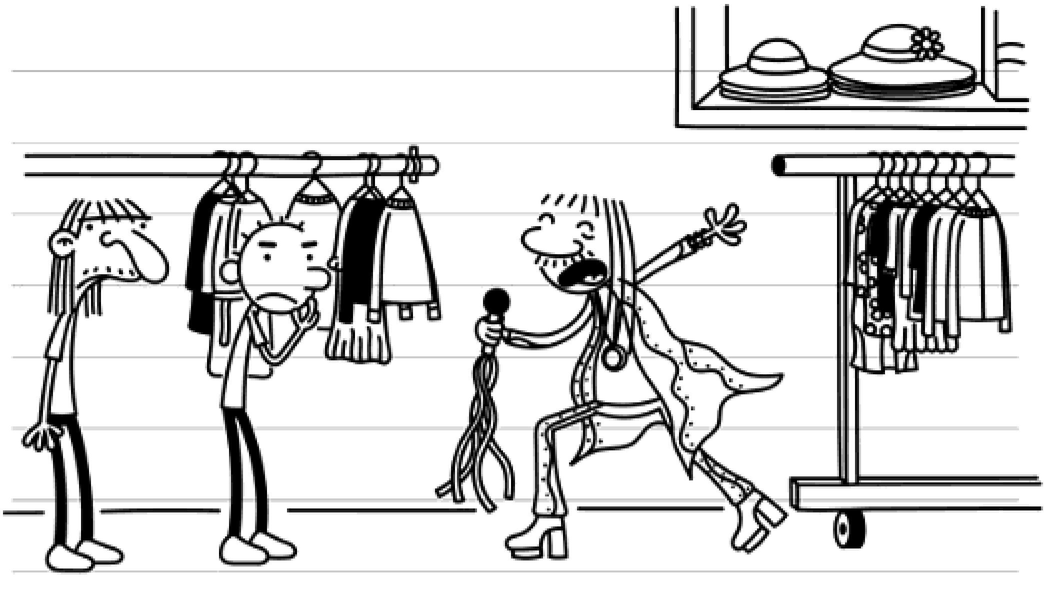

Maar de helft van de kleren die Wim had gekocht bleken van zijn oma te zijn geweest, en toen stuurde ze hem terug om ze weer in te leveren.

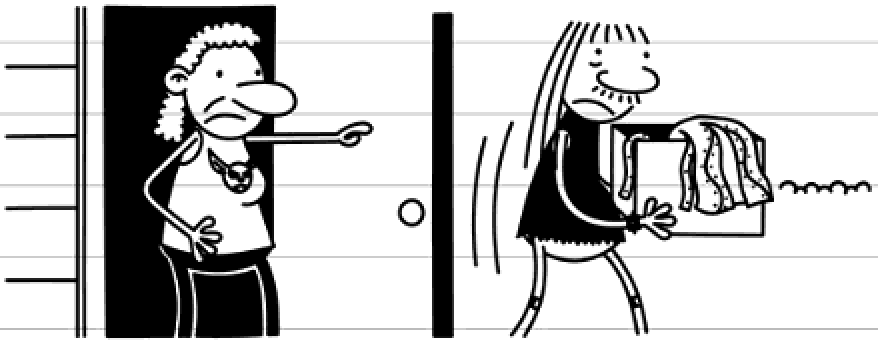

Toen kreeg Makkie een idee. Hij zei dat ze gewoon rocksterKOSTUUMS konden kopen bij de feestwinkel in de buurt. Die hield uitverkoop omdat Halloween net voorbij was. En dat leek ze allemaal een heel slim plan.

Maar de kostuums zagen er heel anders uit dan op de verpakking. Het waren meer plastic schorten dan coole outfits, en de gitaren waren van die kleine opblaasdingen.

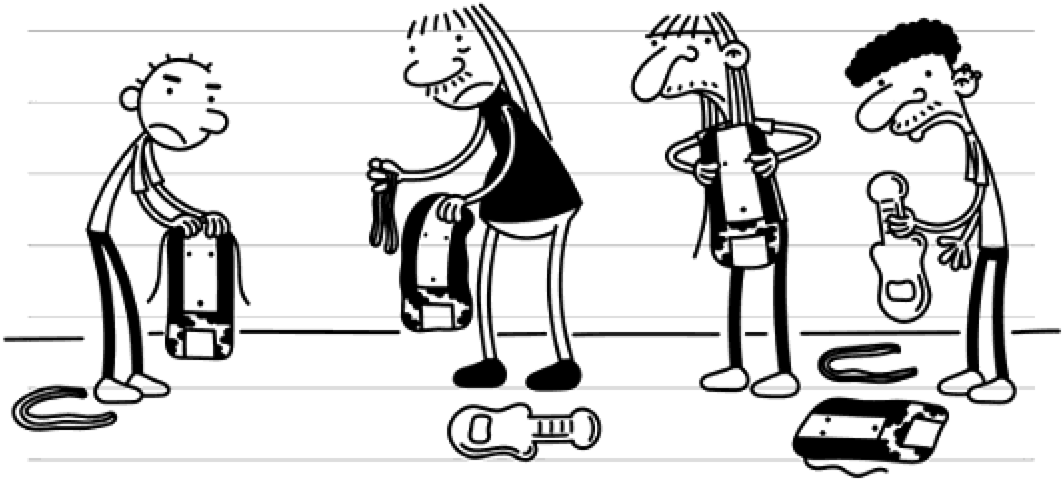

Als ze die plastic schorten ooit in het openbaar gaan dragen, hoop ik wel dat Wim er een broek onder aantrekt. Want die kostuums bedekken alleen de VOORKANT.

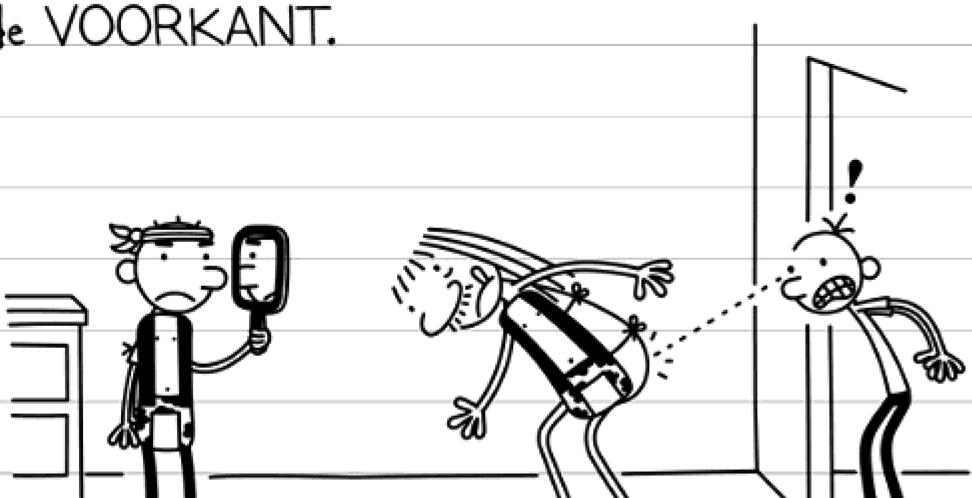

Donderdag

Rick zegt dat elke serieuze band professionele foto's laat maken om te gebruiken voor posters en albumhoezen. Maar omdat professionele fotografen heel DUUR bleken te zijn, ging Rick op zoek naar andere opties.

Uiteindelijk besloot hij om mam te vragen of ze de foto's wilde maken, want zij had aangeboden om het gratis te doen. Dus ze waren een hele middag bezig met een fotoshoot in onze achtertuin.

Maar het was moeilijk om een foto te maken zonder een schutting of een schommel op de achtergrond.

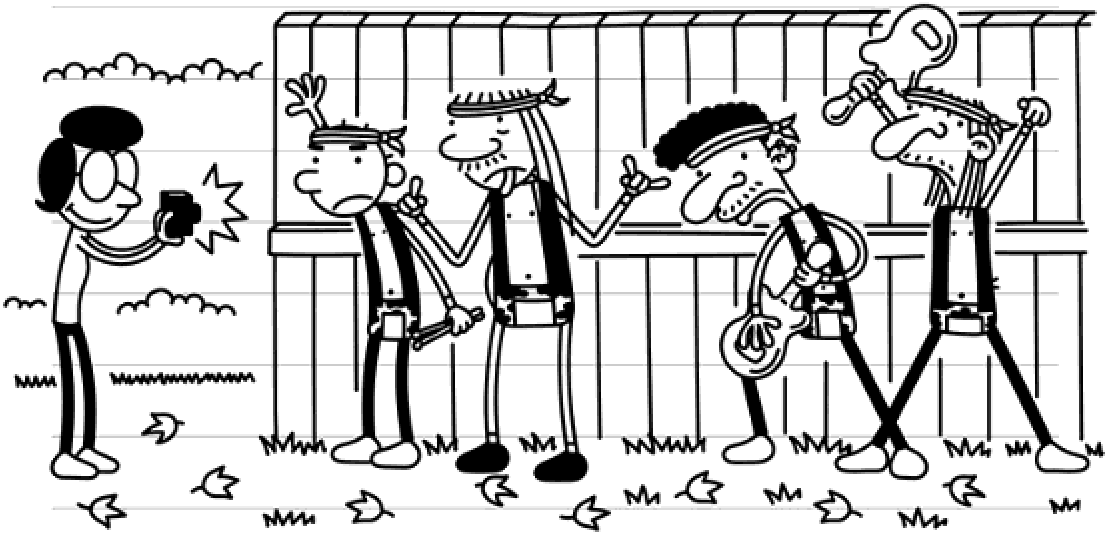

Na een poosje gooiden ze hun kostuums aan de kant en probeerden iets te doen met de dingen om zich heen. Maar de foto's die dat opleverde gaan ze vast nooit gebruiken.

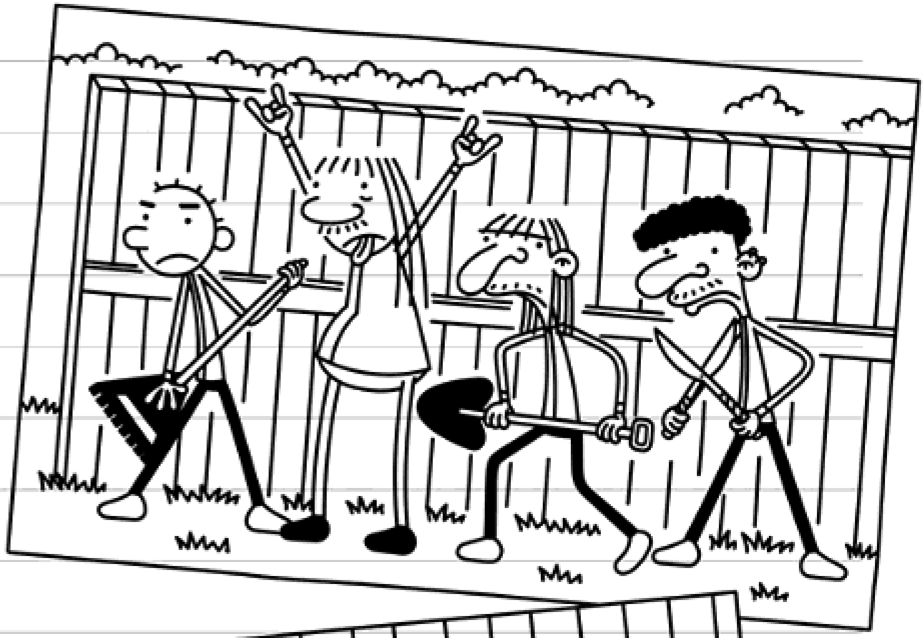

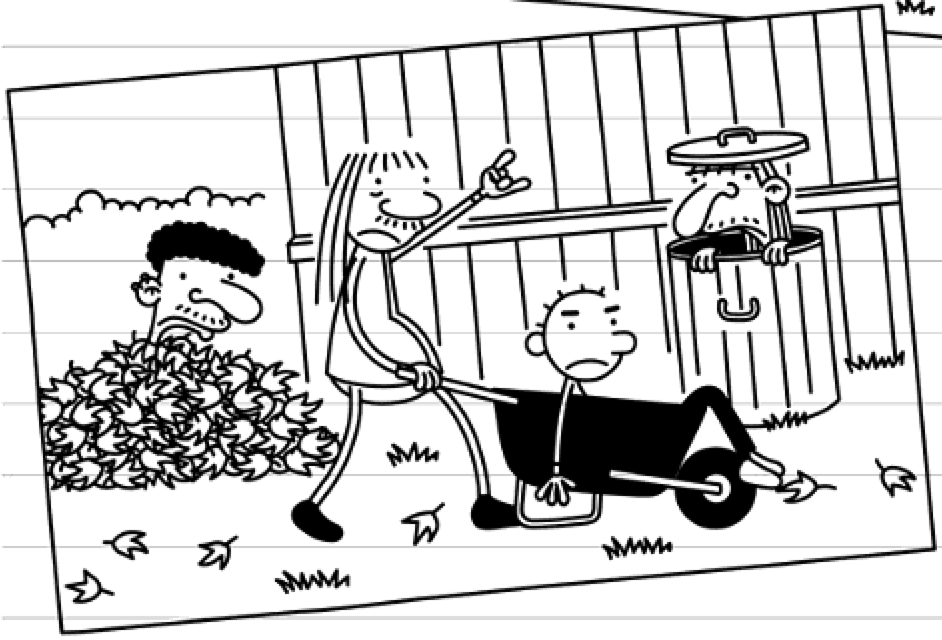

Mam zei dat ze op alle foto's veel te serieus keken en dat muziek toch LEUK moet zijn.

Dus ze moesten meer lol maken. Maar ik denk dat ze ook niet blij zullen zijn met hoe die foto's zijn geworden.

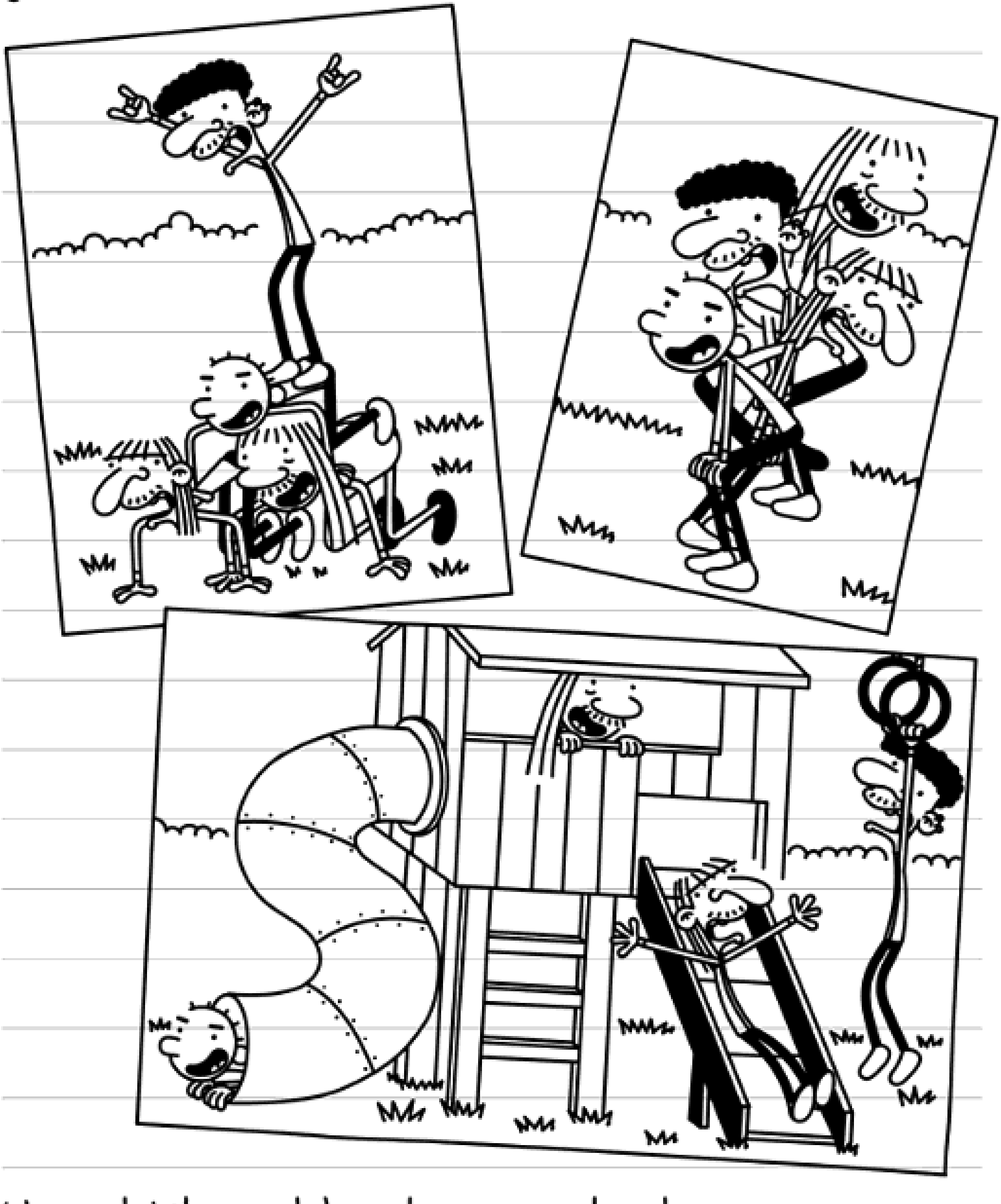

Uiteindelijk werd het buiten te koud en gingen ze naar binnen. Mam had andere dingen te doen, dus toen moest ik dienstdoen als fotograaf.

Rick wilde een paar foto's die echt lieten zien waar Folle Luyer voor staat, en zo kwamen we in de badkamer terecht.

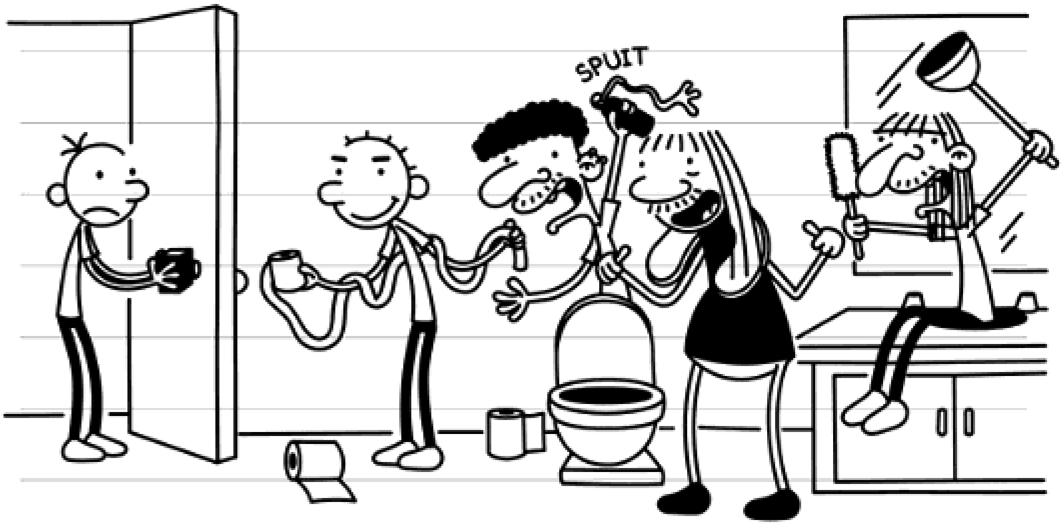

Maar Dirk en Makkie begonnen te klooien, en toen zat er opeens een plopper vast aan Dirks rug. Ze wilden al naar de spoedeisende hulp gaan, maar toen herinnerde Rick zich dat een van onze buren loodgieter is.

Daarna bekeken ze alle foto's grondig, maar die gasten vonden dat ze er niet professioneel genoeg uitzagen.

Makkie herinnerde zich dat er in het winkelcentrum een fotozaak was. Daar konden ze dit soort dingen vast wel goedkoop doen. Dat vonden ze allemaal een goed idee, dus ze stapten in Ricks busje en reden erheen.

Maar Makkie was vergeten dat het een fotostudio voor BABY'S was.

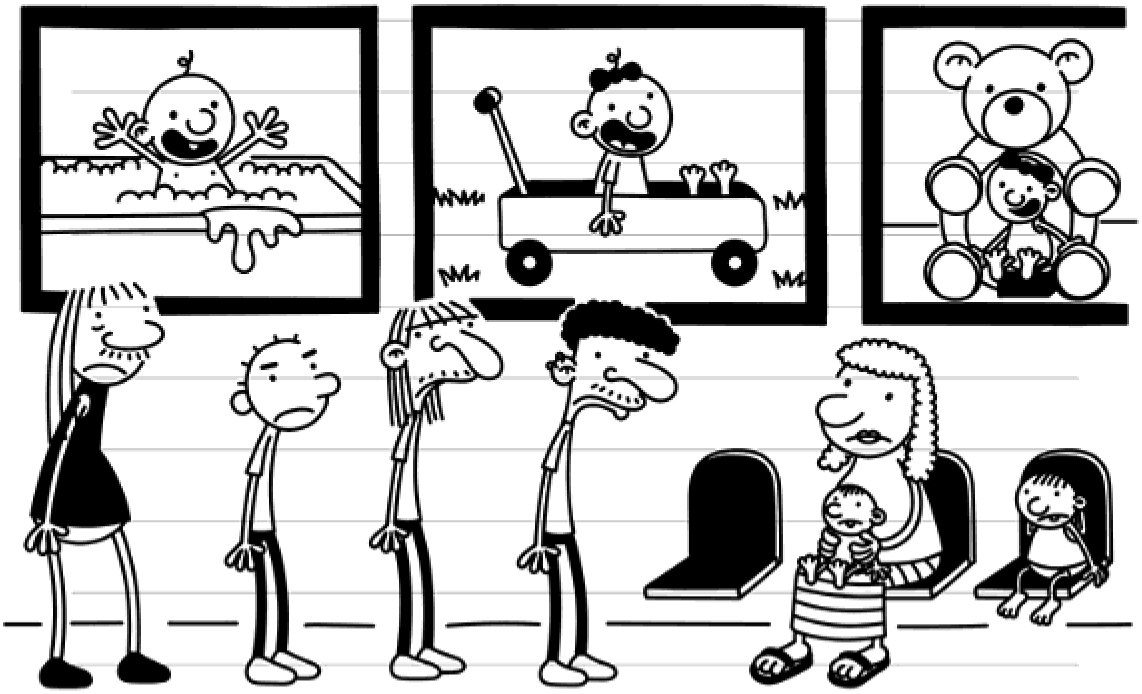

Het kon de fotografe blijkbaar niet veel schelen van wie ze foto's maakte, want in een mum van tijd stonden ze voor de camera.

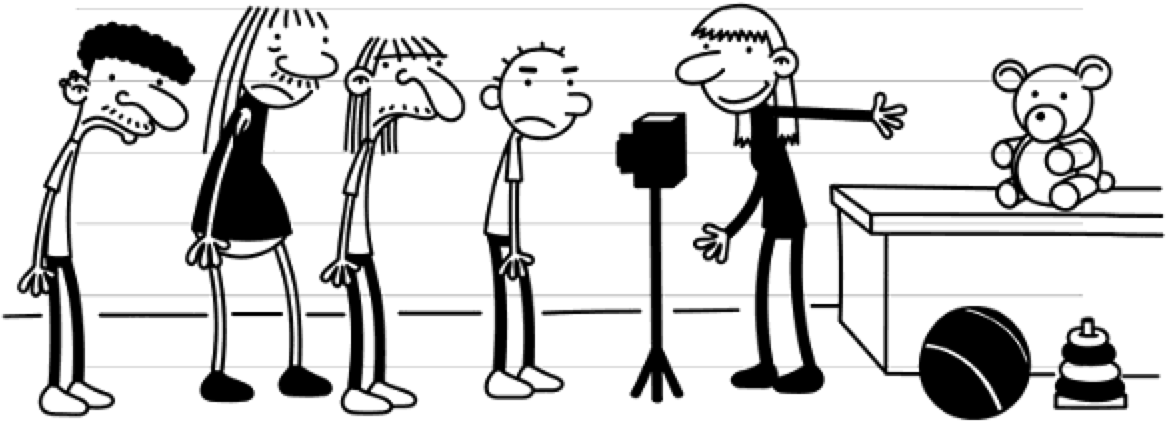

Ze moesten even aan de fotografe wennen, maar blijkbaar was die dame er heel goed in om haar modellen op hun gemak te stellen.

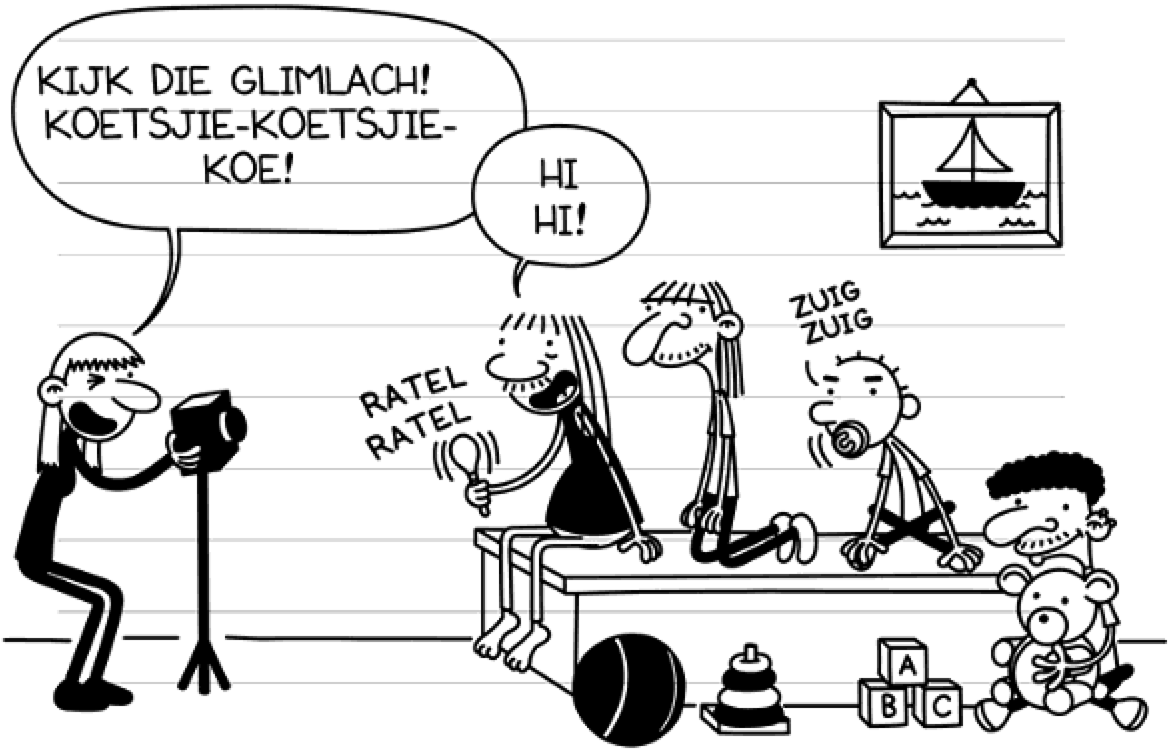

De sessie duurde een uur, en de fotografe nam MASSA'S foto's. Maar van die foto's zie ik er ook geen een op de posters van Folle Luyer terechtkomen.

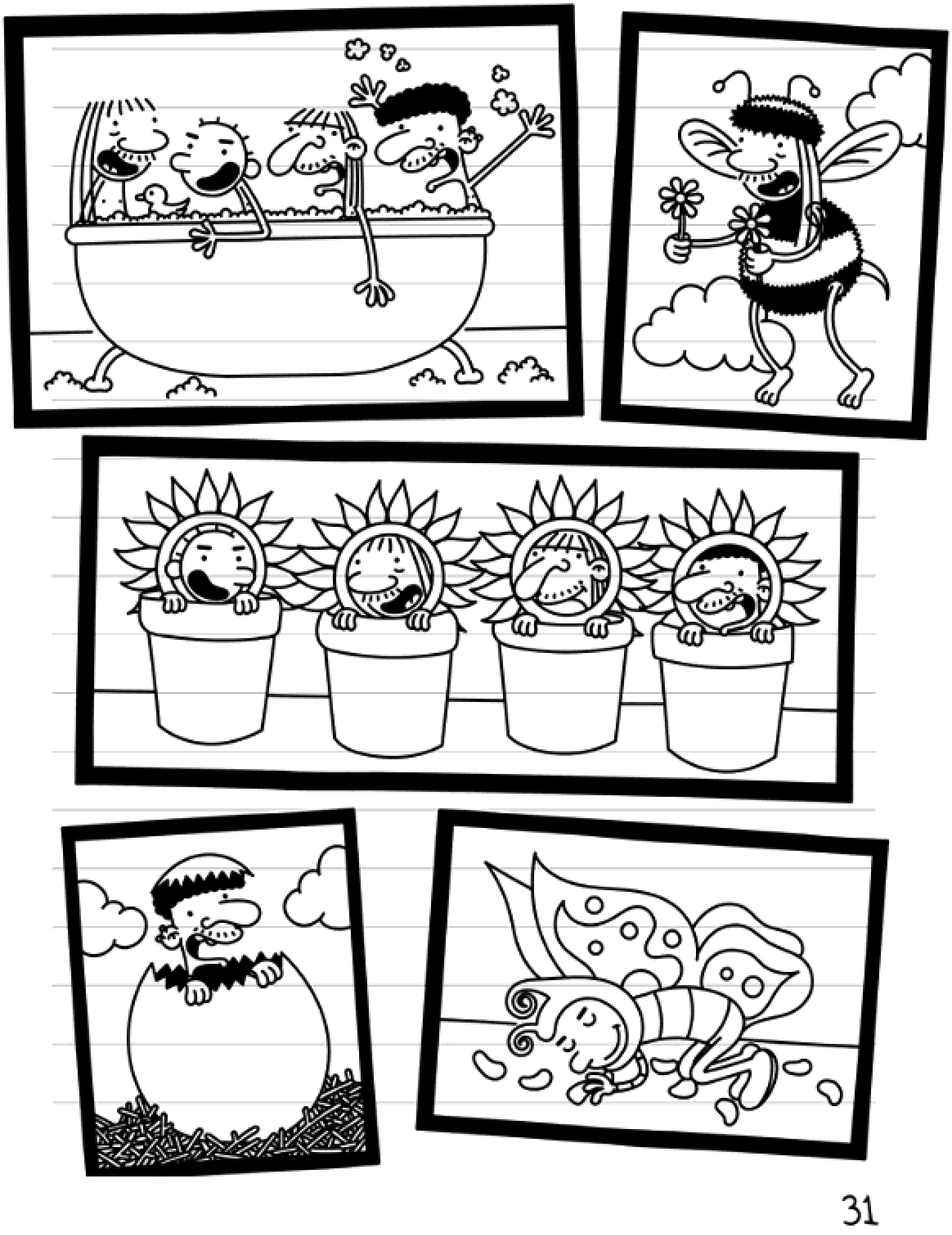

Blijkbaar wilden de jongens hun foto's toch graag hebben. Het was goedkoper om een kalender te kopen dan losse foto's, dus dat hebben ze gedaan. Mam heeft hem al in gebruik als gezinskalender, dus dat betekent dat we ons op twaalf maanden Folle Luyer kunnen verheugen.

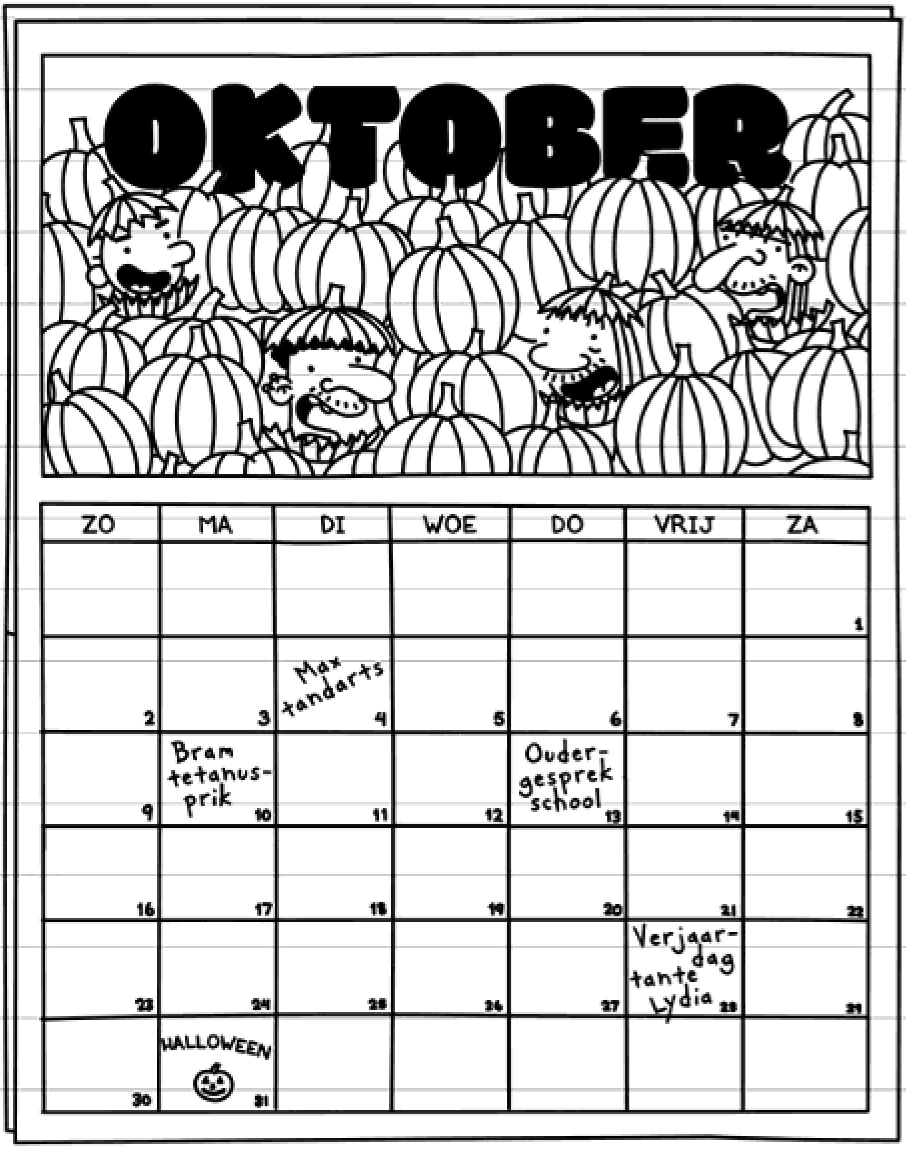

Zondag

Rick denkt dat Folle Luyer Sterrenslag alleen kan winnen als ze veel optredens hebben en steeds beter worden. Maar ze hebben op dit moment geen geschikt vervoer.

Een paar weken geleden is er iemand achterop Ricks busje gereden, en nu krijgt hij de achterdeuren niet meer open. Dat maakt het praktisch onmogelijk om alle instrumenten in het busje te laden.

Toen Rick de deuren wilde laten vervangen, bleek dat nieuwe deuren meer gaan kosten dan het hele busje WAARD is.

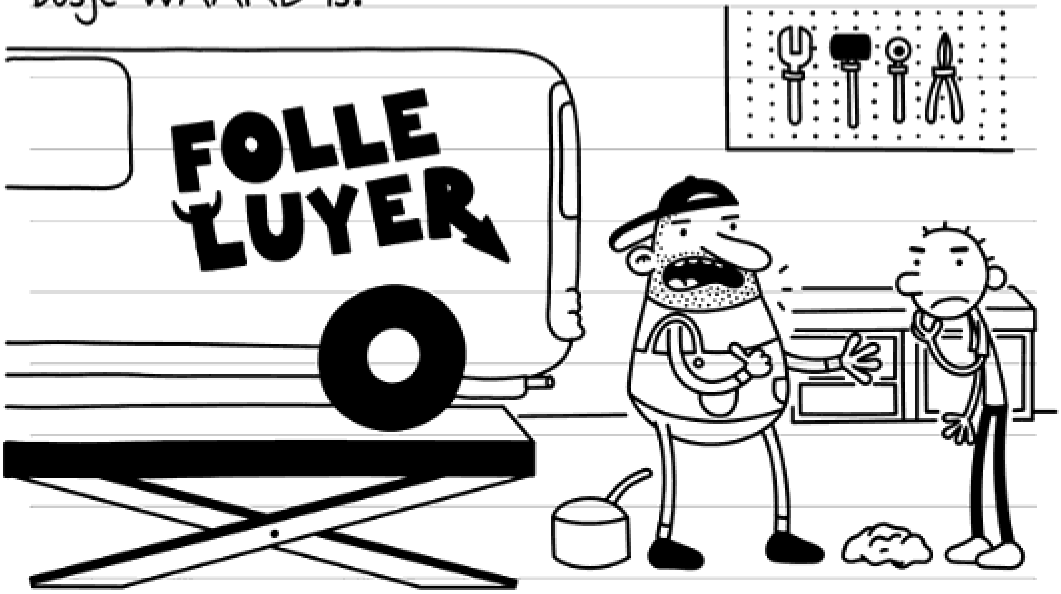

Maar toen zag de band een advertentie voor een wedstrijd bij een autohandel in de buurt. Het heette 'Grijp die bus' en het werkte zo: degene die een busje het langst met minstens één hand aanraakte, mocht het HOUDEN. Dus ze besloten dat dit de oplossing voor hun vervoersproblemen was.

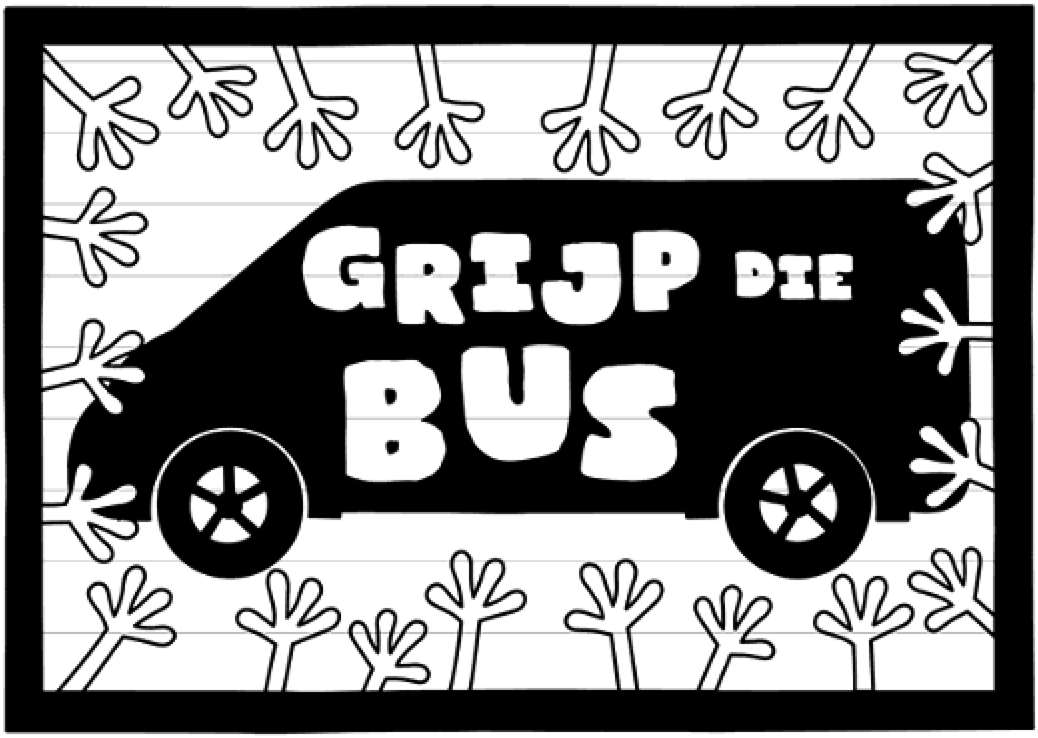

Rick en de anderen ruzieden een hele poos over de vraag wie van hen mee zou doen om dat busje te winnen. Maar Makkie zei dat ze ALLEMAAL mee moesten doen aan de wedstrijd, want dan hadden ze vier kansen om te winnen.

De wedstrijd begon vrijdagavond. Ik denk dat ze dachten dat het maar een paar uur zou gaan duren, en dat ze na afloop zo weg konden rijden in hun nieuwe busje. Maar zo ging het niet.

Er stond een massa mensen bij de autohandel. En al was de wedstrijd nog niet officieel begonnen, sommige mensen hadden hun plek al ingenomen.

Als de wedstrijd eenmaal van start was gegaan, gold de regel: laat je het busje ook maar één seconde los, dan lig je ERUIT.

Er waren dus geen plaspauzes. En al na een halfuur wou Dirk maar dat hij die anderhalve liter frisdrank niet had gedronken.

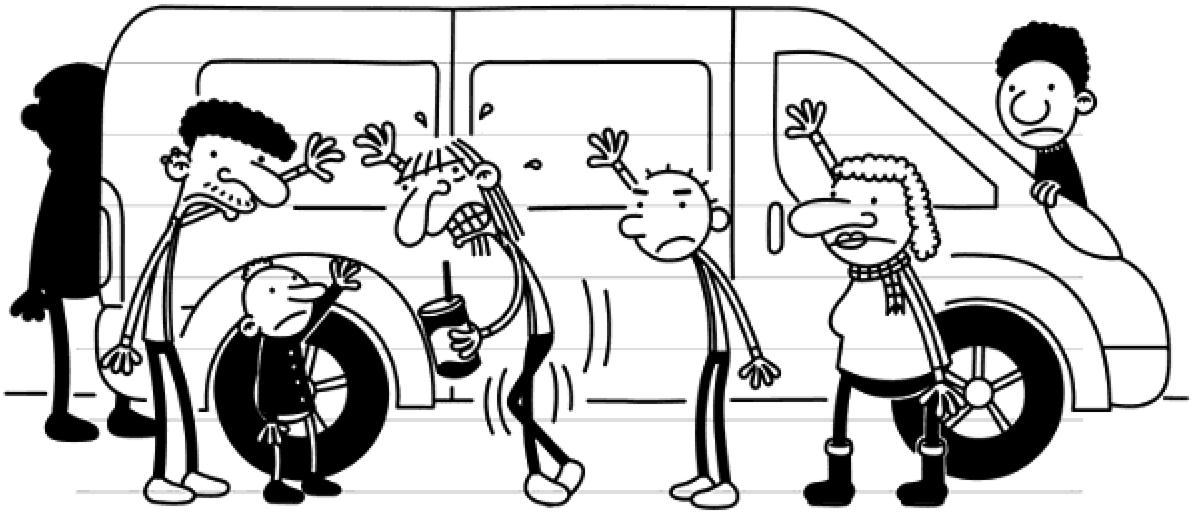

Dirk was de eerste die opgaf, maar het duurde heel lang voor de volgende dat deed. Drie uur later hield iedereen het nog steeds goed vol.

Veel deelnemers hadden koelboxen met eten meegenomen. Die hadden al aan zien komen dat het een lange nacht zou worden.

Maar Rick en de anderen waren daar niet op voorbereid, dus Rick belde mam en vroeg of ze boterhammen wilde komen brengen.

Mam had het te druk om naar de autohandel te rijden, dus ze stuurde mij op mijn fiets. Eenmaal daar gaf ik die lui hun eten.

Wim was bang dat hij het busje per ongeluk zou loslaten, dus hij hield steeds ALLEBEI zijn handen ertegenaan. Dat betekende dat ik hem moest voeren, en dat was best ongemakkelijk.

Ik bleef nog even hangen, maar het was behoorlijk saai om naar allemaal mensen te kijken die niks aan het doen waren, dus ik ging weer naar huis. Maar 's ochtends stond Ricks busje niet in de garage, wat betekende dat hij nog steeds bij de autohandel moest zijn.

Mam stuurde me er weer heen met broodjes en sinaasappelsap. En al hadden een hoop mensen het in de loop van de nacht opgegeven, een handjevol deed nog steeds mee. Sommigen zagen er wel uit alsof ze elk moment konden instorten.

Een paar deelnemers haalden gemene trucjes uit om de anderen gek te maken. Een vrouw begon heel hard en vals te zingen, en een ouwe vent trok een blikje open dat naar rotte tonijn rook.

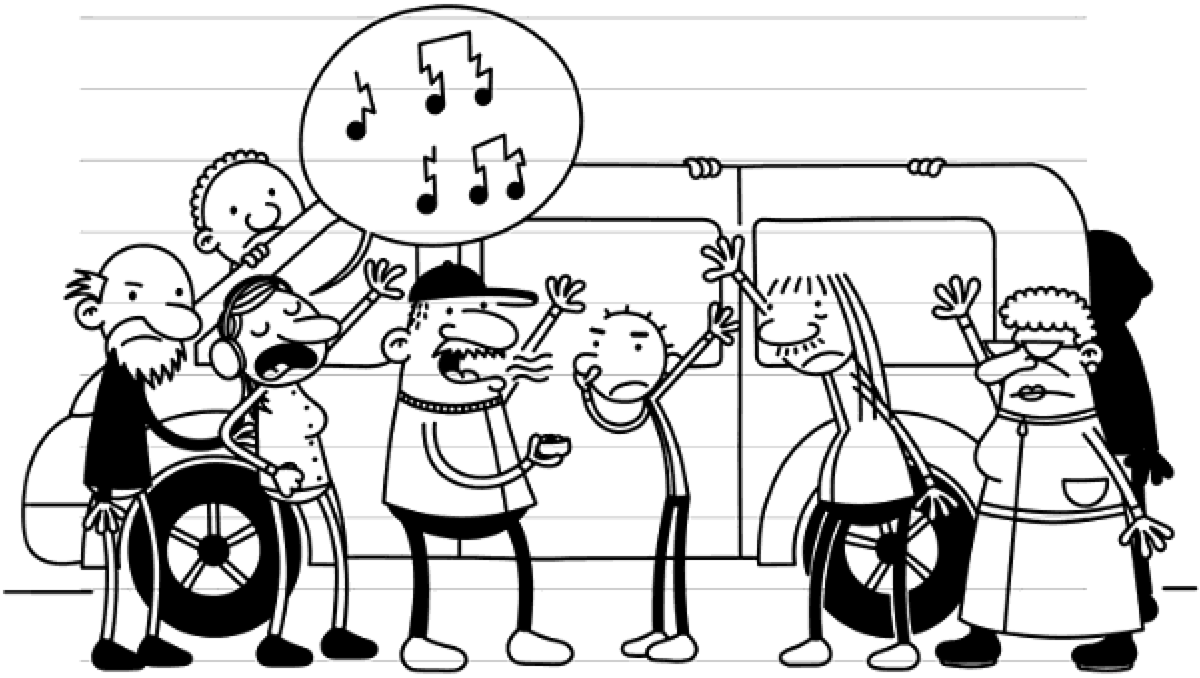

Een andere vent begon het telefoonboek voor te lezen om iedereen te ergeren.

En dat werd Makkie blijkbaar te veel, want hij gaf het al op voor die gast voorbij de achternamen met een B was.

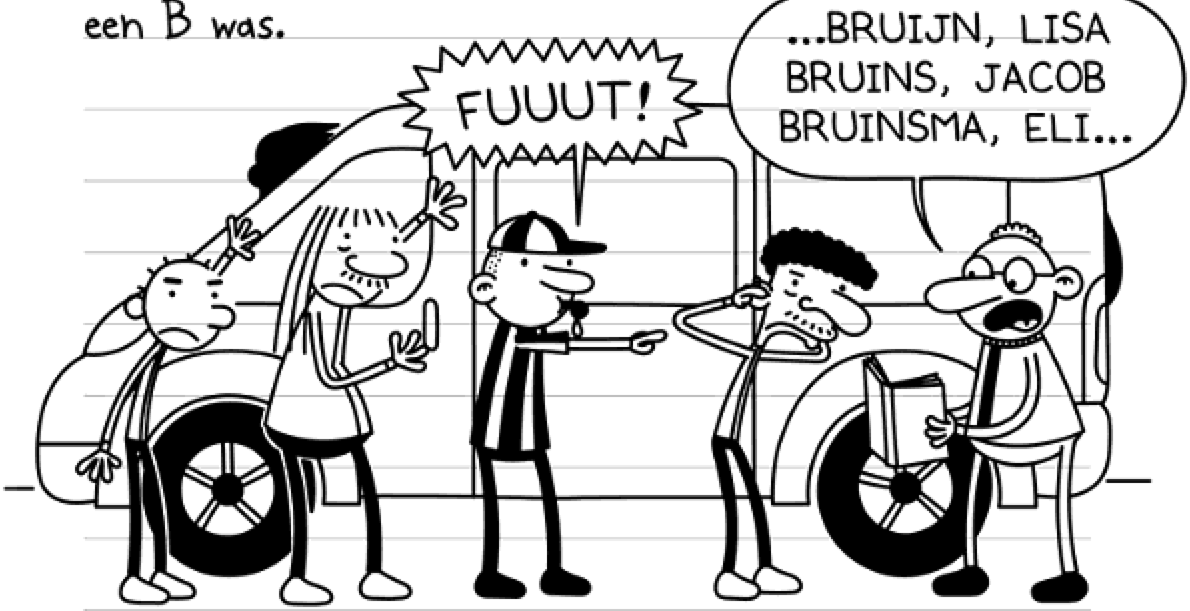

Het was heel duidelijk dat het gebrek aan slaap zijn tol begon te eisen. Iedereen had er last van. Een vrouw viel zelfs af omdat ze een hond probeerde te aaien die er helemaal niet WAS.

Een paar uur later waren er nog maar een paar mensen over. Het leek alsof Wim en Rick elk moment om konden vallen, en ze namen het op tegen een vrouw die eruitzag alsof ze het makkelijk nog twee DAGEN vol kon houden. Ik denk dat ze er serieus over dachten om het maar op te geven.

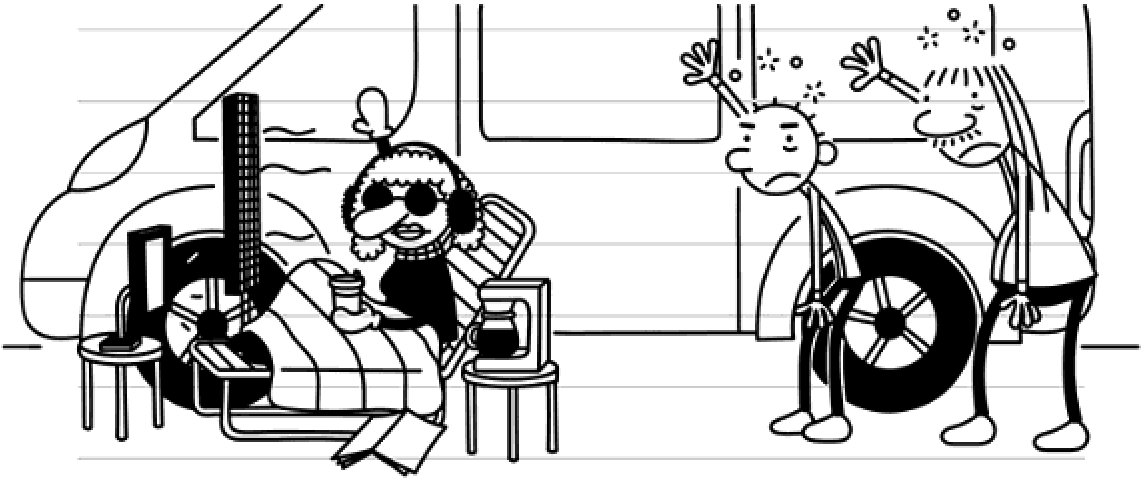

Maar de vrouw keek naar een spelshow op haar tv, en toen ze een goed antwoord wist, raakte ze haar focus net lang genoeg kwijt om af te vallen.

Ik dacht dat de wedstrijd toen was afgelopen, maar dat was niet zo. Want Wim en Rick begonnen ruzie te maken over de vraag wie van de twee het busje moest winnen.

Rick vond Rick, omdat hij alle instrumenten thuis had. Maar Wim vond WIM, omdat hij nog nooit een eigen auto had gehad.

En die twee gasten zijn koppiger dan ik had gedacht, want de volgende twee uur verroerden ze allebei geen vin.

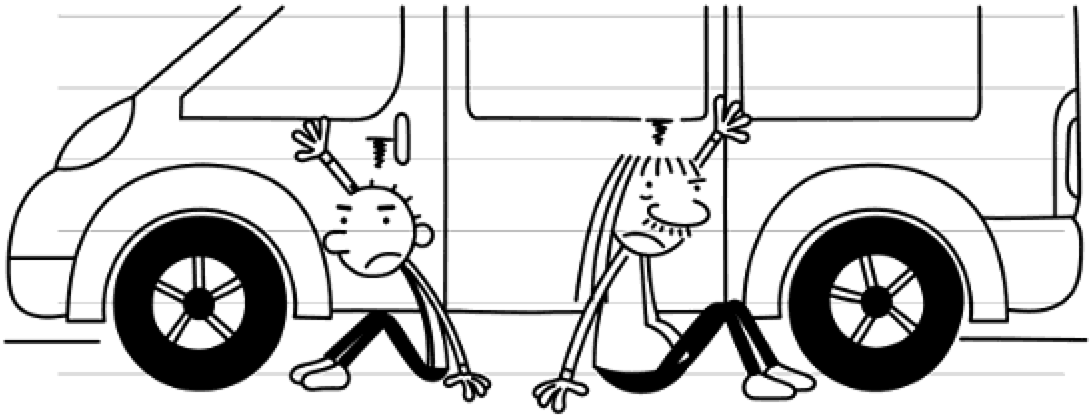

Tegen tien uur 's avonds bedacht Rick een oplossing. Hij zei dat ze het busje konden DELEN, en dat Wim het mocht gebruiken als de band het niet nodig had voor een optreden.

Wim zei dat hij dat oké vond, dus ze lieten het busje tegelijk los en schudden elkaar de hand.

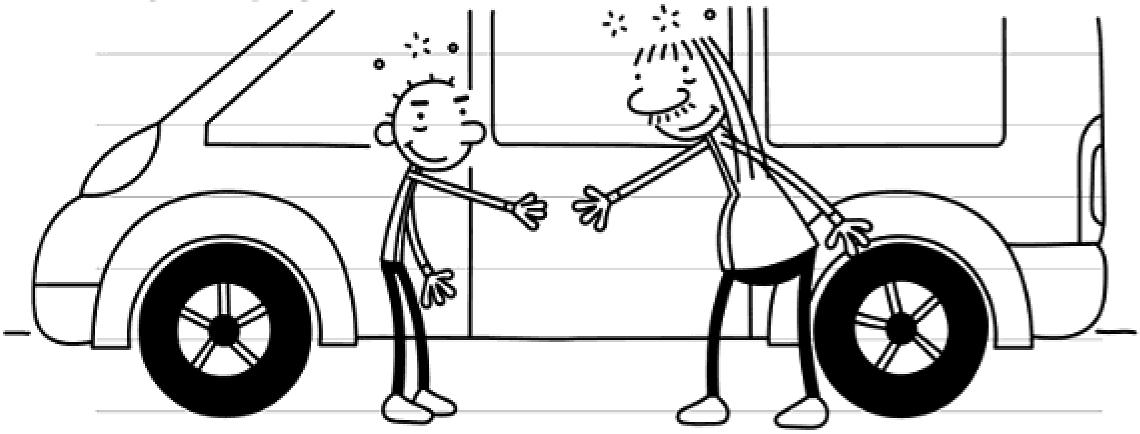

Maar voor ze loslieten hadden ze even moeten checken of er nog iemand aan de andere kant van de auto stond. Want ik denk dat die vent die nu gewonnen heeft binnen een paar minuten zelf de handdoek in de ring had gegooid.

Dinsdag

Na de Grijp die Bus-wedstrijd snapten Rick en zijn bandleden dat ze voorlopig niet konden optreden. Dus gingen ze brainstormen over ANDERE manieren om hun muziek naar buiten te brengen.

Ze besloten dat ze van alles op sociale media moesten posten om veel volgers te krijgen. Dus ze maakten een account aan en begonnen clipjes te posten van de muziek die ze in onze kelder maakten.

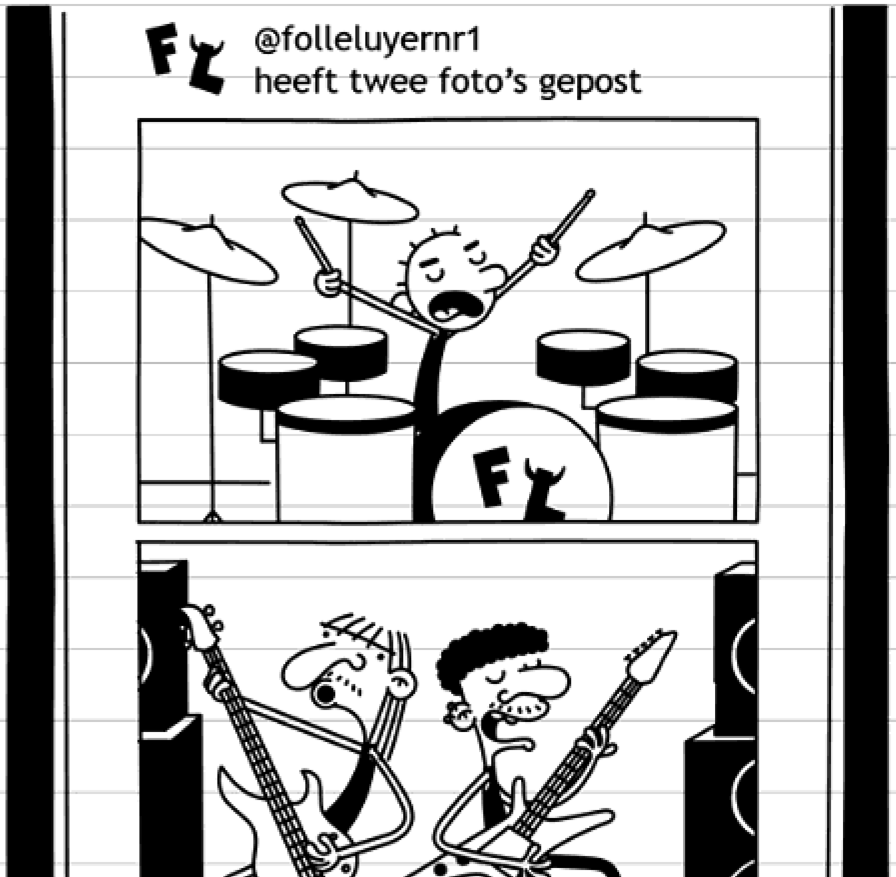

Die eerste posts werden niet veel bekeken, dus ze besloten het anders aan te pakken en op interessantere plekken te filmen. Maar die filmpjes hadden ook niet veel succes.

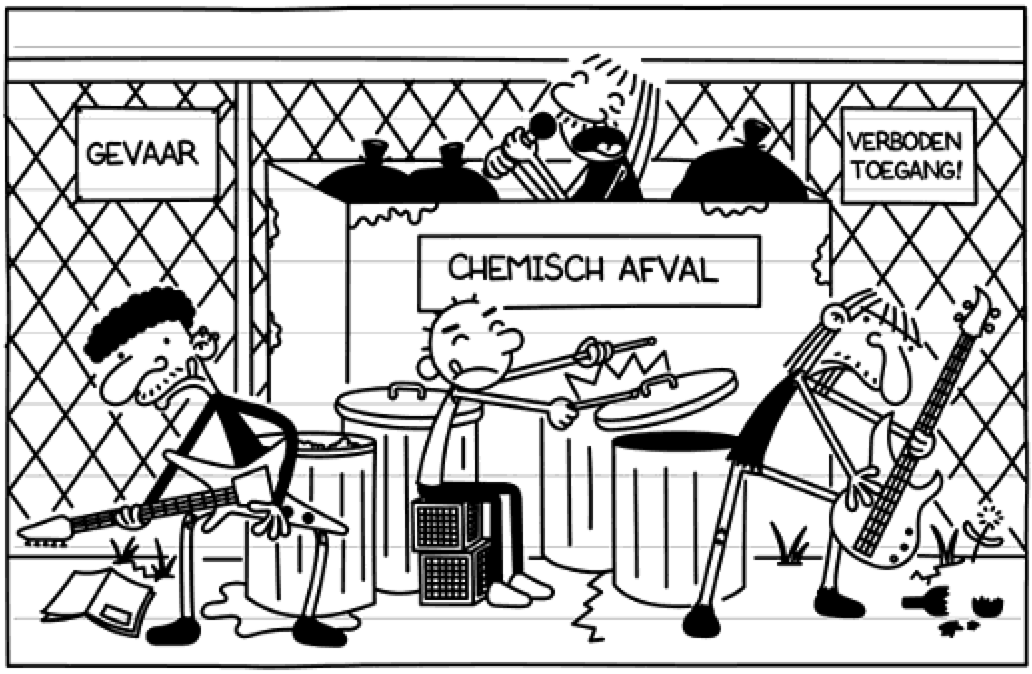

Toen liet Wim een keer een speaker op zijn voet vallen, en Makkie filmde dat toevallig.

Ze postten dat filmpje voor de grap, en dat werd meteen hun populairste post.

Toen gingen ze nog MEER van dat soort dingen posten, en werd hun account pas ECHT een succes.

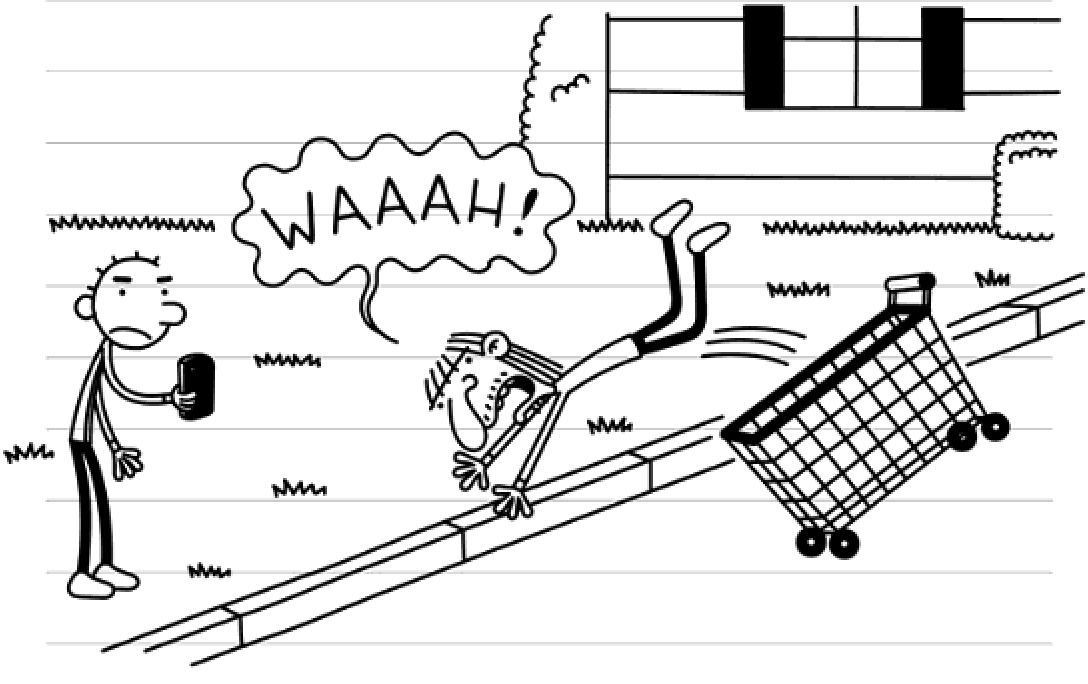

Maar na een paar bezoekjes aan de spoedeisende hulp snapten ze dat het uit de hand was gelopen. En ook al kregen ze een hele hoop 'likes', hun muziek werd er niet bekender van. En daar was het toch allemaal om begonnen.

Dus ze gingen weer alleen clipjes van hun muziek posten, en raakten een hele hoop volgers kwijt. En na een poosje hielden ze DAAR zelfs mee op omdat het de moeite niet loonde.

Woensdag

Rick besloot dat Folle Luyer die clips voor sociale media moest vergeten en zich beter kon focussen op het filmen van een echte muziekvideo.

Dus hebben die gasten alle oude video's van Metallichihuahua bekeken, en ze besloten dat hun beste clip die van 'Hond bijt hond' was. Die hadden ze in een kennel met echte chihuahua's opgenomen.

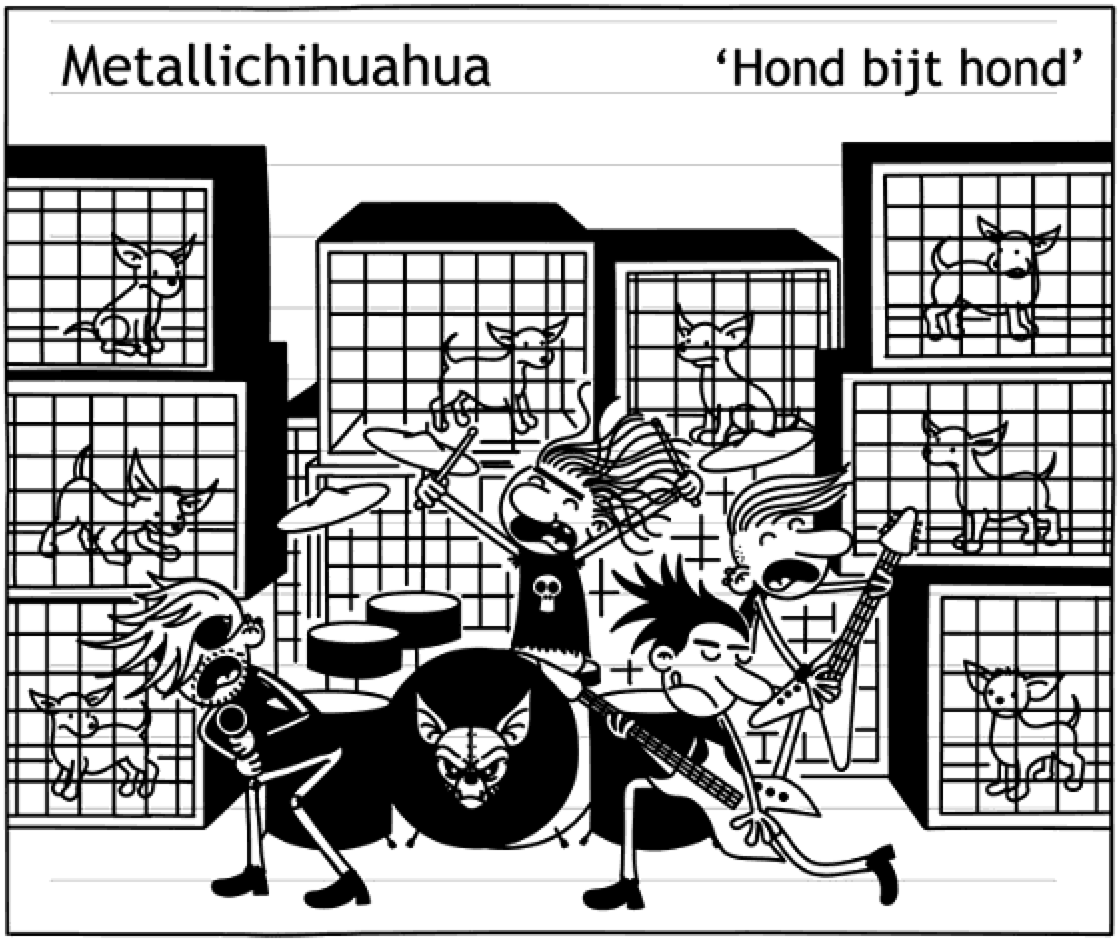

Die video is zo beroemd omdat niemand de honden had gevoerd voor de opname begon. En zodra ze de kooien opendeden, vielen de honden de gitarist aan, die net van een boterham met kaas stond te smullen.

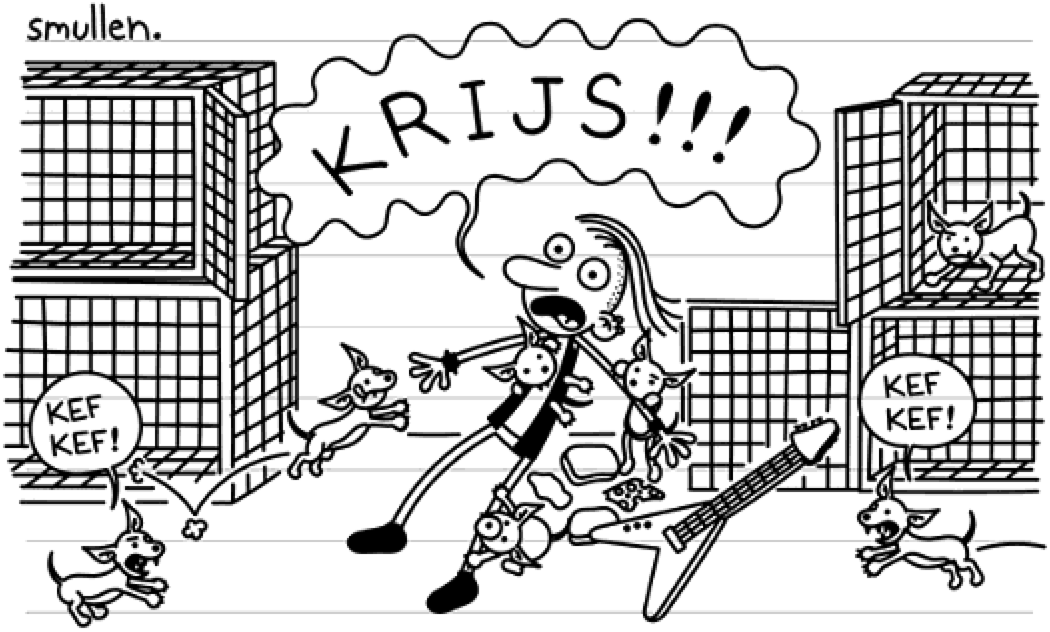

Rick en de anderen bespraken eindeloos wat zij in hun muziekvideo konden doen om Metallichihuahua te OVERTREFFEN.

Dirk zei dat ze een video in het riool konden opnemen, maar ze hadden geen idee hoe ze Ricks drumstel door het gat moesten krijgen. Makkie stelde voor om hun nummer 'Apenhuis' in een echt apenhuis in de dierentuin te filmen, maar ze waren bang dat de apen rotzooi zouden trappen.

Toen zei Wim dat ze moesten filmen tijdens een parachutesprong. En Rick vond dat een goed idee omdat dat veel aandacht zou trekken.

Maar Makkie heeft hoogtevrees, dus hij sprak zijn veto uit.

Dirk zei dat ze misschien konden doen wat Metallichihuahua voor 'Hond bijt hond' had gedaan, maar dan met BABY'S.

En dat vond iedereen een goed idee, want ze konden zich niet herinneren dat iemand zoiets ooit eerder had gedaan.

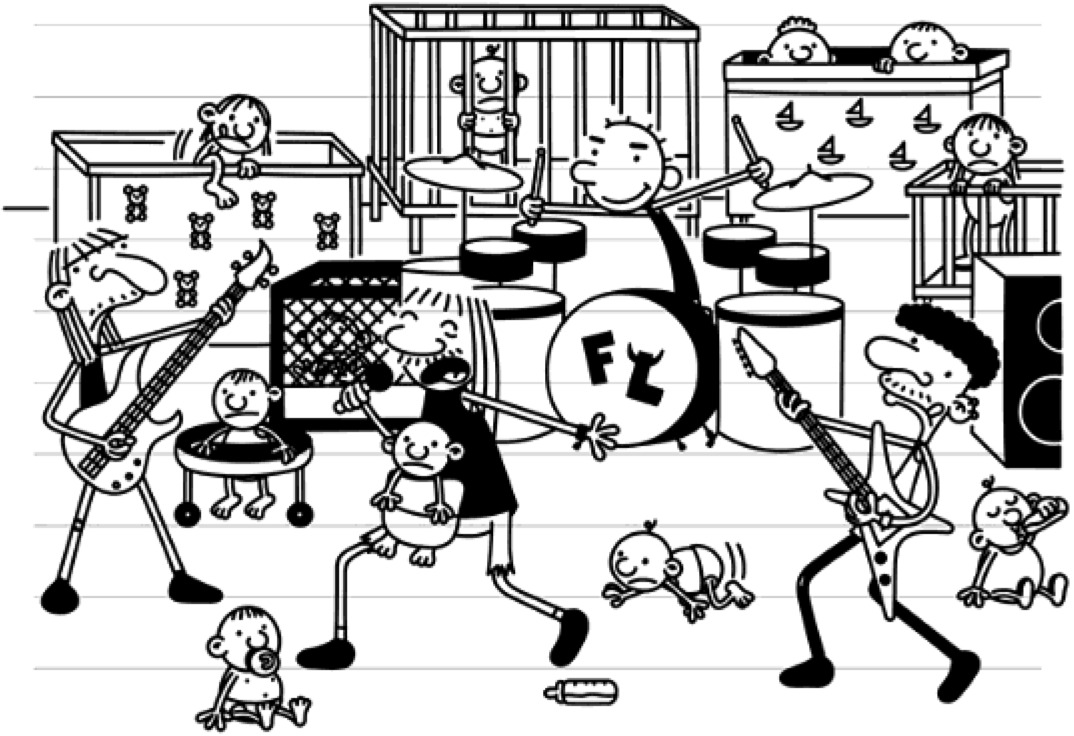

Maar blijkbaar kun je niet zomaar voor een paar uur een stel baby's lenen, of in ieder geval niet in ons land.

De band begreep dat ze ook wel een beetje op de zaken vooruitliepen, want ze moesten natuurlijk eerst een nummer OPNEMEN voor ze konden nadenken over de muziekclip die daarbij paste.

Folle Luyer heeft eerder wel een paar nummers opgenomen, maar nog nooit met professionele apparatuur.

Vorig jaar hebben ze van alles op een speelgoedapparaat van Max opgenomen, maar de afspeelkwaliteit van die dingen is niet al te best.

En trouwens, mam heeft al hun opnames gewist na een telefoontje van een leidster op de crèche van Max.

Rick zei dat het tijd was om de dingen op de JUISTE manier aan te pakken en hun muziek in een echte studio op te nemen. Maar net als alles kosten ook dat soort plekken een hoop geld.

Dus vroeg Wim aan zijn oma of hij de huur een paar maanden later mocht betalen, en zo hadden ze net genoeg geld voor een paar uur in een opnamestudio. En al hadden ze maar één nummer nodig voor een muziekvideo, ze besloten om genoeg nummers voor een heel ALBUM op te nemen.

Rick zegt dat albumhoezen in de hoogtijdagen van Metallichihuahua net coole kunstwerken waren. En hij heeft de hoezen van hun beste albums aan de muur boven zijn bed hangen.

Rick zegt dat mensen mooie albumhoezen in deze tijd niet meer waarderen omdat ze muziek gewoon streamen op hun telefoon.

Hij wil Folle Luyers eerste album op vinyl uitbrengen omdat je dan echt kunt UITPAKKEN.

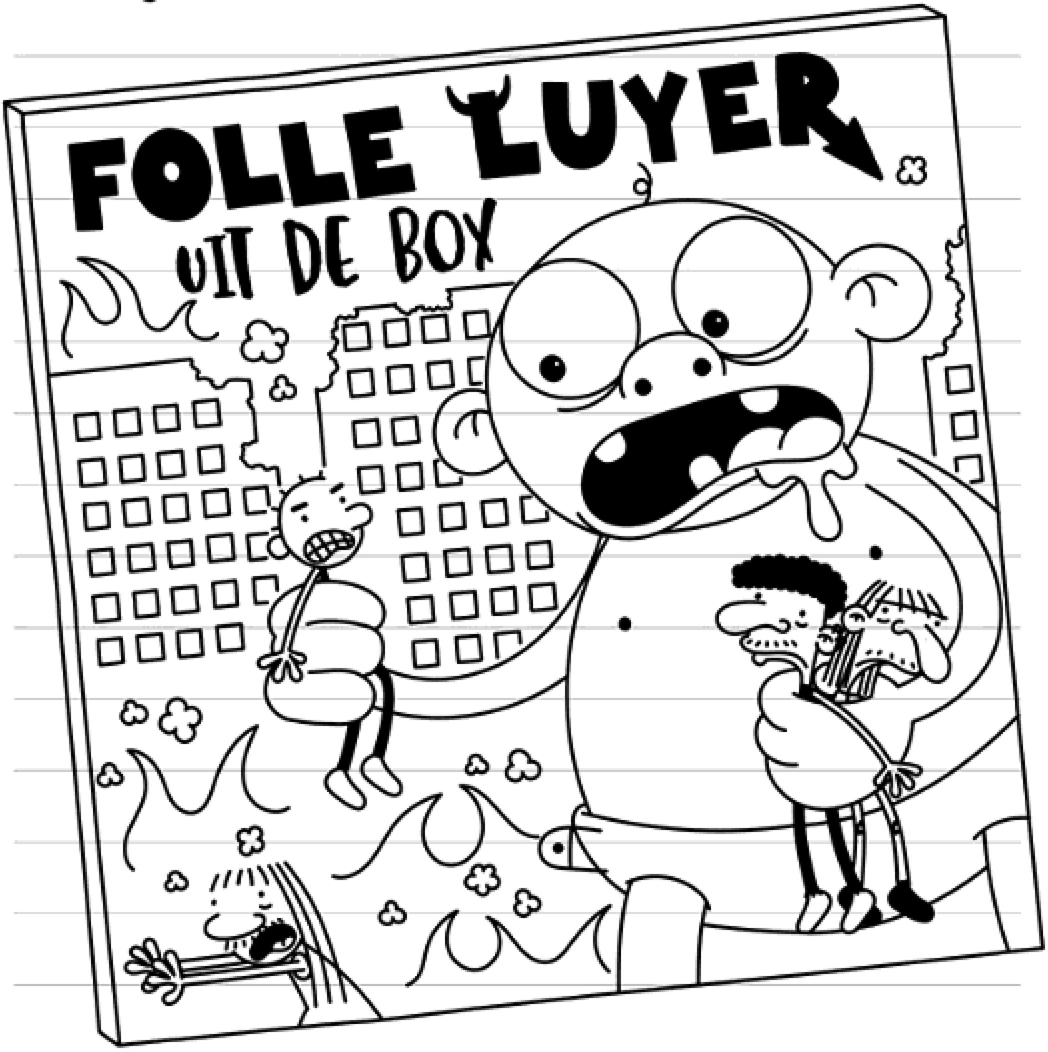

Rick en zijn band gingen vandaag naar een opnamestudio in de stad, en ik besloot mee te gaan.

Er was een kamer waar de technicus zat met een stel computers, en een andere kamer met een hele hoop instrumenten en microfoons.

De jongens waren vast heel enthousiast over al die verschillende instrumenten, want ze wilden ze meteen allemaal uitproberen.

Uiteindelijk zei Rick dat het tijd werd om serieus aan de slag te gaan. Ik dacht dat ze meteen zouden beginnen met opnemen, maar ze hadden nog niet eens besloten welke nummers er op hun album kwamen. Als je het mij vraagt hadden ze dat moeten bedenken VOOR ze in de studio waren.

Folle Luyer heeft blijkbaar meer dan vijftig nummers, en ze waren lang bezig om die lijst terug te snoeien tot de tien die ze wilden opnemen.

En ik heb geen idee waarom ze sommige nummers wel en andere niet kozen, want aan de titels te zien gingen ze allemaal over dezelfde soort dingen.

Rick vond dat ze minstens één nummer moesten hebben met gevloek en gescheld erin, want dan krijg je een 18+-sticker op je album. En hij zei dat tieners het NIET gaan kopen als je niet zo'n sticker hebt.

18+

AANSTOOTGEVENDE TEKSTEN

Maar Makkie zei dat hij geen nummers met scheldwoorden wilde, want hij wilde een album maken waar zijn moeder ook van kon genieten. Toen zei Rick dat ze net zo goed meteen konden ophouden als ze muziek voor Makkies moeder gingen maken.

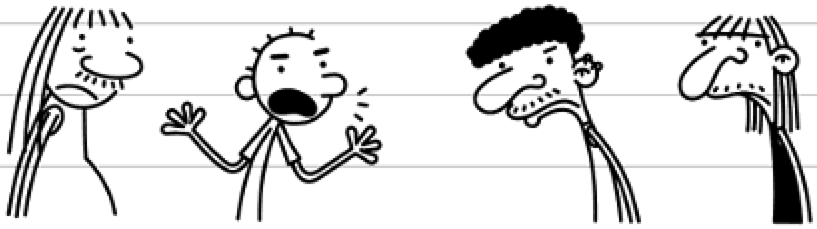

Hun ruzie liep behoorlijk uit de hand en toen ze uit elkaar waren gehaald, duurde het nog heel lang voor ze weer een beetje waren afgekoeld.

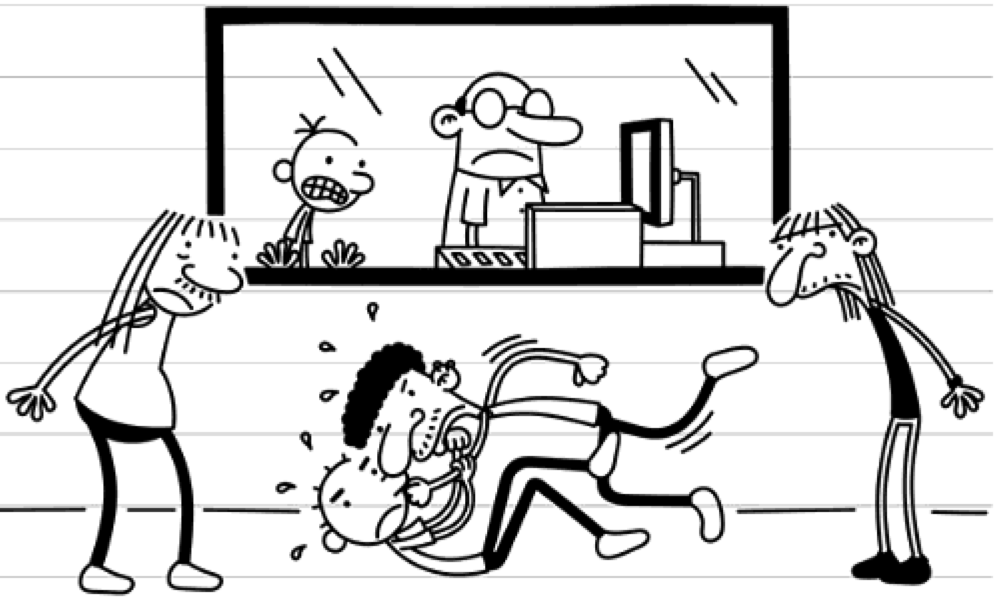

Toen de situatie weer onder controle was, bespraken de bandleden welk nummer ze als eerste zouden opnemen. Wim vond dat het 'Ruik je ons nu?' moest zijn, omdat hij die ene regel zo leuk vond: 'We lekken door je speakers als een chocokoe.'

Maar Dirk zei dat die regel nergens op sloeg, want er bestaan helemaal geen chocokoeien. Toen werd Wim kwaad op Dirk en moesten DIE twee weer uit elkaar worden gehaald.

Rick besloot dat het 'Luyer Lekkers' moest worden, het eerste nummer dat hij ooit geschreven heeft. En de anderen hadden blijkbaar geen zin meer in ruzie, want ze gingen akkoord.

Maar al snel ontstond er een NIEUW probleem. Terwijl Dirk en Wim ruziemaakten over songteksten, liet Makkie per ongeluk zijn plectrum in het gat van een akoestische gitaar vallen.

Dus toen probeerden ze om de beurt dat plectrum er weer uit te krijgen. En man, wat kostte dat veel tijd.

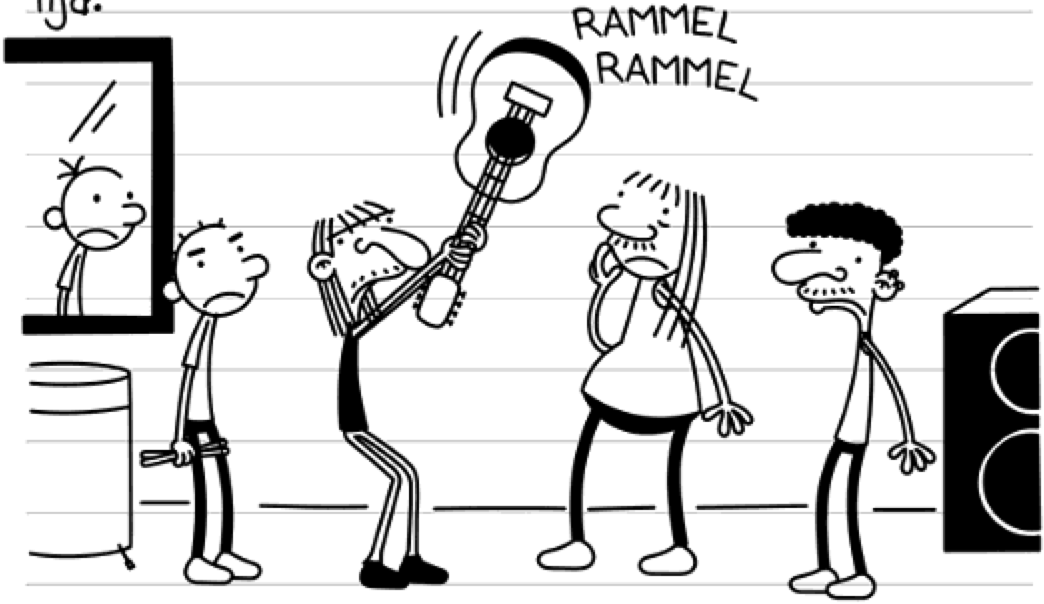

Uiteindelijk schudde Dirk het plectrum eruit, maar dat ging toen recht Wims KEEL in.

En dat was best wel eng, even.

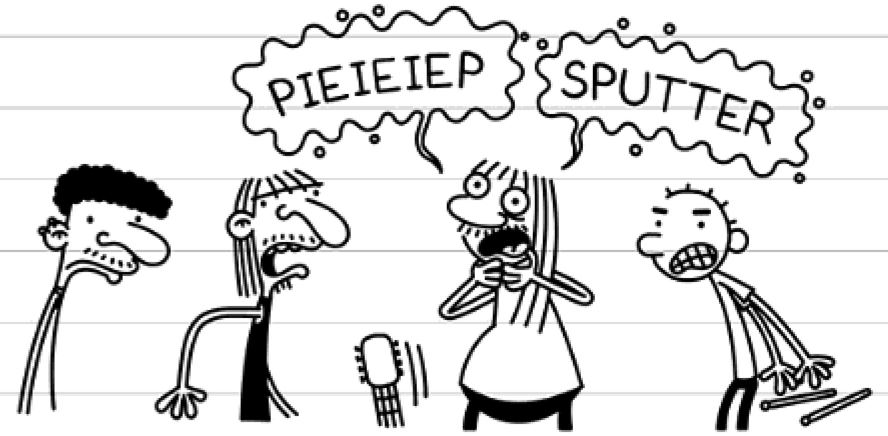

Gelukkig kende Makkie een of andere handgreep om het plectrum uit Wims keel te krijgen. Ik kan alleen maar zeggen dat ik blij was met het raam tussen de kamer van de technicus en de band.

Wim was erg overstuur en hij zei dat hij tijd nodig had om bij te komen. Maar Rick zei dat ze echt moesten beginnen als ze een heel album wilden opnemen.

Dus ze pakten allemaal hun instrument en gingen op hun plek staan, en de technicus drukte op 'opnemen'. Rick speelde het intro van 'Luyer Lekkers' op de drums en toen vielen Makkie en Dirk in met hun gitaren.

Maar Wim moest al na twee of drie coupletten stoppen, want dat plectrum had zijn keel blijkbaar behoorlijk te pakken gehad.

Iemand haalde een flesje water voor Wim, en een paar minuten later kon hij er weer tegenaan. En de tweede keer lukte het om het hele nummer te spelen zonder dat Wim erin stikte.

Daarna hadden Rick en zijn bandleden er alle vertrouwen in en waren ze klaar om door hun andere nummers te scheuren. Maar de technicus zei dat ze een andere dag nog maar eens terug moesten komen, want de tijd was om.

Nou, als ze hun album nog af willen maken, moet Wim zijn oma maar vragen of hij zijn huur nog een paar maanden later mag betalen.

Zaterdag

Ze baalden er wel van dat ze zo veel tijd hadden verspild in de studio, maar de bandleden waren blij dat dat ene nummer nog gelukt was. Want dat betekende dat ze een muziekvideo konden maken, en daar was alles om begonnen.

Ze hadden geen geld om hun eigen video te produceren, maar ze hadden WEL een cadeaukaart die het zusje van Makkie nooit gebruikt had.

Maar Studio SuperSter maakt blijkbaar helemaal geen video's voor zelfgeschreven nummers.

Ze hebben een lijst met liedjes waar je uit moet kiezen. En ik denk dat niemand echt blij was met de opties.

Wim wilde het nummer over roddelen doen, maar Rick wilde dat ene over verslapen, want dat klonk het meest rock-'n-roll. Maar Makkie zei dat hij mocht beslissen omdat het de cadeaukaart van zijn zusje was.

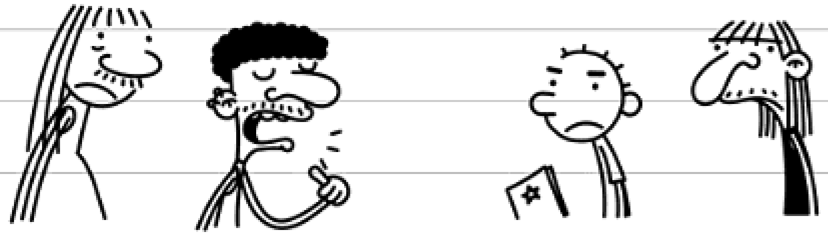

En al denk ik dat ze de video die ze gemaakt hebben nooit aan iemand gaan vertonen, zo te zien hebben ze een hoop lol gehad.

Woensdag

Het was een teleurstelling dat de band geen bruikbare muziekvideo had gemaakt, maar ze hadden wel een nummer opgenomen, en daar konden ze een hoop mee doen.

Als een radiozender hun muziek zou draaien, dachten ze, was dat zelfs nog BETER dan een muziekvideo online zetten.

Dus gingen ze met hun nummer naar een aantal lokale radiozenders. Maar de meeste zenders zeiden dat het 'niet geschikt was voor hun luisteraars'.

Ze hadden wel wat beter onderzoek kunnen doen naar de zenders die ze bezochten, dan waren ze heel wat minder tijd kwijt geweest aan heen en weer rijden.

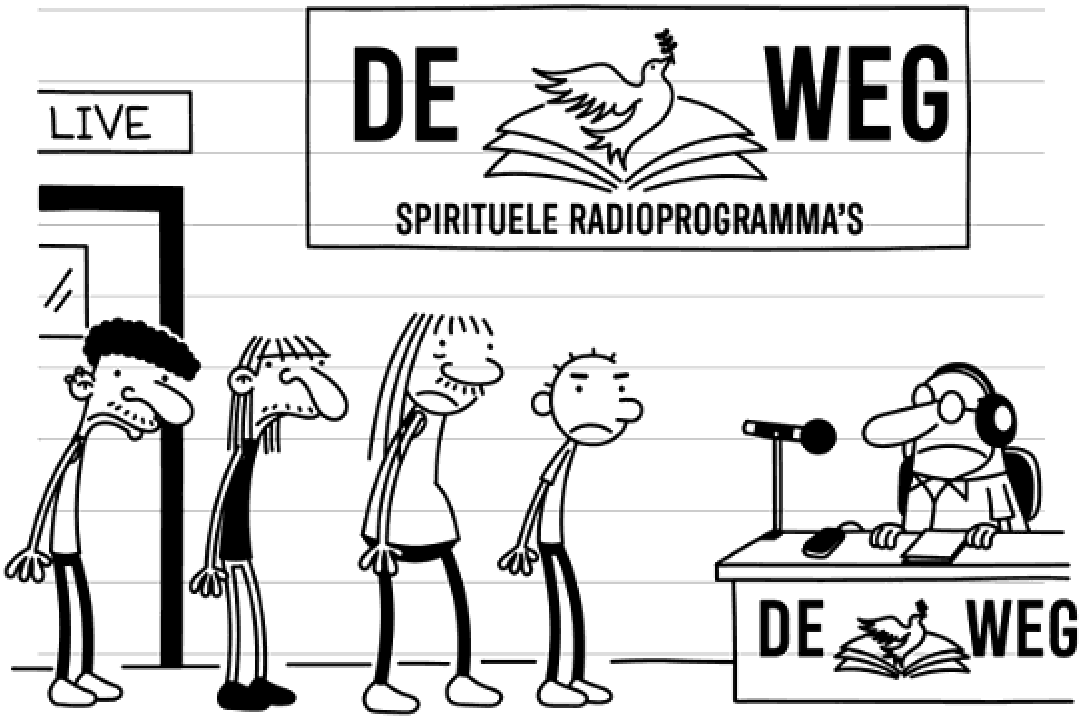

Volgens Rick was het probleem niet dat hun nummer slecht was, maar dat de mensen die bepalen wat er op de radio komt zo'n slechte smaak hebben.

Dus hij besloot dat ze 'OUT OF THE BOX' moesten denken als ze wilden dat hun muziek gehoord werd.

Rick zei dat niet ALLEEN radiozenders muziek draaien. Dus maakten ze een lijst van openbare plekken waar ze ooit muziek gehoord hadden.

Tankstation
Sportstadion
Supermarkt
Winkelcentrum
Lift
Fastfoodrestaurant
Elektronicawinkel
Tandartspraktijk

Ze waren een paar dagen aan het rondbellen om de mensen op te sporen die over dit soort dingen beslissen. Maar dat leverde niks op, dus toen reden ze de hele stad door, op zoek naar de juiste mensen om mee te praten.

Dat bracht ze ook niet verder.

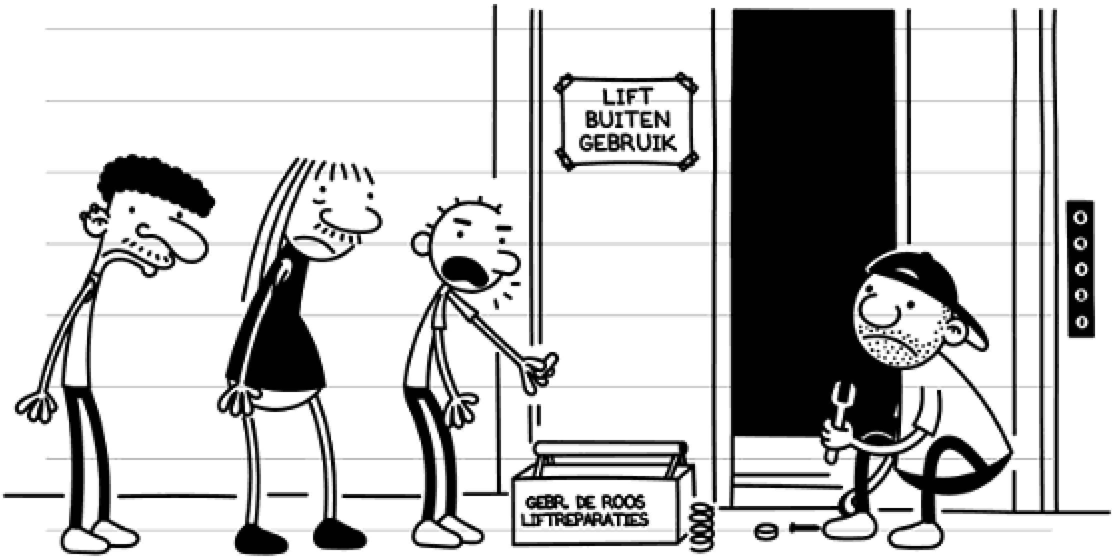

Daarna spraken ze mensen aan die ze zelf KENDEN. Maar niemand wilde hun nummer draaien.

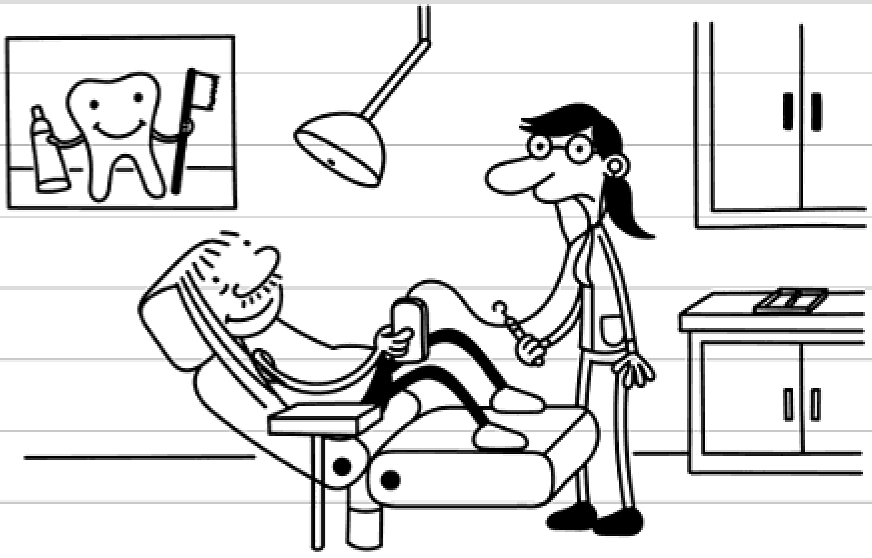

Toen hadden ze een doorbraak. Dirks oudere broer werkte op de vleeswarenafdeling van de supermarkt, en hij kon bij de geluidsinstallatie in het kantoortje. En zo hoorden ze eindelijk, voor het eerst, hun eigen muziek in het openbaar.

Maar het nummer speelde maar dertig seconden voor de manager er een eind aan maakte.

En hij was vast geen fan van dit soort muziek, want hij ontsloeg de broer van Dirk nog voor zijn dienst erop zat.

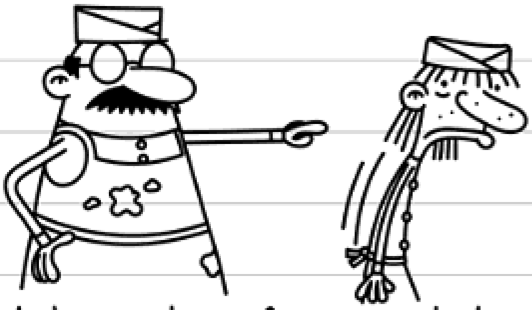

De band was behoorlijk gefrustreerd dat niemand hun nummer wilde draaien, maar toen zei Wim dat ze het misschien anders moesten aanpakken.

Hij zei dat in tv-reclames vaak muziek zit, en dat ze misschien een bedrijf konden overhalen om een van hun nummers in een reclame te gebruiken.

Als ze geluk hadden, zei Wim, kwamen ze misschien met hun foto op de verpakking. Maar Rick zei dat Metallichihuahua die kant ook op was gegaan en dat dat het begin van het einde was geweest.

Maar ik wed dat Wim de kans om met zijn foto op een verpakking te komen meteen zou grijpen.

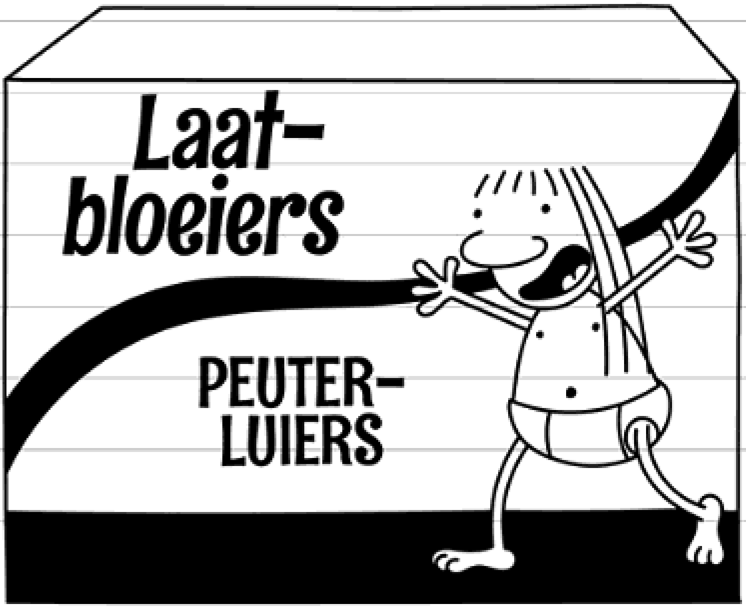

Dinsdag

Vorige week had Folle Luyer eindelijk geluk. Toen Rick bij de autosloperij op zoek ging naar vervangende deuren voor zijn busje, vond hij een vervangend VOERTUIG.

Iemand had een oude ijscowagen naar de sloop gebracht, en de eigenaar van de sloperij zei dat Rick hem gratis mocht meenemen als hij hem van het terrein af kreeg. En ook al was de wagen best verroest, hij reed nog wel.

De band was heel enthousiast, want de wagen is zo groot dat alle instrumenten erin passen. En dat betekent dat ze eindelijk weer kunnen gaan OPTREDEN.

Maar iedereen was het meest enthousiast over de luidspreker bovenop. En toen Rick de wagen eenmaal thuis had, reden ze het hele weekend door de stad terwijl ze keihard hun eigen muziek draaiden.

Toen ze dat zat werden belden ze allerlei clubs, op zoek naar iemand die hen wilde boeken voor een optreden. Maar het is lang geleden dat Folle Luyer ergens gespeeld heeft, en bij die clubs had niemand zelfs maar van ze GEHOORD.

Dus nu verzinnen Rick en de anderen van alles om op te vallen.

Pas geleden reden ze rond terwijl ze op het dak van hun ijscowagen stonden te spelen. Maar ze kwamen niet verder dan de basisschool, waar ze net verkeersdrempels hebben aangelegd bij de plek waar ouders hun kinderen kunnen afzetten.

Rick zei dat ze veel GROTER moeten gaan denken als ze willen dat Folle Luyer als een bom gaat inslaan.

Hij zei dat Metallichihuahua in hun begintijd een concert had gegeven op het dak van een gebouw midden in de stad. En dat had een enorme scène veroorzaakt.

En tegen de tijd dat de politie en de brandweer er een eind aan maakten, was Metallichihuahua al volop in het nieuws.

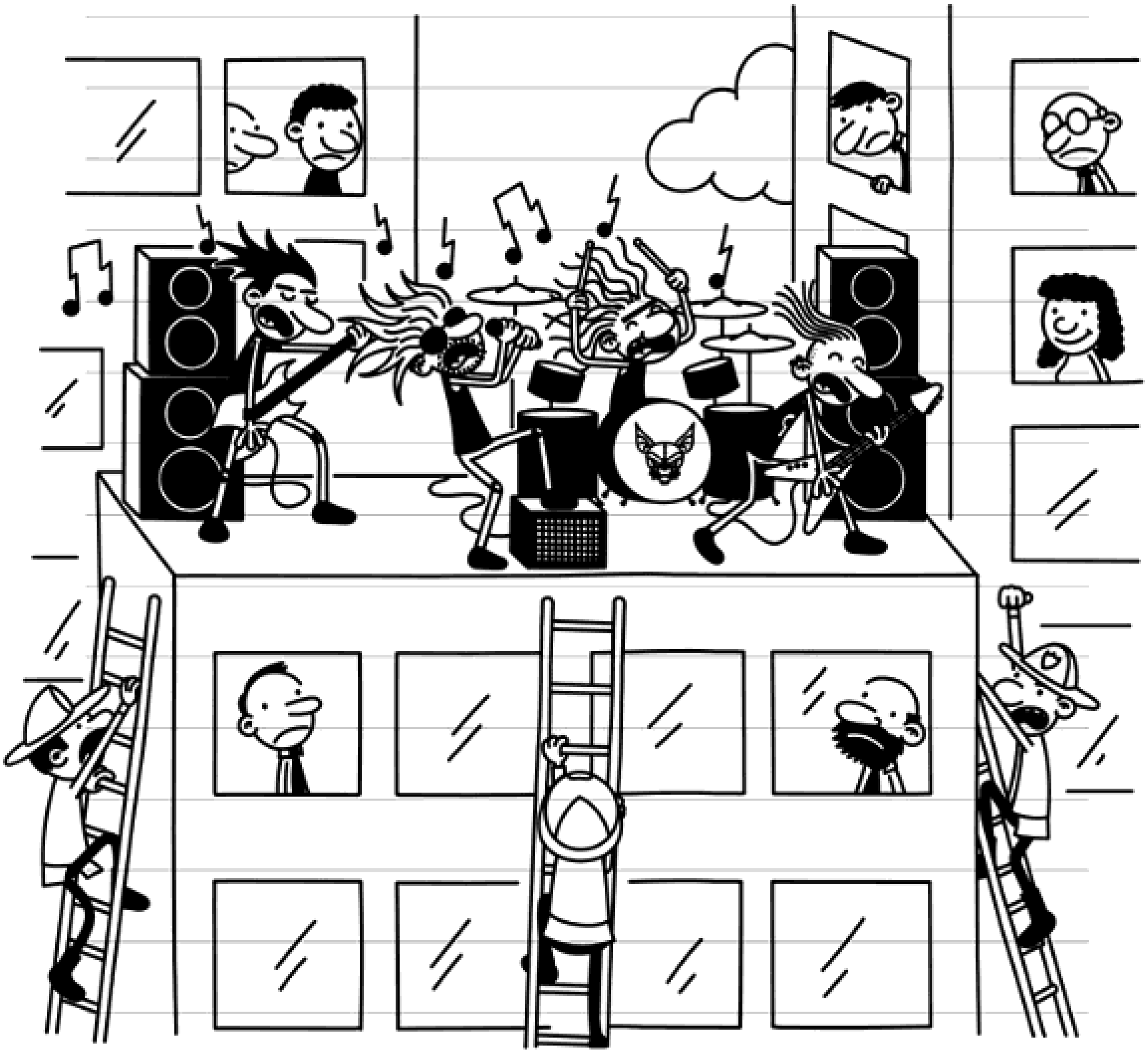

De band kreeg een boete wegens ordeverstoring en zat zelfs een nachtje in de cel. En de politiefoto's zetten ze op de hoes van hun eerste album.

Ricks grote plan was om een concert te geven op hetzelfde gebouw als Metallichihuahua dertig jaar geleden. Maar Makkie was niet zo enthousiast over dat idee, want hij wilde naar de universiteit, en hij werd vast niet aangenomen als hij al een keer gearresteerd was.

Maar Rick zei dat ze ervandoor zouden gaan zodra ze de politie zagen aankomen. En ik denk dat Makkie een echte teamspeler wilde zijn, want hij ging toch akkoord.

Dus vanmiddag laadden ze de ijscowagen vol met hun instrumenten en reden naar het centrum.

Het plan was om met de lift naar boven te gaan. Maar de beveiliging is veel strenger geworden sinds dat concert op het dak, dus Rick en zijn bandleden kwamen niet verder dan de lobby.

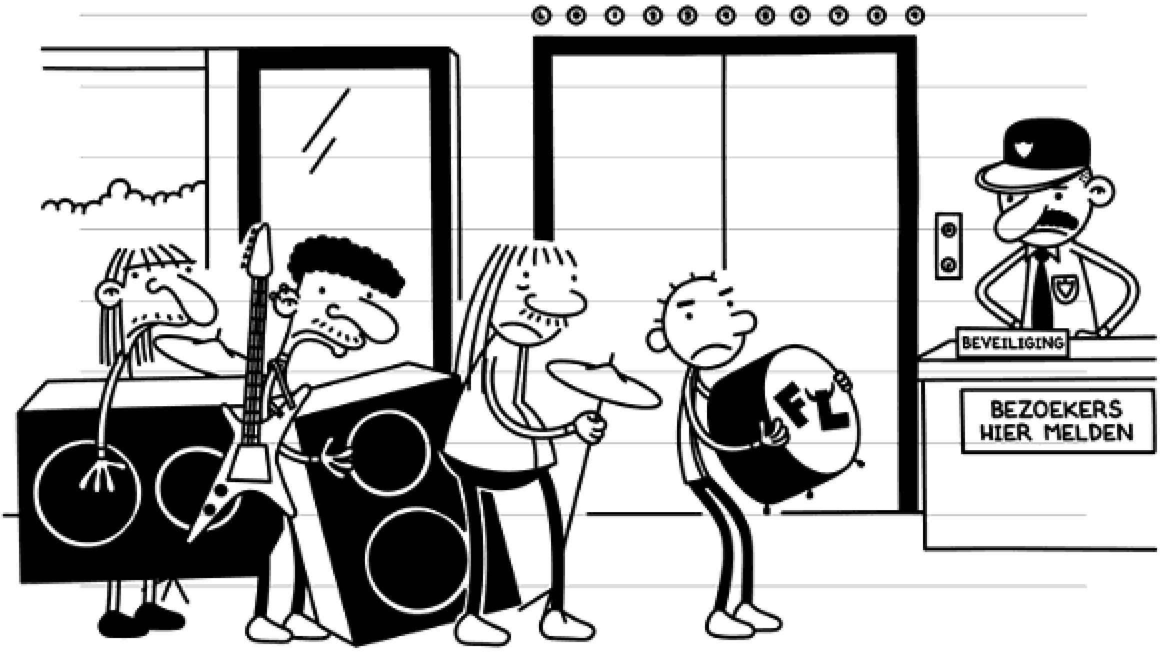

Ze gaven echter niet zomaar op, dus ze parkeerden in een steegje en wachtten bij een zij-ingang tot er iemand naar buiten kwam. En toen klommen ze met hun instrumenten de trap op.

Dat bleek wel veel zwaarder te zijn dan ze gedacht hadden.

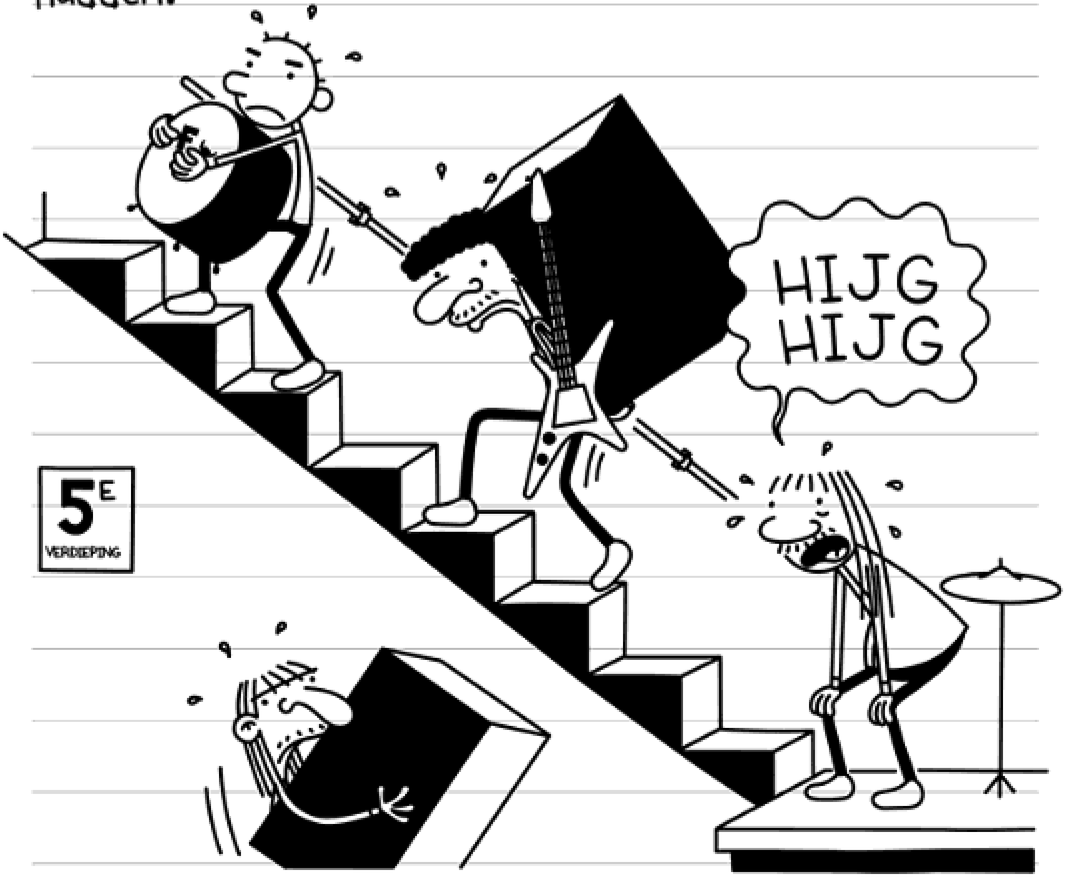

Wim wilde omkeren en een gebouw zoeken dat niet zo veel verdiepingen had. Maar Rick zei dat ze nu al begonnen waren en dat ze gewoon moesten doorzetten.

Na een heleboel rustpauzes tussen de verdiepingen kwamen ze eindelijk op het dak. Ze zetten hun apparatuur klaar, maar ze konden geen stopcontact vinden voor hun speakers en gitaren.

Dus probeerde Rick aan de vrouw die een verdieping lager woonde te vragen of ze haar stopcontact mochten gebruiken.

Ze schrokken zich allemaal suf, want ze dachten dat die vrouw de politie ging bellen. Dus ze pakten hun spullen en daalden de trap weer af.

Naar beneden had makkelijker moeten zijn dan naar boven, maar ze hadden haast, dus hun vlucht verliep niet zo soepel.

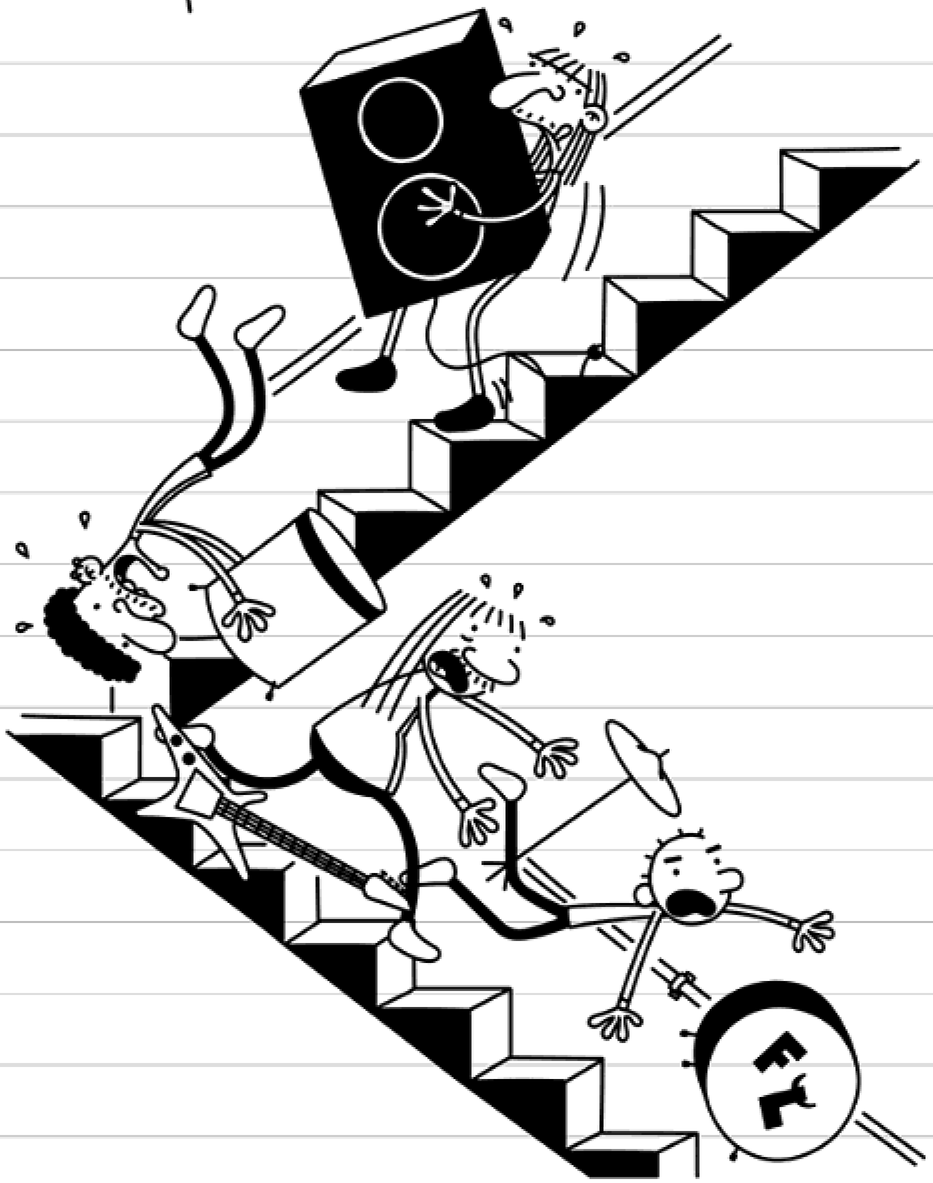

Zodra ze met al hun apparatuur weer buiten in de steeg waren, begonnen ze alles in de ijscowagen te laden.

Op dat moment kwam er een politieauto aan, die ze klemreed.

Die gasten werden al bang, want ze dachten dat ze gearresteerd zouden worden wegens huisvredebreuk. Maar de politieagente wist helemaal niet dat ze op het dak waren geweest.

De agente zei dat ze op een laadplek geparkeerd stonden, en daar staat een boete van 100 euro op.

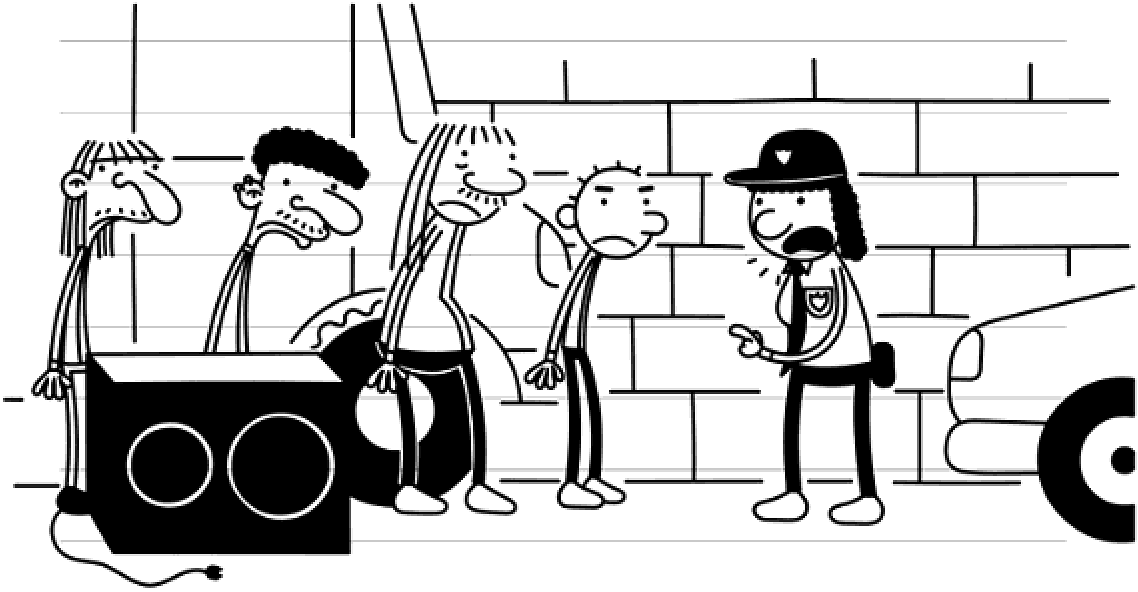

De agente kreeg vast medelijden met ze, want ze gaf ze alleen een waarschuwing.

PARKEEROVERTREDING

Een laadplek blokkeren € 100,-

☑ WAARSCHUWING
(boete kwijtgescholden)

En ook al kreeg Folle Luyer niet de publiciteit waar ze op hoopten, ze praten er nu al over om hun bijna-arrestatie voor hun eerste albumhoes te gebruiken.

Zondag

Het concert op het dak verliep niet volgens plan, maar de band begon meteen nieuwe stunts te verzinnen om aandacht te trekken. En sommige daarvan waren behoorlijk gestoord.

Wim had het idee om een luier van vijfhonderd kilo van een wolkenkrabber te gooien. Maar niemand wist waar je zo'n grote luier kon vinden, en niemand wilde trouwens meer al die trappen op klimmen.

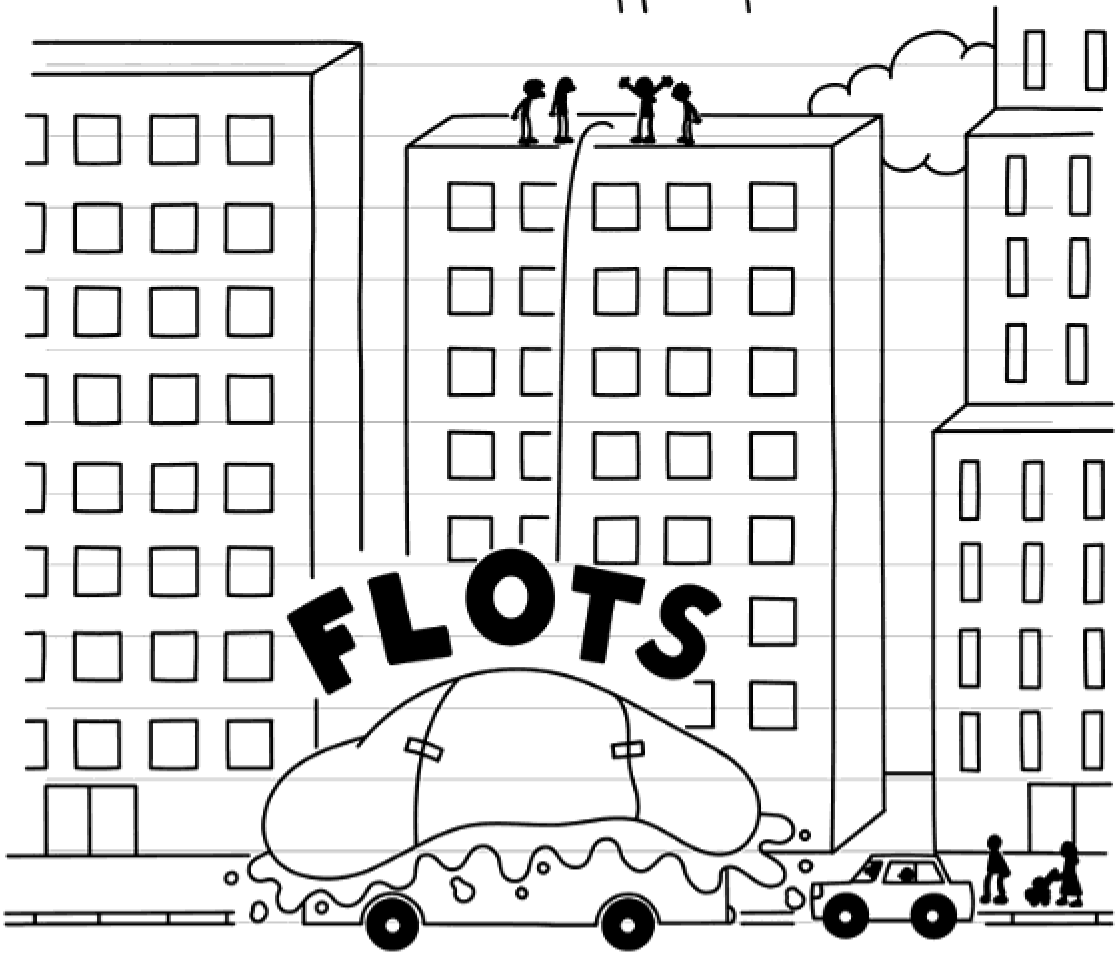

Dirk zei dat ze het misschien met een GEWONE luier konden doen, vanaf een lagere verdieping, maar de anderen vonden allemaal dat dat niet hetzelfde effect zou hebben.

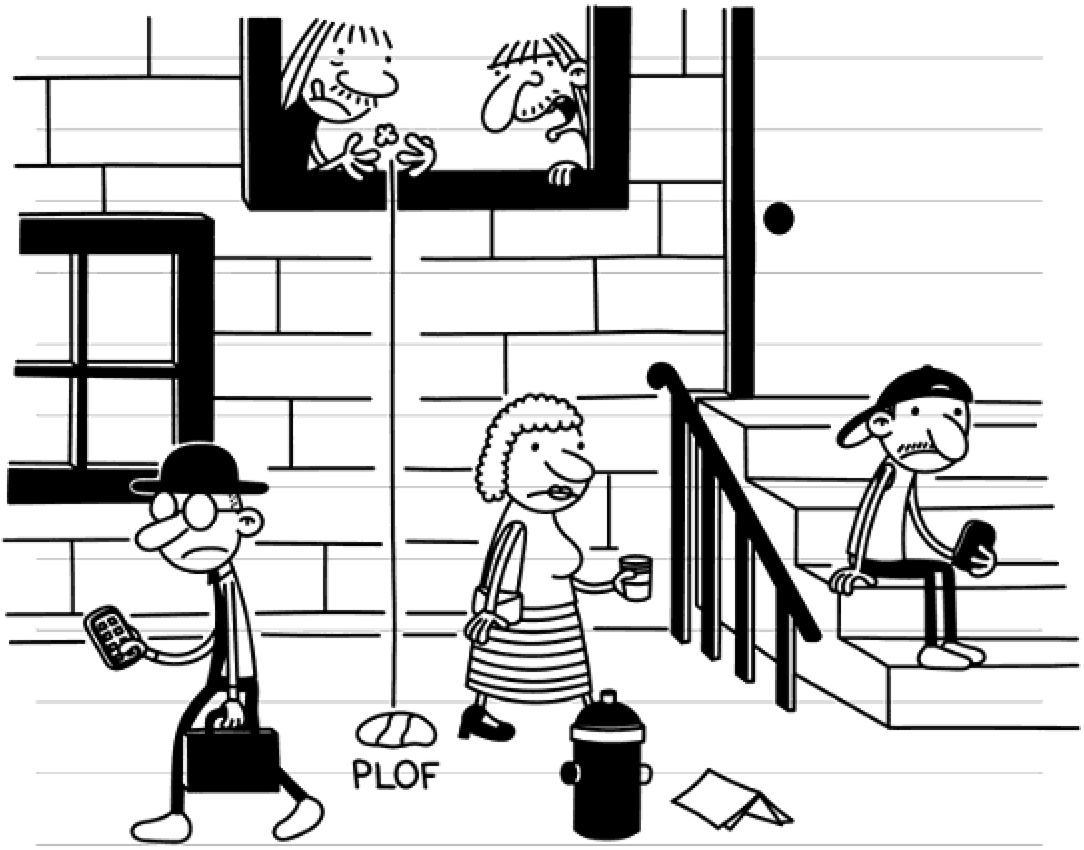

Toen bedacht Rick een plan dat ECHT krankzinnig was. Hij zei dat ze midden in de nacht alle standbeelden in het stadspark een luier om moesten doen, want dan zouden mensen willen weten wie daar verantwoordelijk voor was. En als Folle Luyer dan bekendmaakte dat zij die stunt hadden uitgehaald, waren ze meteen beroemd.

Dus ze kochten een groot pak luiers en reden naar het centrum. Maar het park wordt blijkbaar vierentwintig uur per dag bewaakt, en ze werden betrapt.

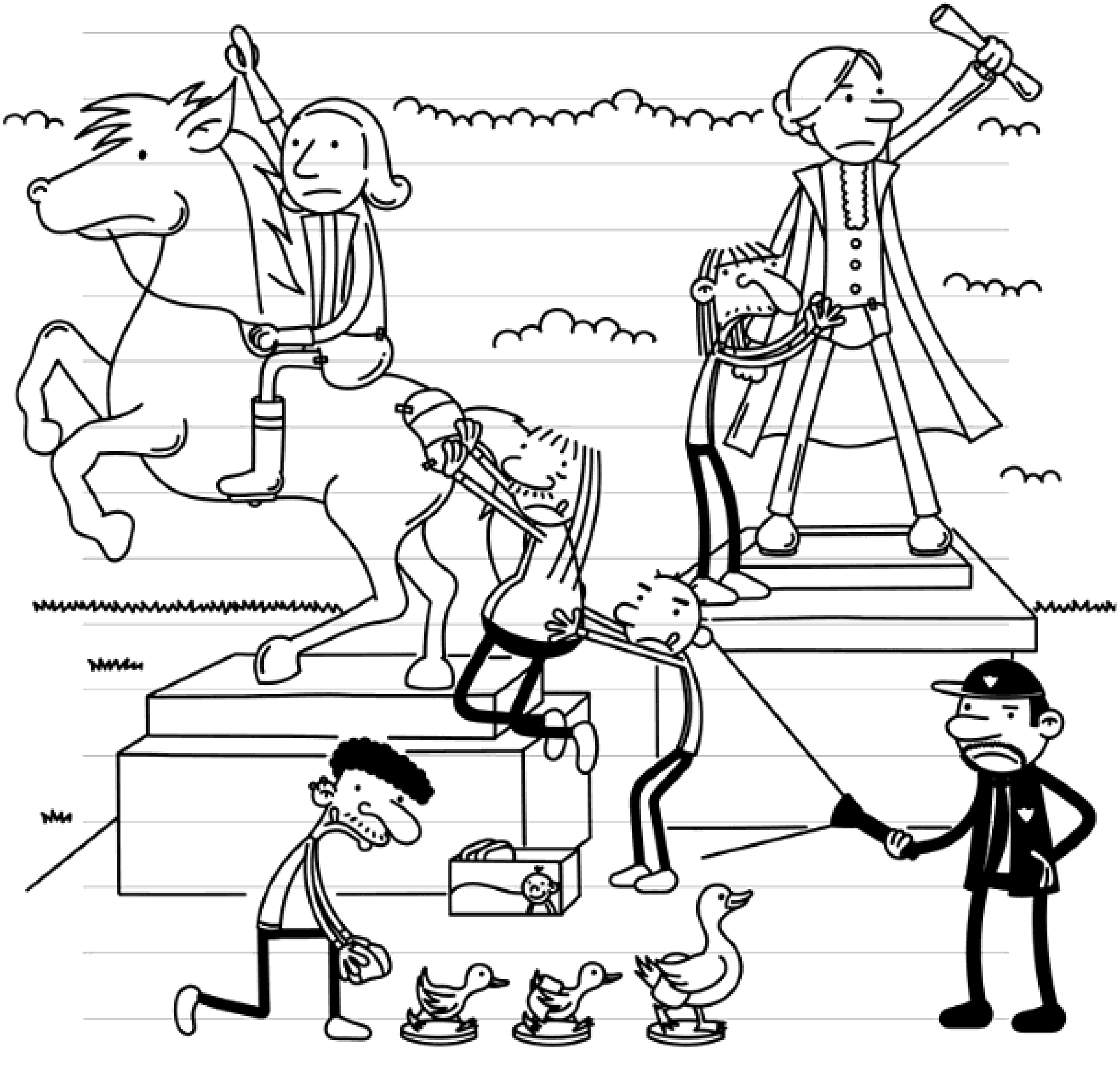

Daarna had niemand meer zin in een andere grote stunt.

Dus ze besloten op safe te spelen en lieten gewoon stickers maken met de naam van de band erop.

Vandaag hebben ze overal in de stad stickers geplakt. En ik denk dat ze de helft van hun voorraad al kwijt waren in de openbare toiletten.

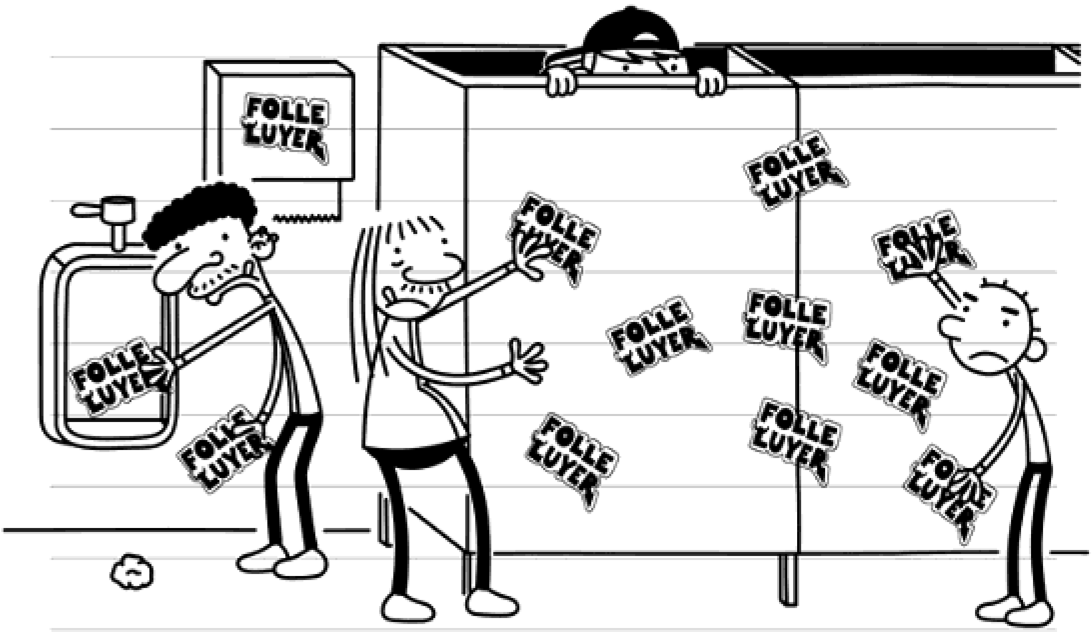

Toen ze klaar waren, belde Rick een paar clubs die gezegd hadden dat ze nog nooit van Folle Luyer gehoord hadden, om te kijken of ze NU WEL wisten wie ze waren. En de eigenaar van de Rebellenclub zei dat hij precies wist wie ze waren en dat ze maar op gesprek moesten komen.

De band was enthousiast, want de Rebellenclub is een van de beste plekken voor livemuziek. Maar wat bleek? Ze hadden de auto van de eigenaar bestickerd, dus ze waren de rest van de middag bezig om die dingen er weer van af te schrapen.

Zaterdag

Die stickers waren blijkbaar toch niet zonde van het geld.

De tent naast de Rebellenclub heet de Kip Zonder Kop, en pas geleden nam de eigenaresse contact met Rick op. Ze nodigde de band uit om te komen praten over een optreden.

Ze zei dat er elke donderdag livemuziek is in de Kip Zonder Kop, en als Folle Luyer er wilde komen spelen, zou de band de helft van het geld krijgen dat bezoekers moesten betalen.

De jongens konden niet geloven dat ze eindelijk een betaald optreden hadden, en ze waren de hele week bezig met de voorbereidingen. Ze zouden op een echt podium spelen, dus hun set moest er natuurlijk wel cool uitzien. Makkie maakte een enorm spandoek om achter de band te hangen, en Rick huurde een rookmachine bij de feestwinkel.

Wim wilde zo'n laserprojector om het echt helemaal te gek te maken. Maar Dirk denkt dat die dingen GEVAARLIJK zijn, dus dat idee kon meteen in de prullenbak.

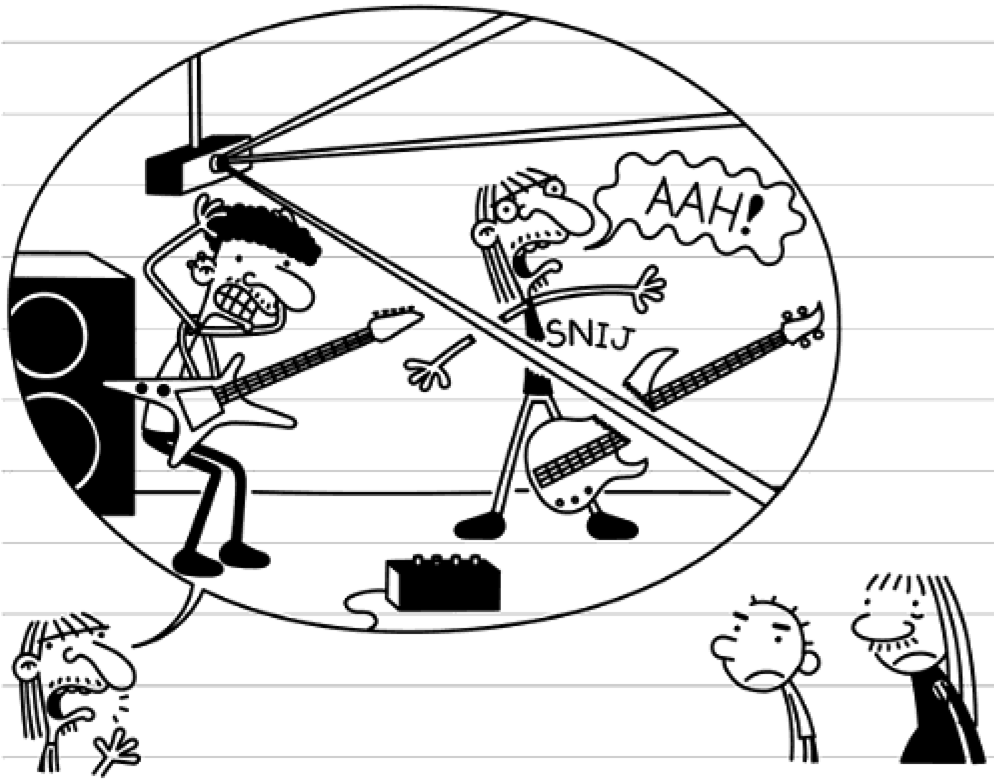

Rick wilde zijn drumstel extra cool maken, dus hij had bedacht dat hij schedels op zijn bekkens kon zetten.

Ik dacht dat hij een paar plastic schedels bij de feestwinkel ging halen, maar hij was alleen geïnteresseerd in echte schedels. En die dingen worden blijkbaar niet zomaar uitgedeeld aan iedereen die erom vraagt.

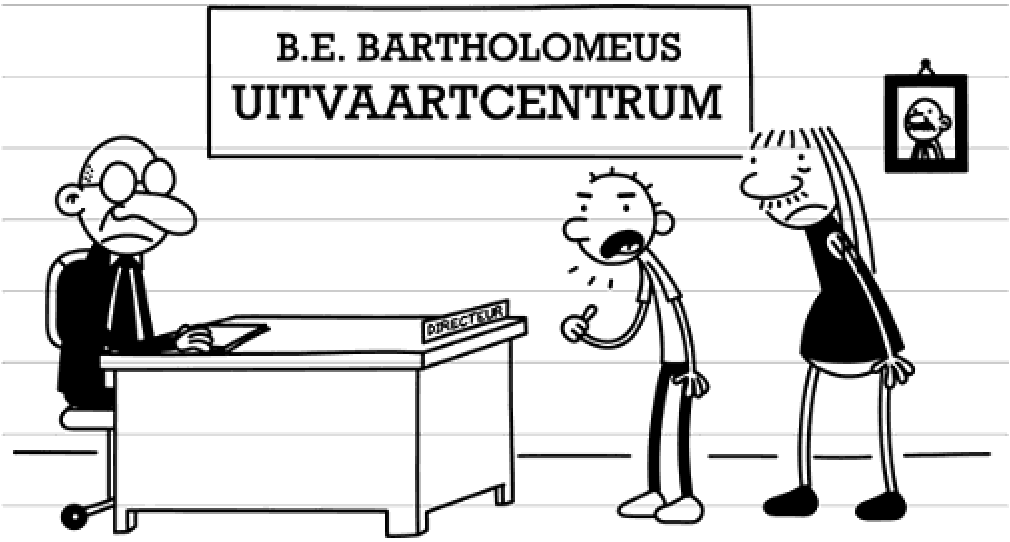

Rick zei dat een optreden niet alleen om de muziek draait, maar dat het om de hele ervaring gaat. Hij zei dat ze de rookmachine in een REUKmachine konden veranderen, met een nieuwe geur bij elk nummer. Maar toen mam achter dat plan kwam, verbood ze het omdat het 'onhygiënisch' was.

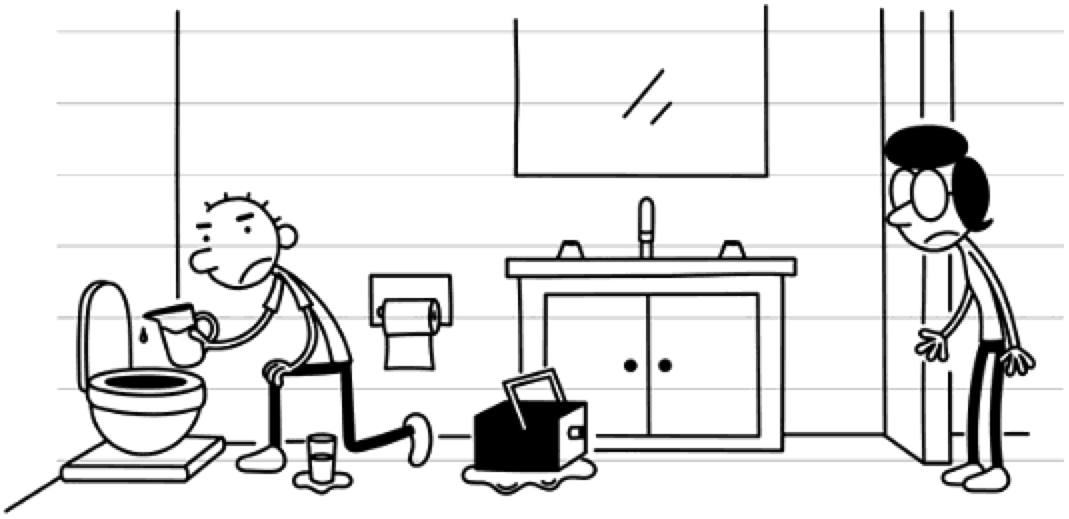

Ze hadden nog een hoop ANDERE plannen voor op het podium, maar de meeste waren te duur of gewoon onrealistisch. Maar toen bedacht Wim iets wat wel eens zou kunnen werken.

Hij zei dat ze zo'n mobiele wc konden kopen, en als ze dan het podium op moesten zouden ze opeens uit die wc tevoorschijn komen. Dat was nog eens een geweldige opkomst.

Dus ze gingen rondbellen of er ergens mobiele wc's te koop waren en ontdekten dat die dingen heel veel geld kosten als ze splinternieuw zijn.

Dirks oom is aannemer, en hij wilde de band wel een gebruikte wc verkopen voor de helft van de prijs. Dus die gingen ze vandaag ophalen.

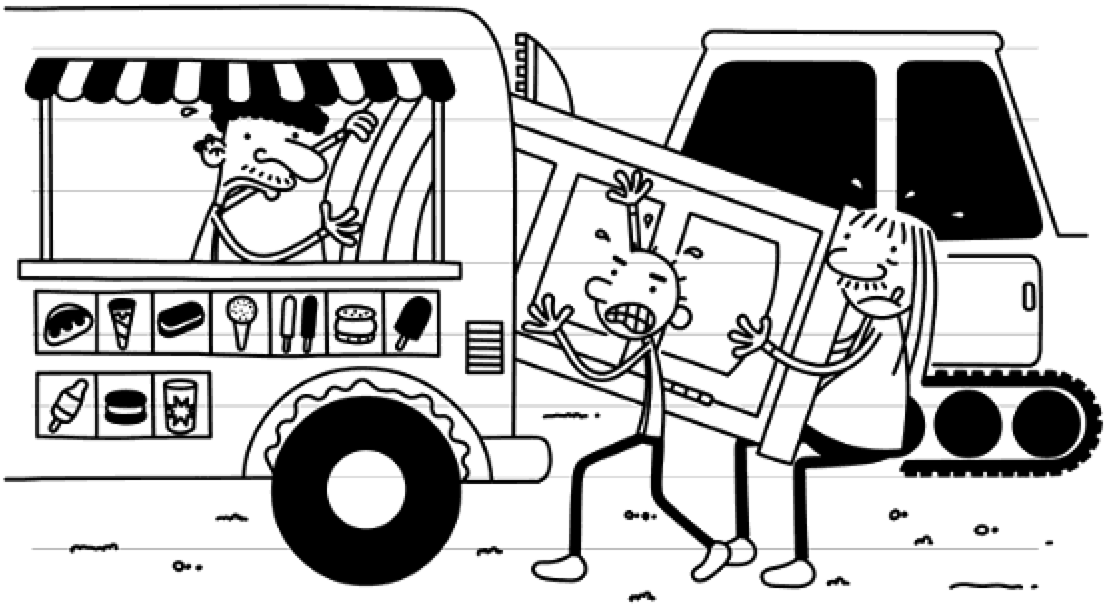

Maar dat ding inladen was blijkbaar heel vermoeiend. Donderdagavond moeten ze die wc plus al hun apparatuur uitladen en op het podium zetten. En nu zijn ze bang dat ze daarna geen energie meer overhebben voor hun optreden.

Dus de band is op zoek naar iemand die donderdagavond kan helpen bij het in- en uitladen van de ijscowagen.

Rick vroeg het eerst aan zijn vriend Walter, omdat die bij optredens altijd de beveiliging van de band deed. Maar Walter wilde alleen helpen als hij een volwaardig bandlid mocht worden.

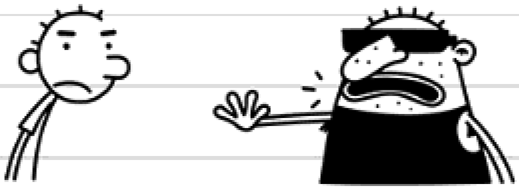

Toen vroeg Dirk aan zijn broer of hij het wilde doen. Maar die was nog steeds boos over zijn ontslag bij de supermarkt, en hij zei dat hij de klus alleen aannam als ze hem betaalden wat hij anders op zijn werk had gekregen.

Toen wisten ze blijkbaar niemand anders meer, want ze kwamen het aan MIJ vragen.

Rick zei dat ze me niks konden betalen, maar dat deze ervaring goed zou staan op mijn cv. Ik vraag me wel af wat voor werkgever onder de indruk zal zijn van het feit dat ik voor een band heb gewerkt met 'Luyer' in de naam.

Maar als ik dit baantje aanneem wordt mijn onthullende boek over Folle Luyer wel veel interessanter. Dus ik doe mee voor de RODDELS.

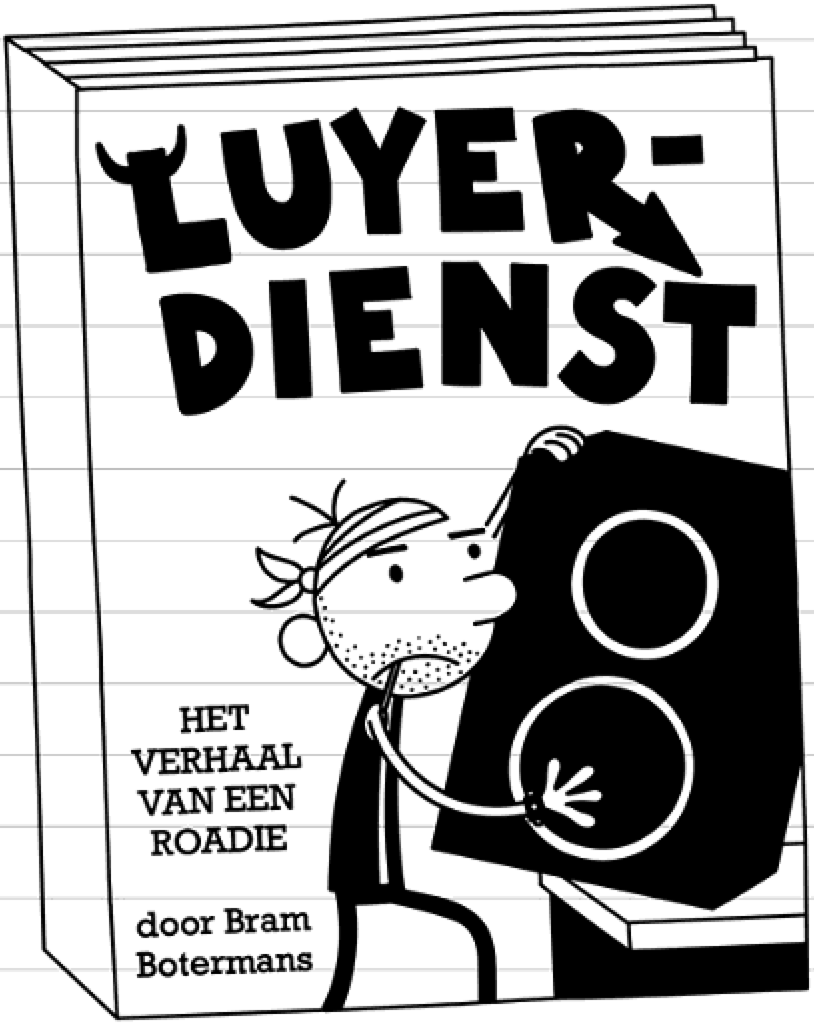

Zaterdag

Als elke avond zo is als donderdagavond, weet ik niet hoelang ik het ga OVERLEVEN om roadie van Folle Luyer te zijn.

Het optreden in de Kip Zonder Kop zou niet voor acht uur beginnen, maar Rick kon niet wachten om alles klaar te zetten. We kwamen dus twee uur te vroeg aan en begonnen alles naar binnen te zeulen. En de band vond het wel prima om de nieuweling het meeste werk te laten doen.

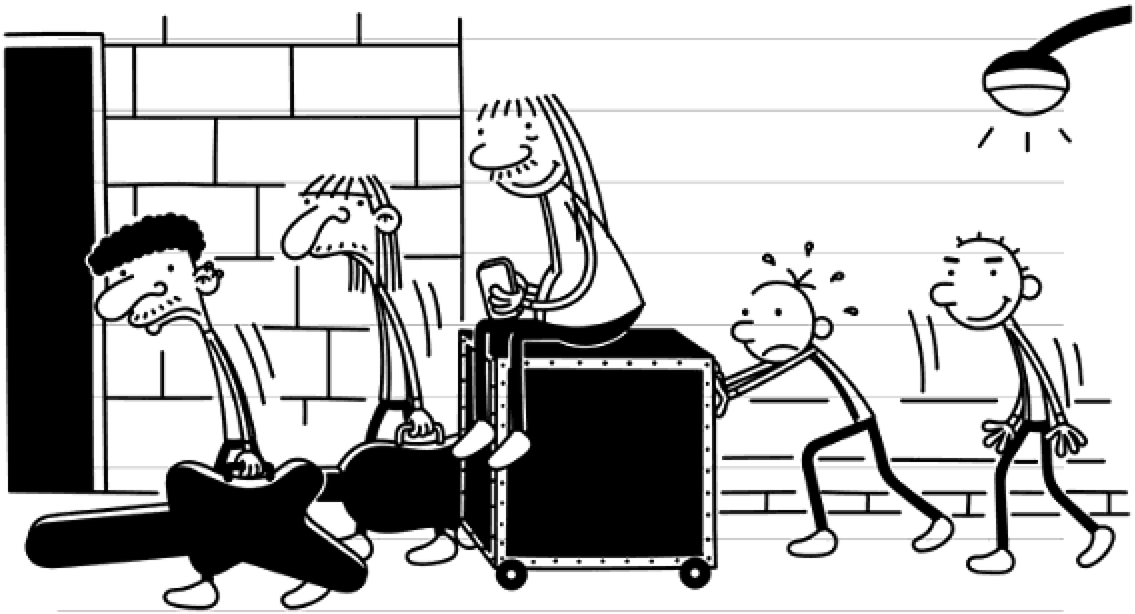

Het duurde een uur om alles klaar te zetten, en ze wilden nog even repeteren voor het publiek binnen zou komen.

Maar toen ontdekte Rick dat hij zijn drumstokken was vergeten. En hij gaf MIJ de schuld, want roadies moeten voor de instrumenten zorgen, zei hij.

Er was geen tijd meer om ze te gaan halen, dus Makkie belde rond om te vragen of er ergens in de buurt drumstokken te koop waren. Maar blijkbaar is de enige muziekwinkel van de stad een paar maanden geleden gesloten, dus dat leverde niks op.

Toen kreeg Rick een idee. Hij zei dat er een paar straten verderop een Hipp 'O' Harry's zat, en dat we DAAR drumstokken konden halen. Maar daar snapte ik niks van, want Hipp 'O' Harry's is een pizzeria.

Rick herinnerde me eraan dat elke Hipp 'O' Harry's een robotband heeft die drie keer per avond een nummer komt spelen. En al is het even geleden dat ik in een van die restaurants geweest ben, ik weet nog dat ik die robots behoorlijk eng vond toen ik klein was.

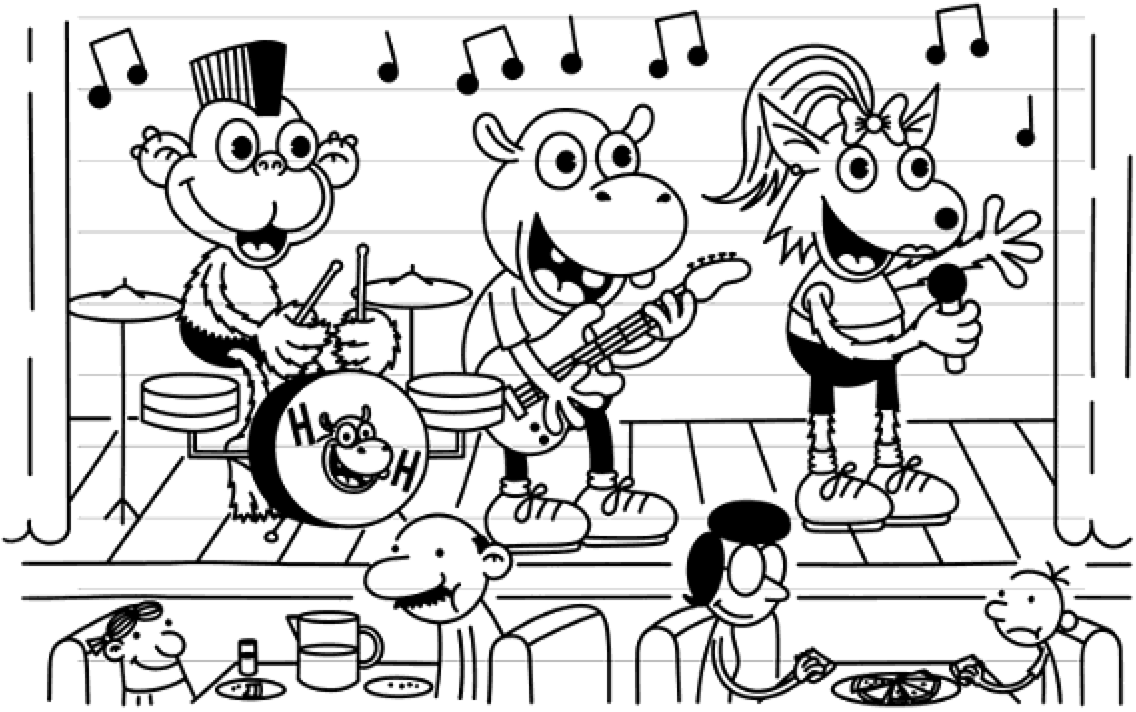

Rick wilde de drumstokken zien te grijpen, en dat vond ik erg als STELEN klinken. Maar Rick zei dat het geen stelen was, we zouden ze alleen maar een paar uur LENEN. En waarschijnlijk waren die drumstokken alweer terug voor iemand had gemerkt dat ze weg waren.

Dat vond ik niet goed klinken, maar blijkbaar kon Ricks plan ZONDER mij niet slagen.

Hipp 'O' Harry's laat geen tieners toe in hun restaurants, ik denk omdat die in het verleden een hoop last hebben veroorzaakt. Dus Ricks plan was dat ik met Wim naar binnen zou gaan en dan moest ik doen alsof hij mijn VADER was.

Het hele plan leek mij een zeer slecht idee. Maar ik deed er toch aan mee, want ik voelde me best een beetje verantwoordelijk voor het vergeten van de drumstokken.

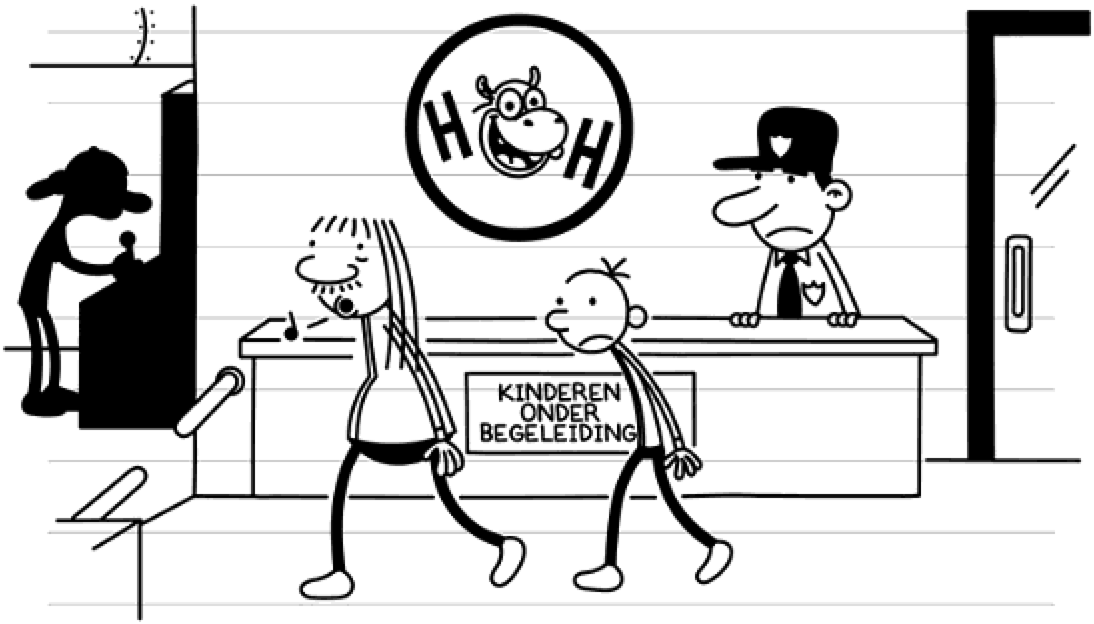

Ik en Wim liepen langs de beveiliger het restaurant in. Maar het leek alsof die vent voelde dat we iets in onze schild voerden, want hij hield ons scherp in de gaten toen we eenmaal binnen waren.

Dus Wim kocht wat muntjes en probeerde zich als mijn vader te gedragen toen ik een hoge score haalde bij Mol-een-Mol.

Ik en Wim speelden Ski-Bal en de concurrentiestrijd tussen ons werd steeds heviger. We lieten ons denk ik wel iets te veel meeslepen, want tegen de tijd dat we klaar waren had Wim zeker twintig euro aan muntjes uitgegeven.

We gingen met de gewonnen tickets naar de prijzenbalie en Wim was teleurgesteld dat we te weinig hadden voor de lavalamp. Dus hij kocht nog eens tien euro aan muntjes om nog een paar rondjes Ski-Bal te spelen. En toen hadden we wel genoeg.

We hadden honger gekregen van al dat spelen, dus we gingen zitten en bestelden pizza. En ik moet toegeven, ik had het zo naar mijn zin dat ik vergat waarom we daar eigenlijk waren.

Maar toen de gordijnen opengingen en de robotband begon te spelen, wist ik het weer.

De robotaap begon te drummen, maar we konden natuurlijk niet zomaar het podium opgaan en de drumstokken uit zijn handen trekken terwijl iedereen toekeek. Dus we zaten daar maar en probeerden te bedenken hoe we dit moesten aanpakken.

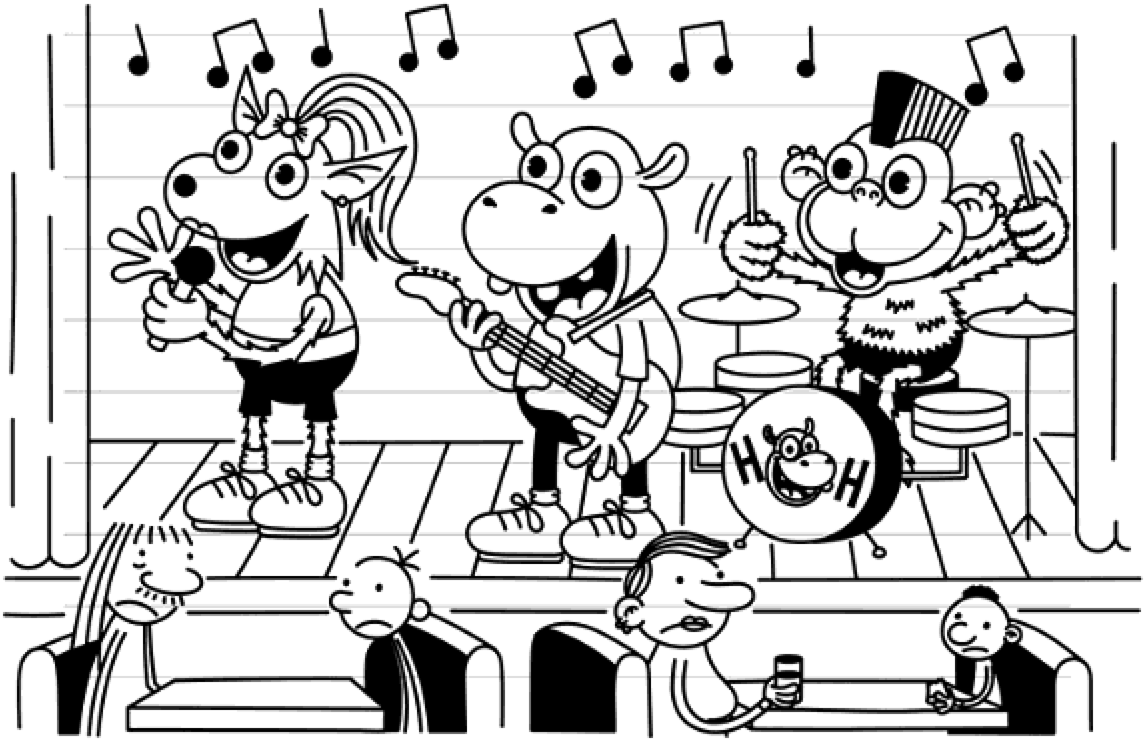

Maar voor we een goed plan konden verzinnen, gingen de gordijnen dicht en at iedereen weer verder van zijn pizza.

Ik wist nog steeds niet hoe we die drumstokken mee konden pikken, maar toen veroorzaakte een andere klant de afleiding die we nodig hadden.

Een of andere moeder begon tegen de manager over haar pizza te klagen. Ze zei dat de stukken niet even groot waren en dat er ook verschillende toppings op zaten, wat betekende dat het restaurant restjes als NIEUWE pizza's verkocht.

Ik herinnerde me dat mam daar een paar jaar geleden ook over had geklaagd, en dat we daarom daarna niet meer naar Hipp 'O' Harry's gingen.

Nu alle aandacht op het gesprek tussen de vrouw en de manager was gericht, zagen Wim en ik onze kans schoon. We glipten achter het gordijn, waar het stikdonker was.

Wim deed de zaklamp op zijn telefoon aan zodat we iets konden zien, en de robots stonden zo stil als standbeelden in het donker.

Ik wist dat die dingen niet LEEFDEN, maar ik voelde me zo dicht bij helemaal niet op mijn gemak. Dus ik wilde dit fiksen en zo snel mogelijk wegwezen.

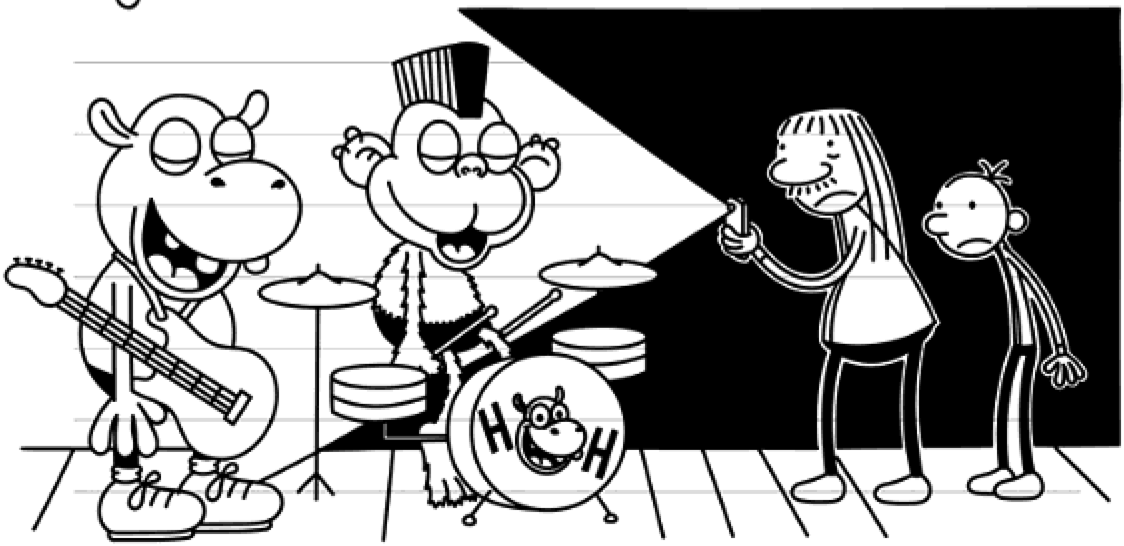

Maar zo makkelijk was het niet. We probeerden de drumstokken uit de poten van de aap te trekken, maar hij hield die dingen in een doodsgreep.

En ik weet niet of die robots op BEWEGING reageren, maar toen de aap zijn ogen opendeed, flipte ik helemaal.

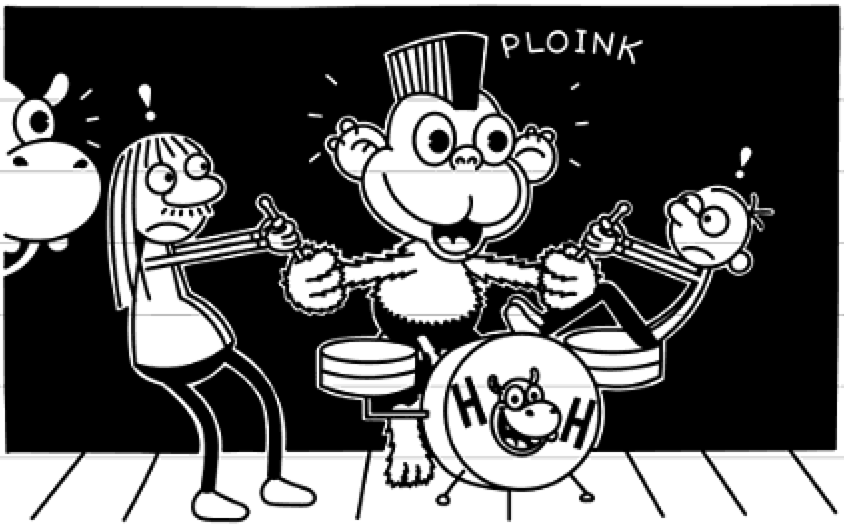

Ik besloot de missie op te geven en vluchtte door de achteruitgang. Wim zat vlak achter me, maar hij kwam niet met lege handen naar buiten.

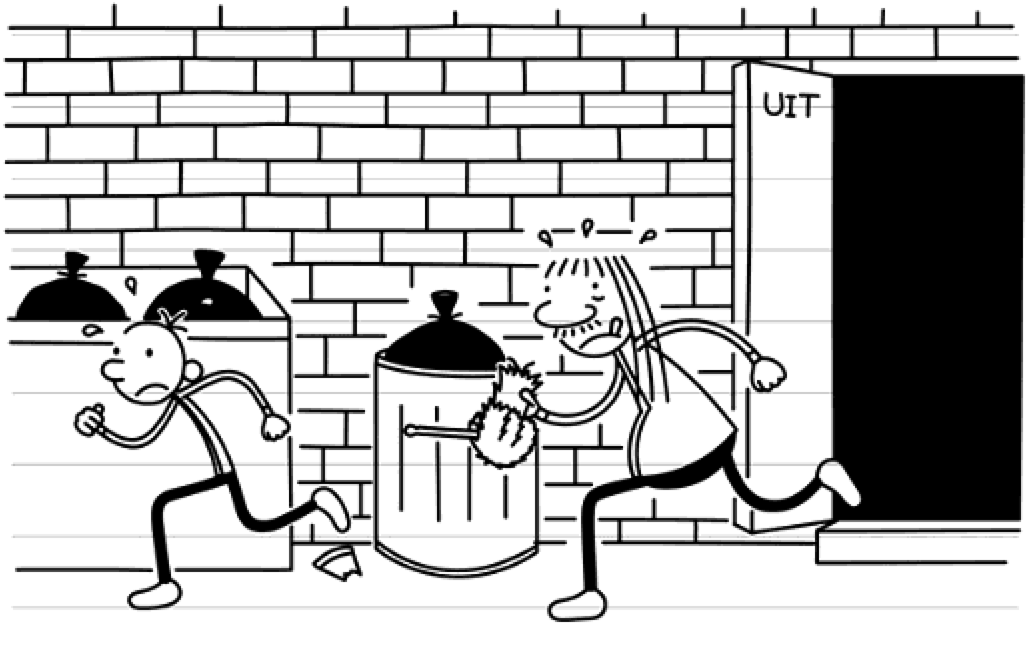

Gelukkig waren de anderen achterom gereden in de vluchtauto. En nu kwam dat zijraam goed van pas.

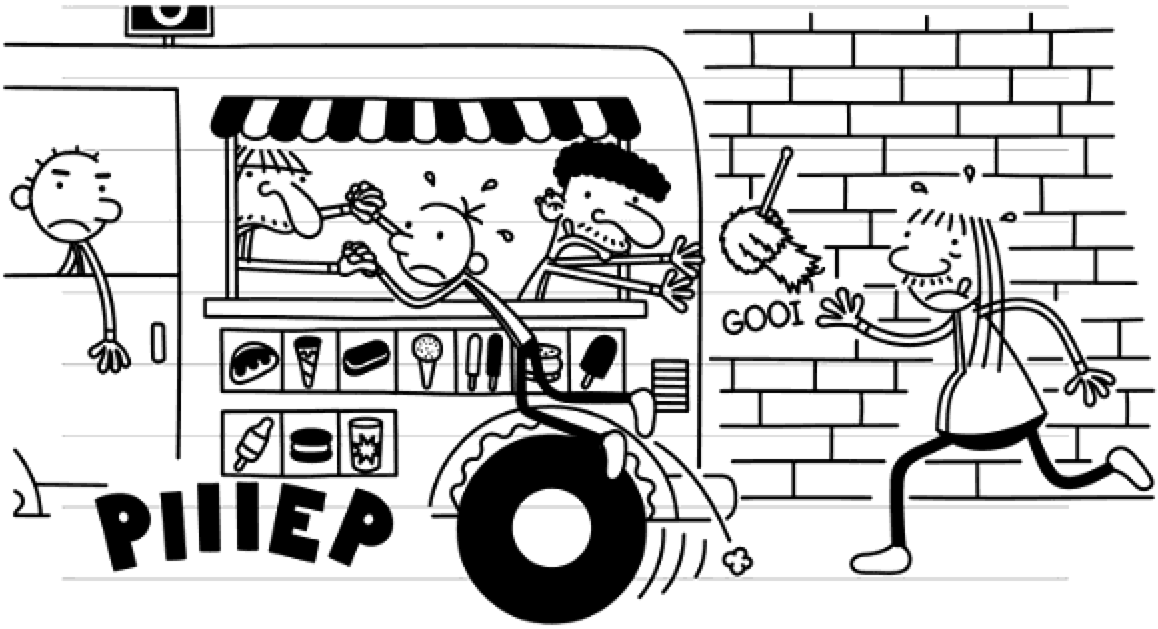

Eenmaal van de parkeerplaats af dacht ik dat we buiten gevaar waren, maar de beveiliger zat ons op de hielen in zijn Hipp 'O'-mobiel.

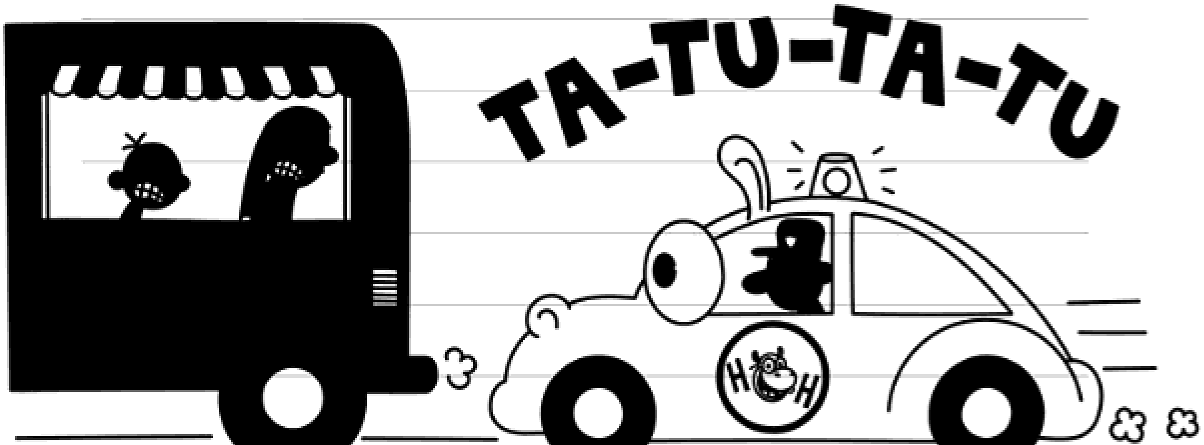

Hij zat ons achterna door het verkeer, en Rick kon hem niet afschudden. Bij een rood stoplicht stapte de beveiliger uit en naderde de ijscowagen te voet.

Toen het groen werd, trapte Rick het gaspedaal diep in en lieten we de beveiliger ver achter ons.

Makkie flipte helemaal, want volgens hem konden we de gevangenis in gaan voor verzet bij een arrestatie. Rick zei dat een beveiliger van Hipp 'O' Harry's niet echt iemand kon arresteren.

Toch nam Rick geen enkel risico. Hij sloeg een paar keer snel na elkaar af en zette de wagen achter een Chinees restaurant. Toen deed hij de motor en de lichten uit en wachtten we tot we zeker wisten dat de kust veilig was.

Makkie wilde naar Hipp 'O' Harry's teruggaan om de apenpoot terug te geven. Maar Rick zei dat daar geen tijd voor was, want Folle Luyer werd elk moment op het podium verwacht in de Kip Zonder Kop.

Dus hij reed de stad door naar de club en parkeerde de wagen in het steegje erachter. Toen gingen we via de achteringang naar binnen. De manager stond ons binnen op te wachten, en zei dat de band snel het podium op moest omdat het publiek onrustig begon te worden.

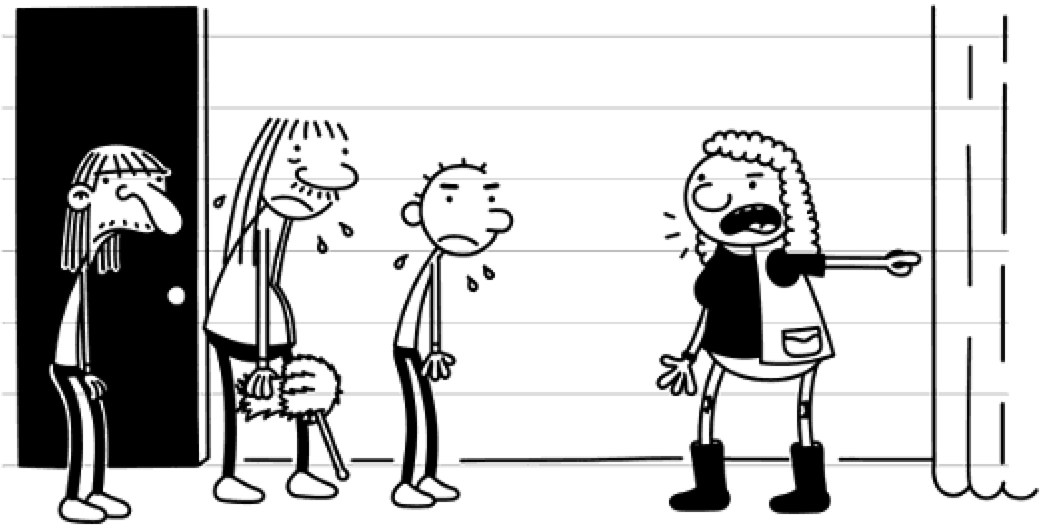

Het probleem was dat we maar één drumstok hadden, en die zat nog steeds vast in de apenpoot. En niemand wist hoe we hem los konden krijgen.

Toen kreeg Dirk een idee. Hij verbond de kabel van een luidspreker met een van de kabels die aan de apenpoot bungelden, en toen ging de poot open en liet hij de drumstok vallen.

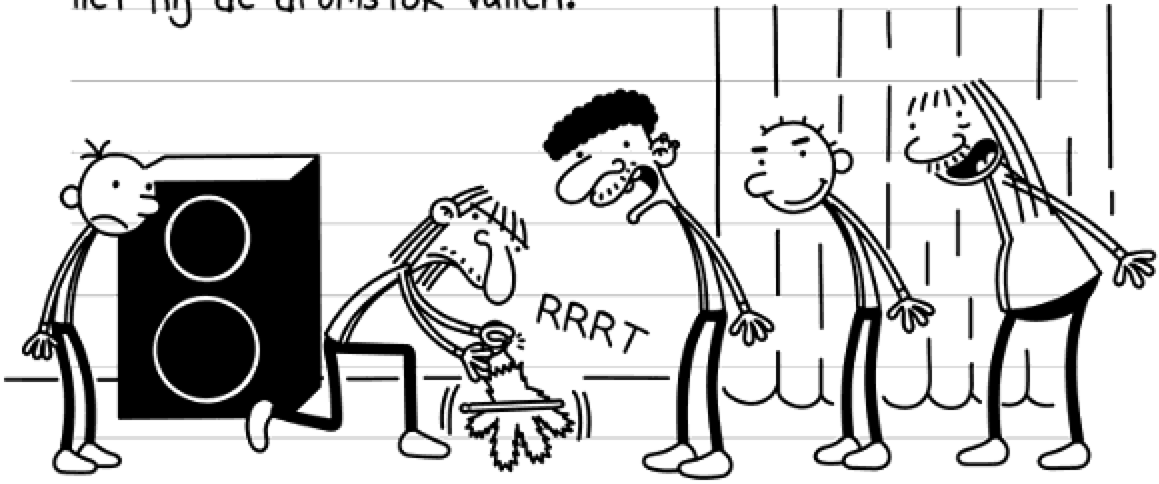

Maar toen Dirk de kabel losmaakte, sloot de poot zich weer. En deze keer klemde hij zich stevig om Makkies BEEN.

Op dat moment kwam de manager backstage, en ze zei dat ze de band nooit meer zou inhuren om in de Kip Zonder Kop te spelen als ze nu niet begonnen met hun optreden.

En ook al kon Makkie moeilijk lopen met een reusachtige robotapenpoot om zijn been, het lukte hem toch om met de rest van de band het podium op te komen.

Zo te zien had het publiek wel zin om vermaakt te worden, maar Folle Luyer was nog niet klaar voor hun grote moment.

Ten eerste leken ze allemaal nog erg geschokt door die achtervolging, dus niemand was op zijn best. Rick moest het met één drumstok zien te klaren, en Makkie was meer bezig met die apenpoot dan met zijn gitaarspel.

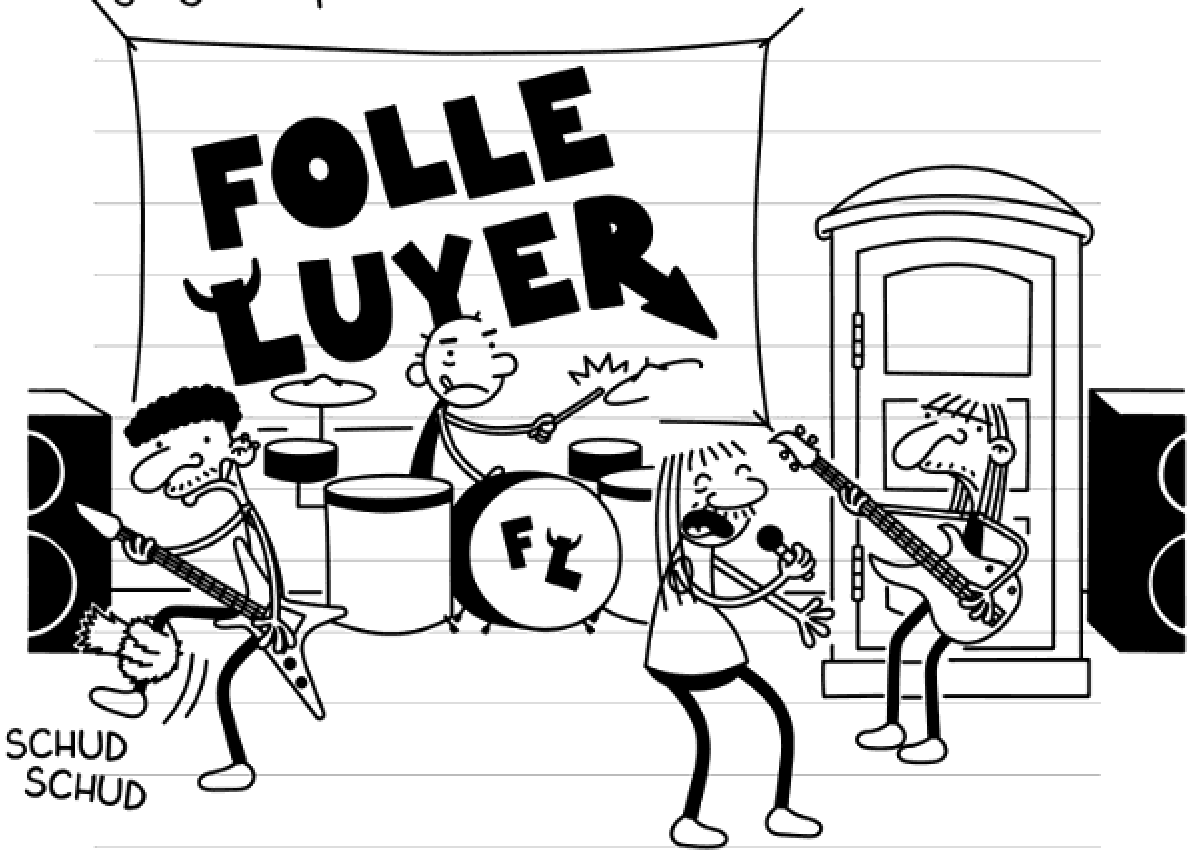

Bovendien waren ze optreden voor publiek een beetje verleerd, het was tenslotte al een tijdje geleden. Maar WIM was nog het meest uit vorm. Hij kon zich de tekst van hun nummers niet meer herinneren, dus die moest hij vanaf zijn telefoon oplezen.

En ik denk dat hij een leesbril nodig heeft, zoals hij daar stond te turen.

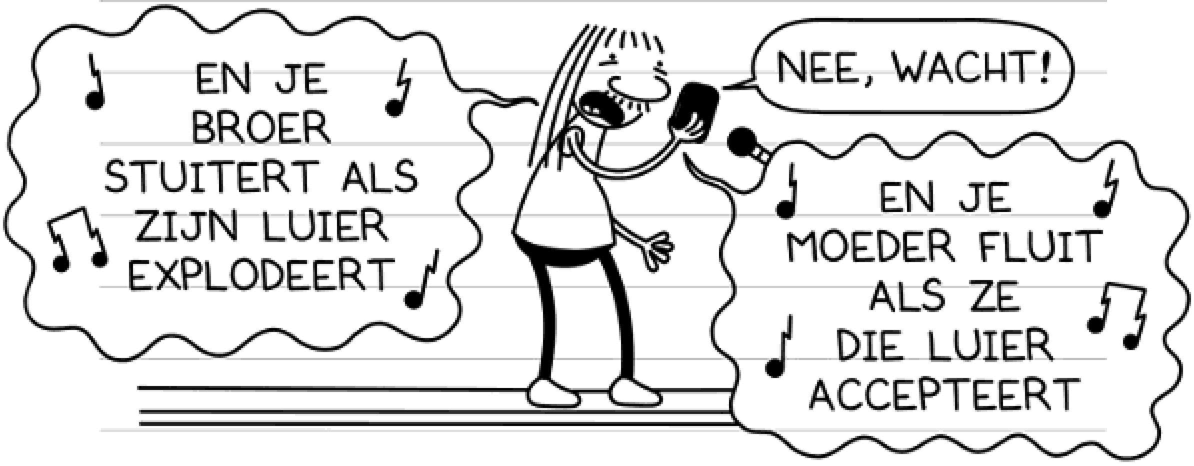

Wim had zijn telefoon beter op vliegtuigstand kunnen zetten voor het optreden begon, want dan was hij niet afgegaan toen zijn oma belde. En hij laat zijn oma niet graag wachten, denk ik, want hij nam midden in een nummer op.

Het publiek begon zich te ergeren, en dat lieten ze heel duidelijk merken door de band met drumsticks te bekogelen.

Maar ik had een nog GROTER probleem. Er ontstond een hele rij voor de mobiele wc, en ik kon niks doen om die lui TEGEN TE HOUDEN.

Gelukkig raakten de drumsticks op, en het publiek ging naar huis. En dat was maar goed ook, want Wim had barbecuesaus in zijn oog gekregen en kon de tekst op zijn telefoon niet meer lezen.

Toen iedereen weg was, begonnen we de set af te bouwen. Maar de eigenaresse van de club wilde dat we ook alle drumsticks opraapten en de saus van het podium veegden. Dat maakte onze avond nog een uur langer.

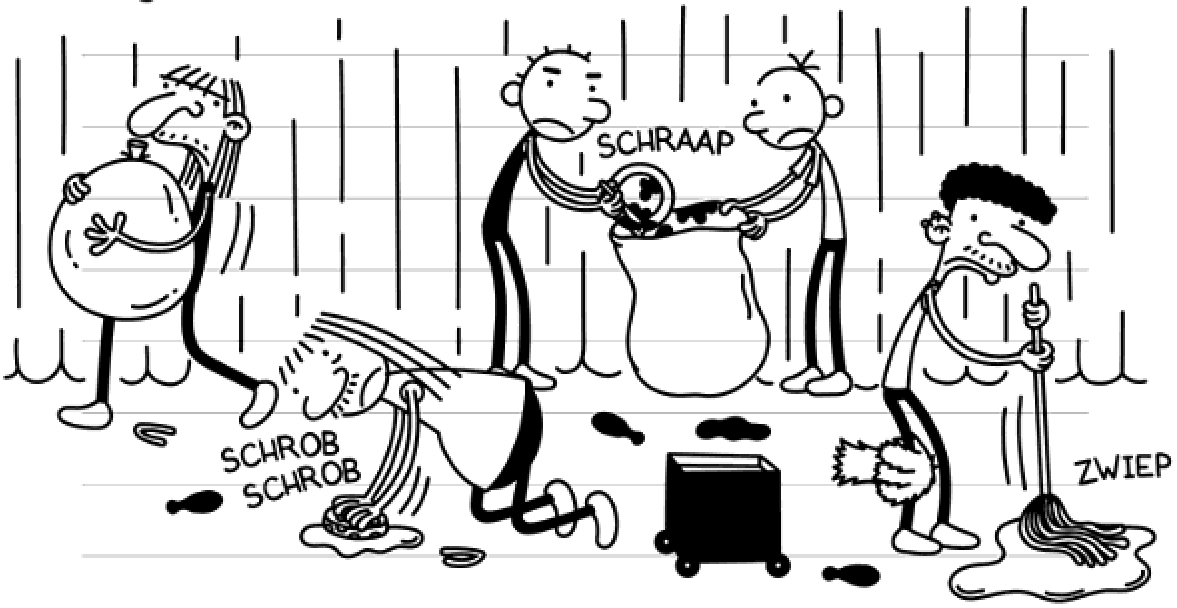

Toen alle apparatuur was ingeladen, vroeg Rick de eigenaresse of ze nu kon betalen. Er was best veel publiek in de club geweest, en Rick dacht dat Folle Luyer een flink bedrag mee naar huis zou nemen.

Maar de eigenaresse zei dat de deal was dat de band de helft van het entreegeld zou krijgen, en op donderdagavond mochten de mensen GRATIS naar binnen. Dus dit hele gedoe was gewoon een list geweest om meer drumsticks te verkopen.

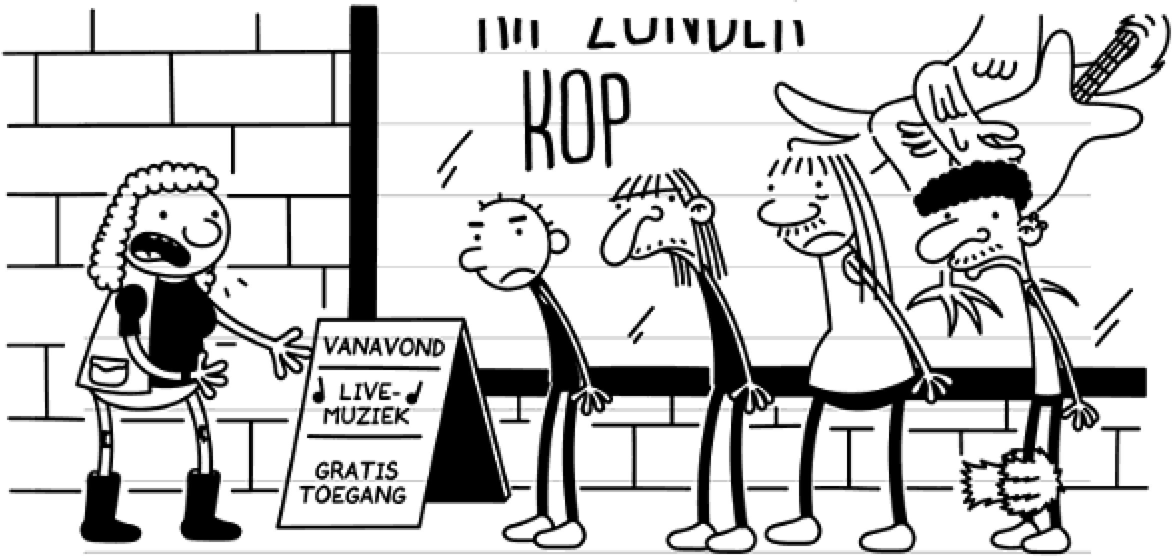

Dus na al die moeite hield de band er niks aan over, als je een robotapenpoot niet meerekent. En vraag me niet hoe Makkie de volgende dag op school aan zijn leraren heeft uitgelegd hoe hij aan dat ding kwam.

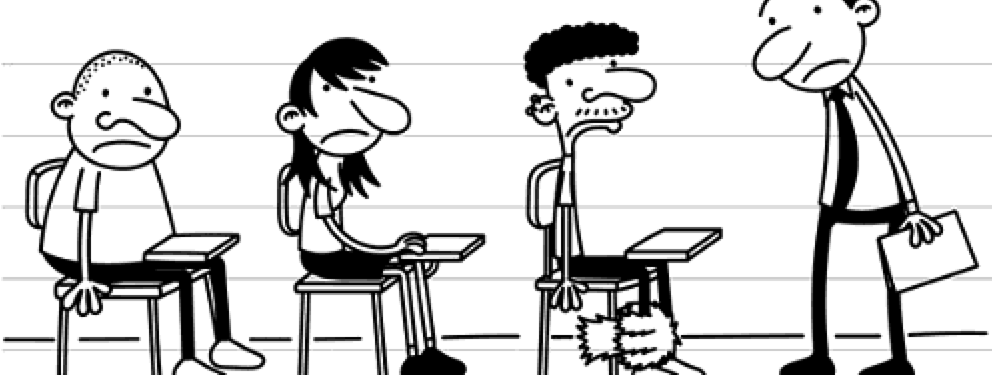

Woensdag

Als je naar hun laatste optreden kijkt, denk ik dat Folle Luyer veel meer zou moeten repeteren. Maar in plaats daarvan gebruiken ze nu al hun vrije tijd om te proberen die apenpoot van Makkies been los te krijgen.

Dirk zei dat ze dat gedoe met die kabels nog een keer konden proberen, maar Makkie is bang dat de apenpoot dan nog HARDER gaat knijpen en zijn been helemaal zal verbrijzelen. Makkie wil de poot terugbrengen naar Hipp 'O' Harry's, want hij denkt dat dat ding los zal laten als hij hem weer met de robotaap verenigt.

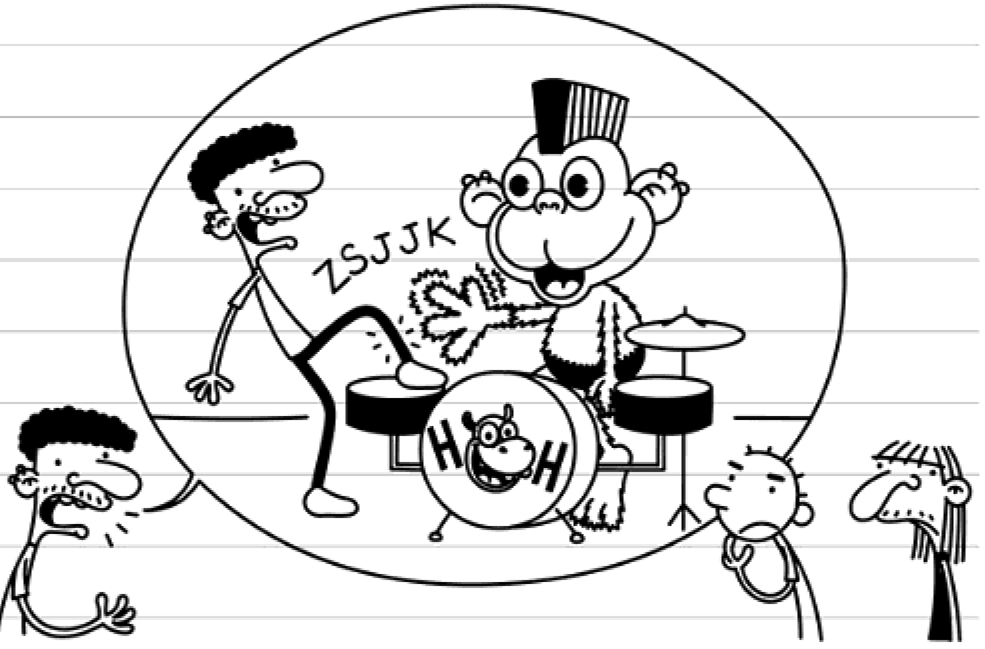

Maar Rick zegt dat de beveiliger waarschijnlijk verwacht dat ze terug zullen komen, en dat Hipp 'O' Harry's daarom de LAATSTE plek is waar ze heen moeten. Dus nu zijn ze online op zoek naar iemand die dit soort dingen kan oplossen. Tot nu toe zonder succes.

Het gekke is: bij de grote concerten van Metallichihuahua verscheen er tijdens de toegift altijd een reusachtige robothond op het podium.

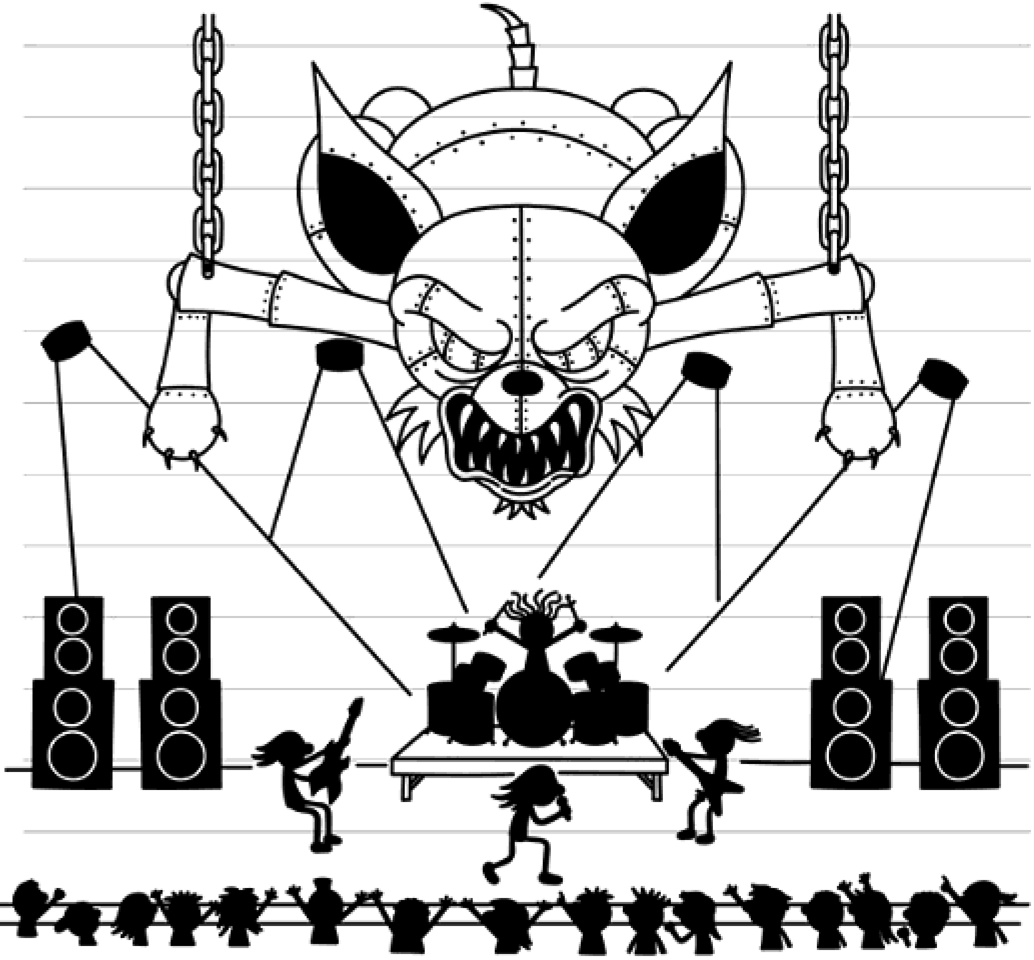

De robothond had roodgloeiende ogen en er kwam stoom uit zijn neus. Tijdens de laatste tour van de band kwam hun basgitarist te dicht bij een neusgat van de reusachtige chihuahua, en dat heeft hij geweten.

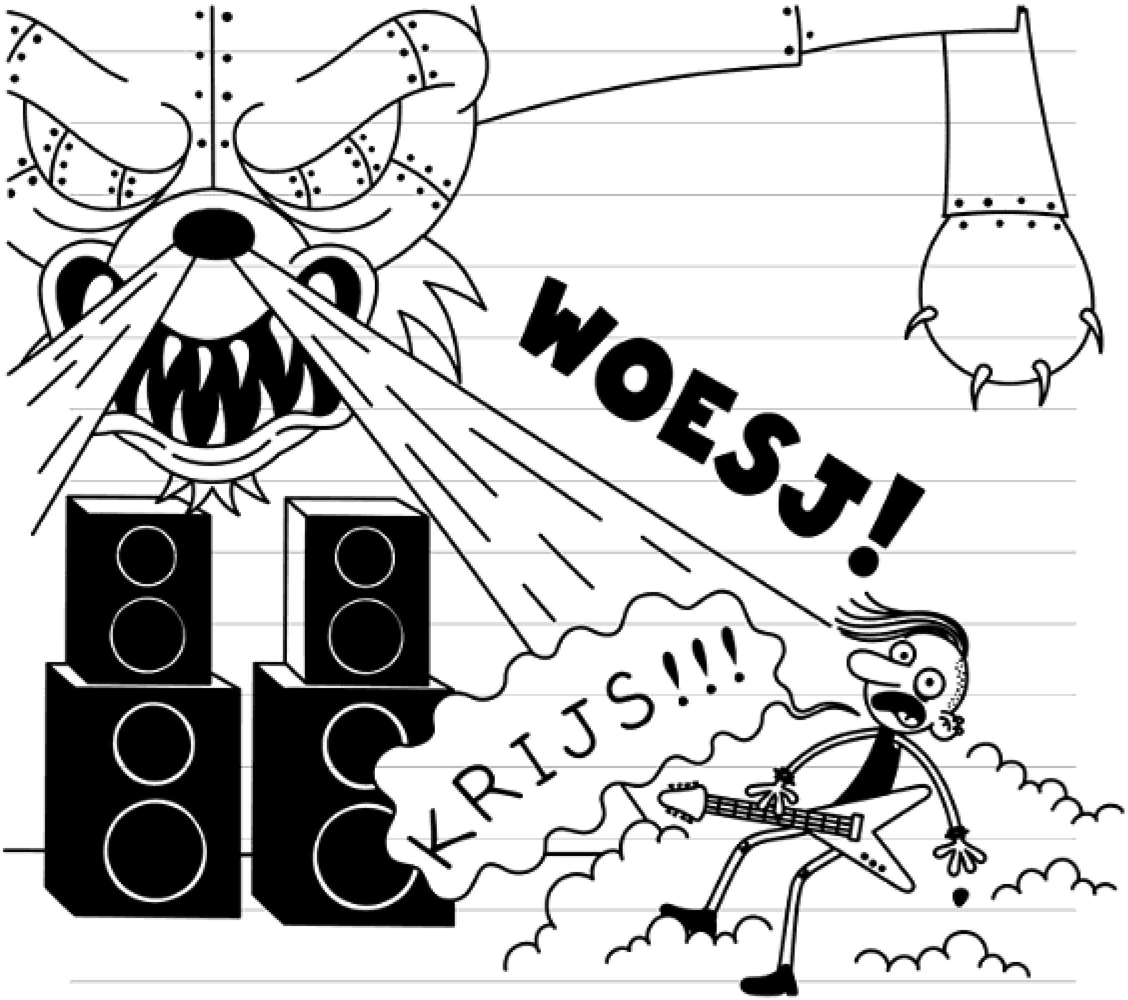

Ze waren allemaal benieuwd wat er met die gitarist gebeurd was. Wout Sprinter heet hij. Dus ze gingen online naar hem op zoek, om te zien wat hij tegenwoordig doet.

Wout blijkt nog springlevend te zijn, en hij heeft zelfs een website waarop je hem kunt boeken voor privé-evenementen en zo.

Soms komt hij ook op evenementen waar mensen hem kunnen ontmoeten. En toen de jongens zijn agenda bekeken, ontdekten ze dat hij op de Helden van Voorheen-beurs zou zijn, die dit weekend wordt gehouden.

Ik ben wel eens naar die beurs geweest, met mijn vader. Als kind was hij fan van een fantasyserie op tv, en toen hij erachter kwam dat sommige acteurs uit die serie handtekeningen zouden uitdelen, wilde hij ernaartoe om ze te zien.

Maar de bezoekers van dit soort bijeenkomsten gaan er meestal helemaal voor, en het voelde echt een beetje gek om als een van de weinigen niet verkleed te zijn.

Pap was een beetje teleurgesteld dat de grote sterren van zijn show er niet waren, maar hij vond het toch leuk om een paar B-acteurs te zien.

Ik denk dat een boel acteurs de kost moeten verdienen op dit soort evenementen, dus pap gaf een hoop geld uit aan gesigneerde foto's en souvenirs toen we daar waren.

Maar er komen niet alleen acteurs naar dit soort evenementen. Toen ik er met pap heen ging waren er ook gepensioneerde atleten en verlepte rocksterren op de Helden van Voorheen-beurs, maar het was niet druk bij hun tafeltjes.

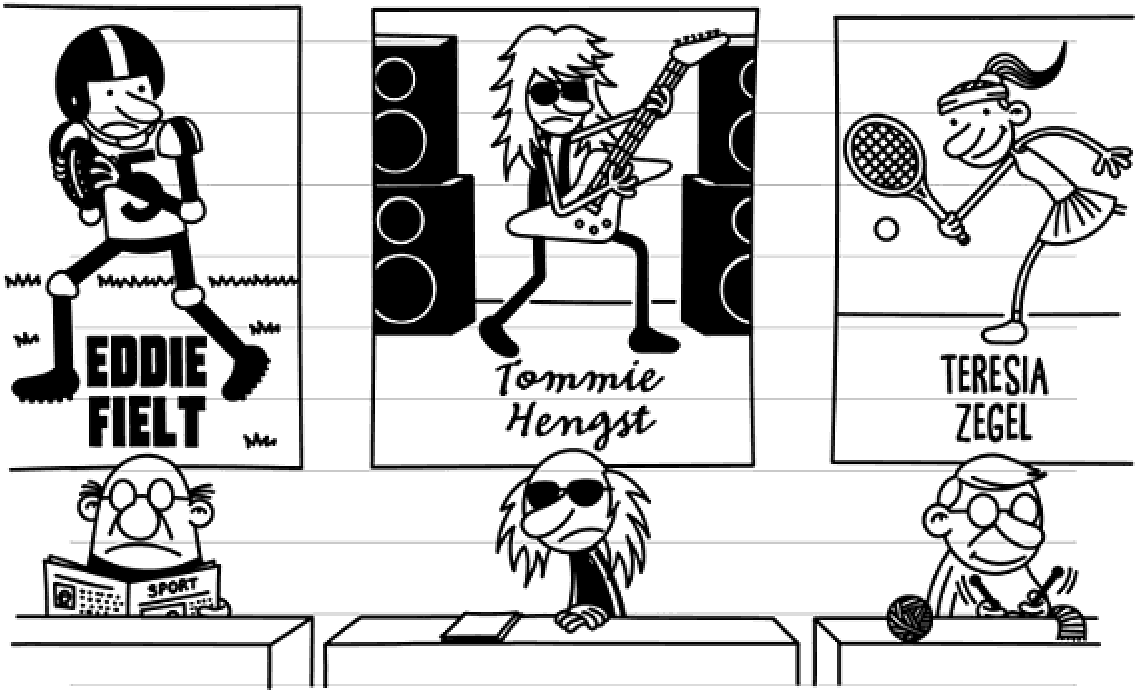

Hoe moeilijk moet dat zijn: eerst treed je op voor duizenden mensen, en dan eindig je in je eentje aan een plastic klaptafel in een congrescentrum. Ik werd er een beetje DROEVIG van.

Maar Rick en de band waren superenthousiast. Want zij hadden het idee dat ze nu eindelijk een echte LEGENDE gingen ontmoeten.

Zaterdag

Rick en de anderen namen een hele hoop spullen mee naar de Helden van Voorheen-beurs zodat Wout Sprinter ze kon signeren. Maar blijkbaar mag je geen spullen van huis meenemen, dus ze moesten alles weer terugleggen in de ijscowagen.

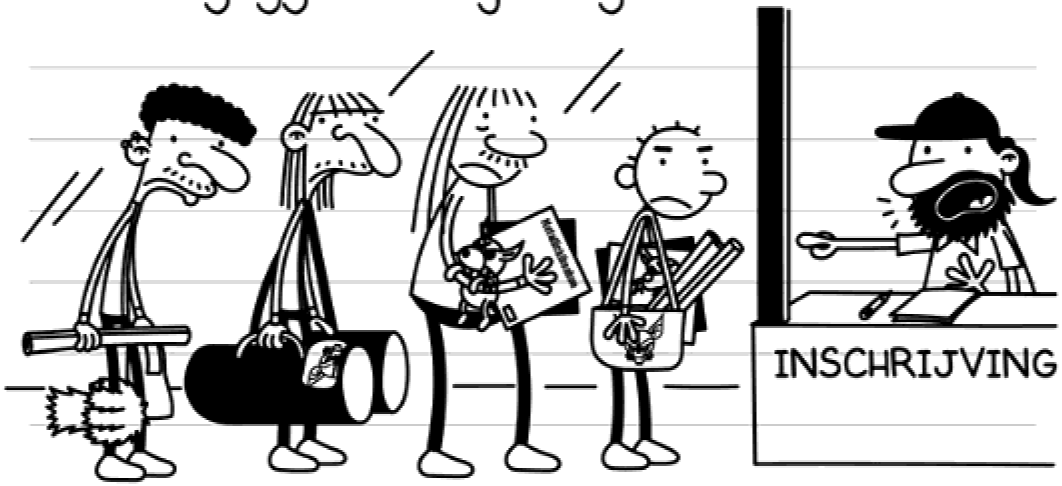

Eenmaal binnen gingen ze op zoek naar Wouts tafeltje, en ze vonden hem helemaal achterin.

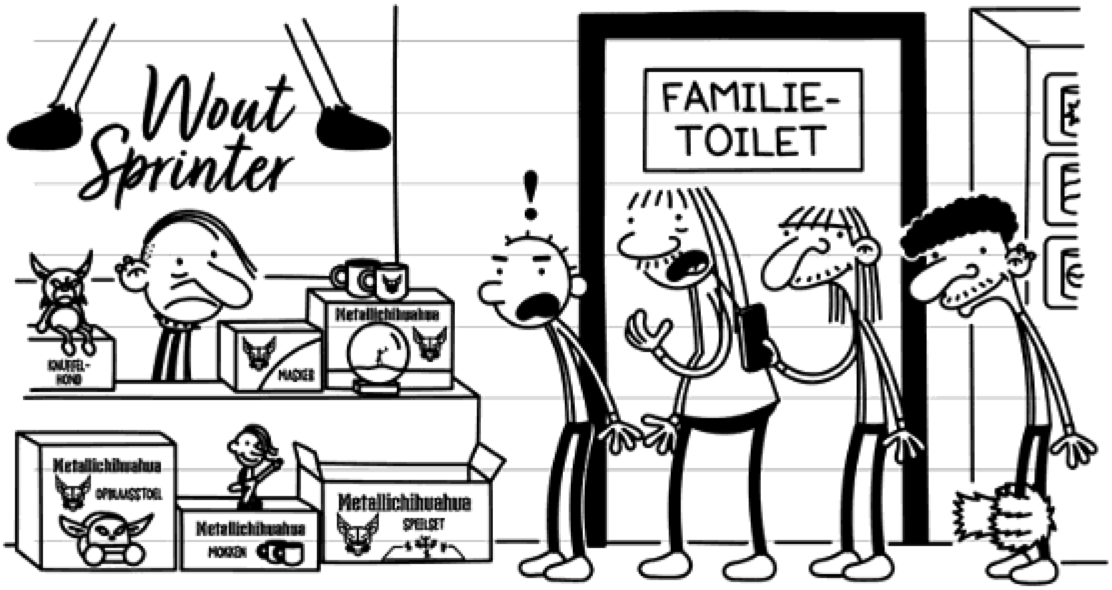

Rick en zijn bandleden wilden Wout zo graag ontmoeten dat ze allemaal door elkaar heen begonnen te praten toen het zover was. Maar hij had de regel dat je alleen een vraag mocht stellen als je iets KOCHT. En hij had een tafel vol dure dingen om uit te kiezen.

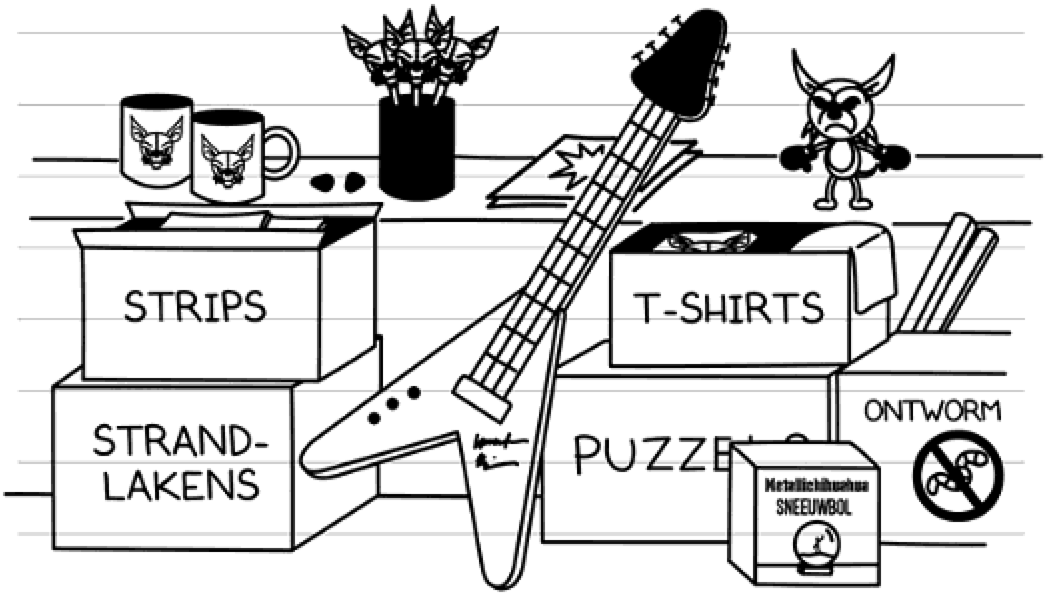

Maar ze hadden geen stapels geld bij zich, dus Rick kocht het allergoedkoopste: een Metallichihuahua-gum. Toen vroeg hij Wout wat voor advies hij had voor een band die door wilde breken in de muziekwereld.

Wout zei dat het allerbelangrijkste was om nooit iets GRATIS te doen.

Hij zei dat veel mensen misbruik proberen te maken van een beginnende band, maar dat je er altijd voor moet zorgen dat je betaald wordt voor je werk. En dat leek een vrij goeie raad na wat er bij de Kip Zonder Kop was gebeurd.

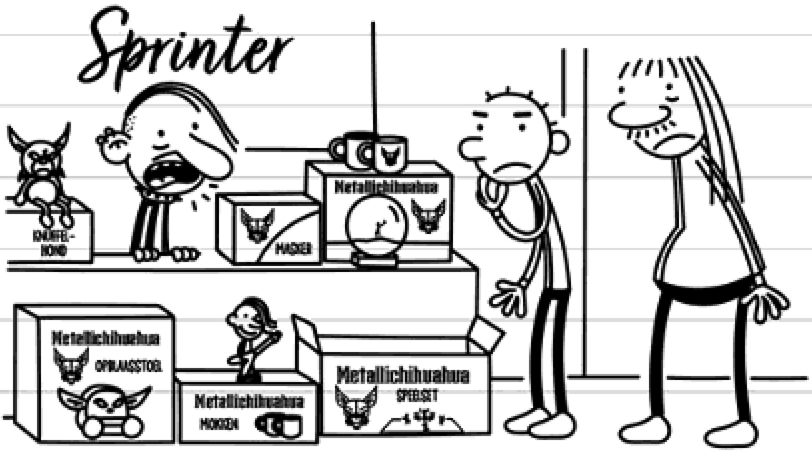

Rick wilde nog een vraag stellen, maar dan moest hij eerst nog iets kopen. Dus legden Rick en de anderen hun geld bij elkaar en kochten Metallichihuahua-snoepjes.

Rick vroeg waarom Metallichihuahua al die jaren geleden uit elkaar was gegaan. En over dat onderwerp had Wout een heleboel te zeggen.

Hij zei dat de band om twee redenen uit elkaar was gegaan: GELD en EGO. Hij zei dat Metallichihuahua het geweldig had gedaan tot ze ontdekten dat hun manager van ze had gestolen. En na zijn ontslag moesten ze een manier bedenken om het geld dat hij had gestolen terug te verdienen.

Vanaf dat moment namen ze slechte zakelijke beslissingen en tekenden ze een paar reclamecontracten om maar snel geld te verdienen.

Hij zei dat ze een hoop producten hadden gemaakt waar ze niet echt trots op waren, onder andere een parfumlijn met persoonlijke geurtjes die al twee weken na de lancering in de uitverkoop ging.

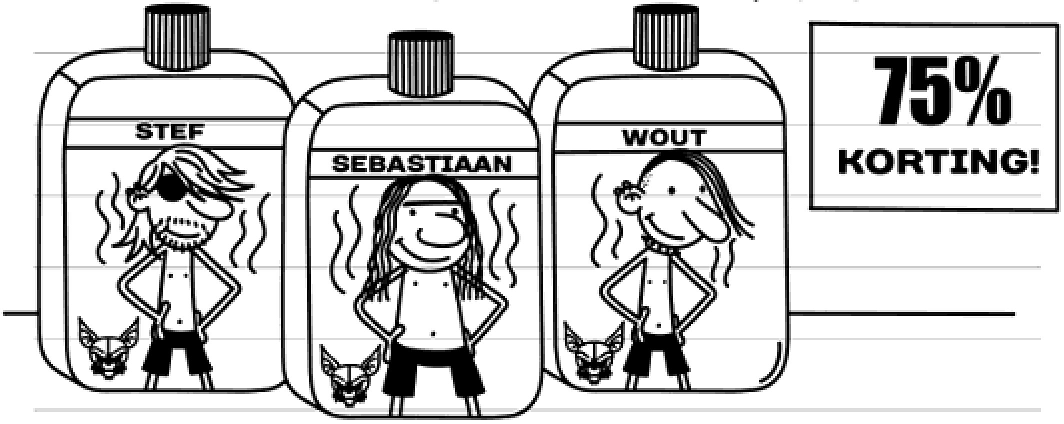

Maar de slechtste beslissing was volgens Wout de tekenfilmserie voor kinderen op zaterdagochtend, omdat hun oudere fans daardoor afhaakten.

Hij zei dat het echt uit de hand liep voor de band toen mensen de zanger begonnen in te fluisteren dat hij de ECHTE ster was van Metallichihuahua, en dat hij de anderen helemaal niet nodig had. Dus Stef maakte solo een kerstalbum, en dat flopte compleet.

Wout zei dat alles voor de band daarna alleen maar slechter werd. Metallichihuahua ging met een nieuwe zanger op tournee om geld te verdienen, maar de fans waren er klaar mee. En een paar jaar later besloten ze er maar mee op te houden.

Hij zei dat iedereen zijn eigen weg ging toen de band uit elkaar was. De oorspronkelijke zanger ging de schoolbanken weer in en werd uiteindelijk advocaat, en de gitarist ging iets doen bij de politie of zo.

Wout zei dat niemand in vijfentwintig jaar meer iets van de drummer had gehoord. Toen haalde hij een tijdschrift tevoorschijn met Sebastiaans laatste interview erin en zei dat hij daar wel afstand van wilde doen voor 25 euro.

Maar de jongens hadden geen geld meer. Dus Wout zei dat er aan het einde van de hal een geldautomaat was en dat hij wel op ze zou wachten.

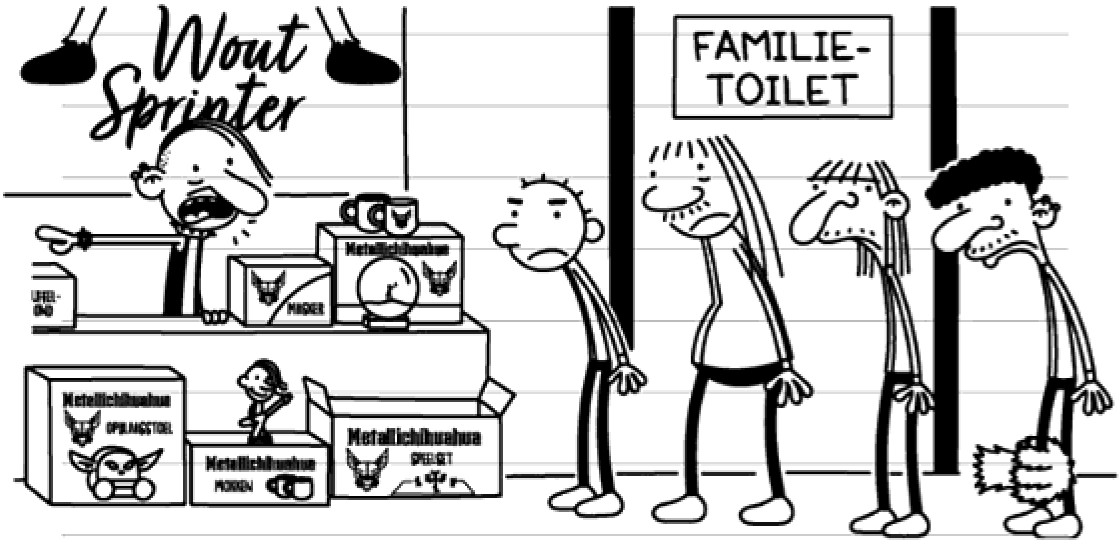

Toen zei Wout dat hij een garage vol merchandise van Metallichihuahua had waar hij vanaf wilde. Als ze een keer langs wilden komen, zou hij een goeie deal voor ze maken voor een paar spullen van topkwaliteit.

Maar Rick en de anderen voelden zich niet echt op hun gemak, en ze hadden al gekregen waar ze voor gekomen waren. Rick zei tegen Wout dat ze naar die automaat gingen en dan meteen weer terug zouden komen, maar in plaats daarvan gingen ze rechtstreeks naar huis.

Donderdag

De ontmoeting van Folle Luyer met die basgitarist leverde wel íéts goeds op: ze hebben besloten dat ze vanaf nu niks meer gaan doen zonder ervoor BETAALD te worden.

Mam zei dat er genoeg mensen zijn die een liveband voor hun feestjes en partijen zoeken, dus de jongens proberen nu aan iedereen duidelijk te maken dat ze beschikbaar zijn voor bruiloften en zo.

Maar een advertentie in de krant is duur, dus in plaats daarvan hebben ze in het kerkblaadje geadverteerd.

Parochieblad van de Sint-Martinuskerk

In de dienst van vandaag herdenken we het leven van Eduard M. Rooi. Hij laat zijn vrouw Edwina en zijn dochters Manon en Ellis achter.

LOTERIJ
Maak kans op een springkussen voor het volgende verjaardagspartijtje van je kind: € 5,- per lot.

BAND TE HUUR
Folle Luyer treedt op bij uw volgende feest. Betaling alleen contant. Over de prijs valt te onderhandelen. Hebt u interesse, spreek dan Ricks moeder aan na de dienst van vandaag.

JONGERENGROEP
De volgende bijeenkomst is in de recreatieruimte wegens overstroming van de kelder.

Maar niemand hapte toe, dus toen hebben ze aan hun vrienden gevraagd of er nog iemand een band nodig had. Een van Makkies vrienden bleek een neef te hebben die zijn bar mitswa ging doen. En zijn ouders waren denk ik wanhopig op zoek naar een band, want ze huurden Folle Luyer in zonder zelfs maar naar hun muziek te vragen.

De band was heel blij met hun eerste betaalde optreden, maar toen zei mam dat een bar mitswa een officiële gelegenheid was en dat ze zich dus piekfijn moesten kleden. Dat probleem losten ze op met weer een tripje naar de feestwinkel.

Rick zei dat ze mijn hulp nodig hadden om alles klaar te zetten, maar ik besloot dat de dagen dat ik voor niks werkte ook voorbij waren. Dus ik zei tegen Rick dat ik alleen voor ze zou blijven werken als ik voortaan 10 procent kreeg van wat de band betaald kreeg. En hij ging daarmee akkoord.

Ik was nog nooit naar een bar mitswa geweest, dus ik wist niet wat ik kon verwachten. Maar het eten was lekker en het hele gebeuren was echt TOF.

Iedereen feestte erop los, en toen Folle Luyer het podium op stapte ging er nog een schepje bovenop. En blijkbaar vond niemand het erg dat de liedteksten niet echt geschikt waren voor een religieus feest.

Toen Folle Luyer pauze had, maakte het jochie waar het feestje voor was zijn cadeaus open. Het waren vooral boeken en zo. Maar toen verrasten zijn ouders alle ANDERE gasten ook met cadeaus.

Iedereen kreeg zijn eigen dartpistool en honderd plakpijltjes. En vanaf dat moment was het één groot gevecht.

Iedereen had de grootste lol en aan het eind van het feest werd de band contant betaald. En ik kreeg mijn 10 procent, zoals Rick beloofd had.

Blijkbaar ging het nieuws dat Folle Luyer het goed had gedaan snel rond, want binnen een paar dagen stond er een hele reeks optredens gepland.

Ze traden op bij een botenshow, een liefdadigheidsconcert voor gewonde brandweerlieden, en zelfs een wedstrijd voor de lelijkste hond van de provincie. En Wim mocht de winnaar uitkiezen.

Daarna speelden ze bij een houthakwedstrijd en bij de feestelijke opening van een tattooshop.

Maar het wildste optreden was bij een bedrijf in babyvoeding, op een feest voor jonge moeders. En ik wist niet of die vrouwen de muziek van Folle Luyer echt goed vonden, of dat ze dolblij waren dat ze een keer stoom konden afblazen.

Wim, Dirk en Makkie waren blij met hoe het allemaal ging, want ze verdienden eindelijk een beetje geld. Maar één persoon leek NIET tevreden, en dat was Rick.

Hij zei dat het goed was om wat extra geld te hebben, maar als ze Sterrenslag wilden winnen, hadden ze echt veel meer fans nodig, en het werd tijd dat ze daar serieus aan gingen werken.

Hij zei dat Metallichihuahua in het begin wel zeven dagen per week optrad, en dat ze een grote fanclub hadden. Fans die hen van stad naar stad volgden om ze te zien optreden.

Rick zei dat de fans van Metallichihuahua zichzelf de Bottenbrigade noemden, en dat ze tijdens concerten de meest bizarre kostuums droegen.

Rick denkt dat Folle Luyer OOK een hele hoop getikte fans moet zien te krijgen om Sterrenslag te winnen.

Hij zei dat hij wel zo'n T-shirtkanon kon regelen om tijdens hun concerten luiers het publiek in te schieten.

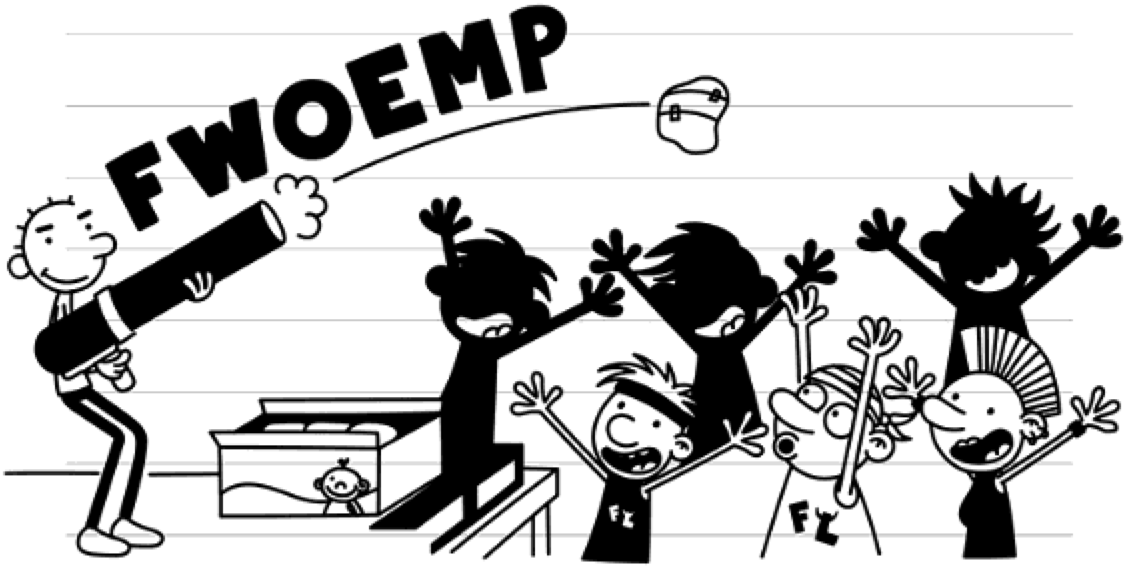

De anderen vonden dat geen geweldig idee, want nu ze eindelijk een beetje geld hadden, wilden ze dat niet allemaal aan luiers uitgeven.

Maar Rick had het al helemaal uitgedacht. Hij zei dat ze een SPONSOR moesten vinden, dan konden ze GRATIS luiers krijgen.

En geloof het of niet, hij maakte echt een paar afspraken met babywinkels om ze zijn idee aan te smeren. Maar ze leken geen van alle veel zin te hebben om hun merk te verbinden aan een heavy-metalband.

Zaterdag

Al die optredens van Folle Luyer waren toch niet zo'n tijdsverspilling, denk ik, want nu weten veel meer mensen wie ze zijn. En vandaag werden ze uitgenodigd voor een muziekfestival dat over een paar weken wordt gehouden.

Rock-'n-Ruw is een openluchtfestival waar meerdere bands optreden voor een massa mensen. En de jongens zijn dolblij, want ze gaan al JAREN als fans naar dat festival.

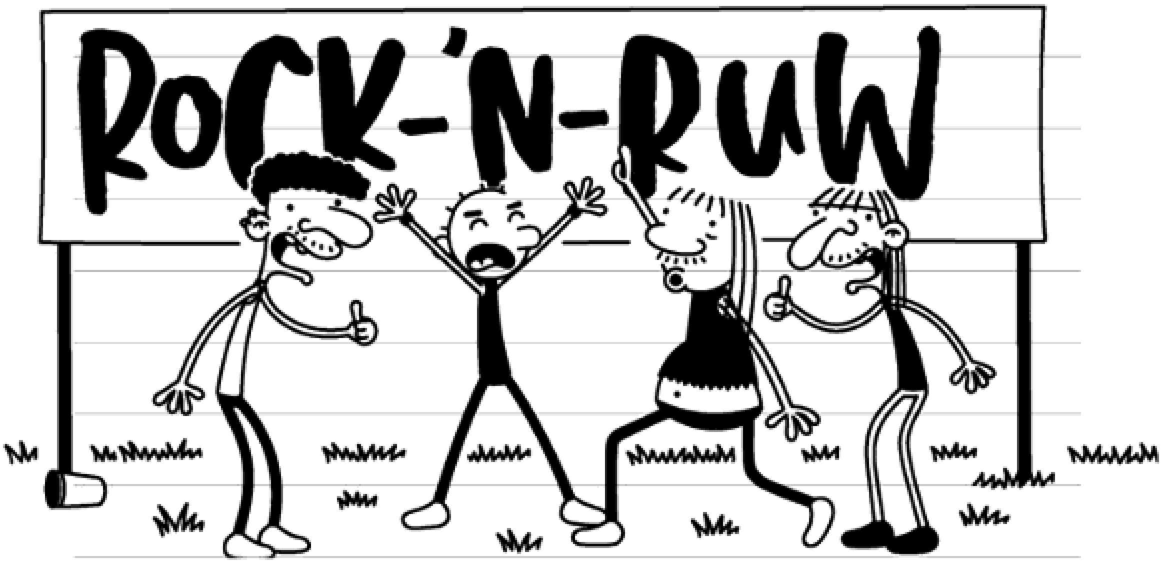

Het enige nadeel is dat bands op dat festival niet veel betaald krijgen, dus ze moeten op andere manieren geld verdienen.

En Folle Luyer wil geld verdienen door heel veel SPULLEN te verkopen.

Rick zegt dat elke band die op Rock-'n-Ruw optreedt een kraampje met spullen op de parkeerplaats heeft. Maar hij zegt dat zij de concurrentie een stap voor zijn met hun ijscowagen.

Het probleem is dat de band helemaal geen spullen HEEFT om te verkopen, en ze hebben weinig tijd om nog iets te maken. Dus proberen ze uit alle macht te bedenken wat er in de komende drie weken nog wel gemaakt kan worden.

Dirk wil knikpoppetjes, en zegt dat ze er voor elk bandlid één kunnen maken.

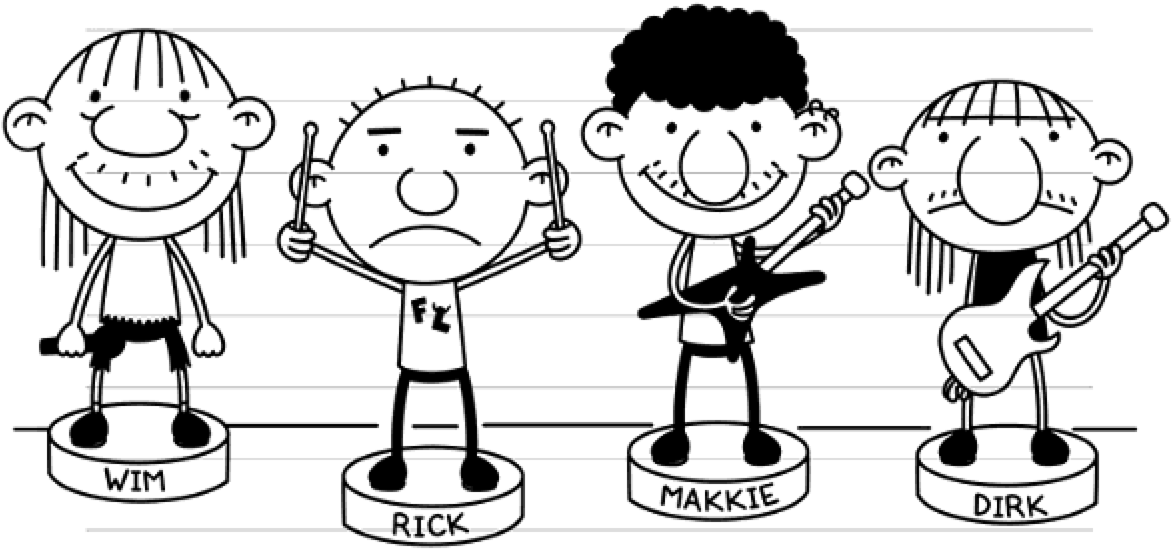

Maar Makkie wil juist KNUFFELS, want het lijkt hem cool om een lappenpop van zichzelf te hebben.

Wim vindt knuffels KINDERACHTIG, dus hij wil een dekbedovertrek maken voor de oudere fans.

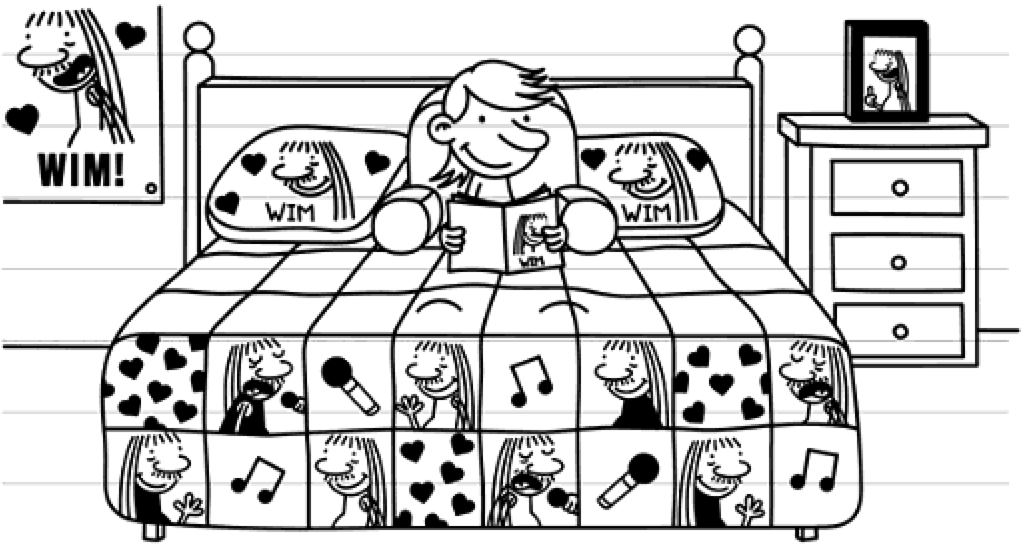

Rick zei dat Metallichihuahua toen de band op zijn hoogtepunt was zelfs tandenborstels verkocht, en dat de borstels van hun eigen haar gemaakt waren.

Maar ik denk dat Wim bang is dat hij kaal wordt, want hij leek niet erg verrukt van dat voorstel.

De band werd het meest enthousiast over het idee om hun eigen energiedrank te maken. Ze bedachten zelfs een naam voor hun product.

Rick zei dat ze misschien in ieder blikje een druppel zweet van alle bandleden konden doen.

Maar Makkie zei dat zoiets nooit wordt goedgekeurd door de Voedsel- en Warenautoriteit.

Toen ze gingen uitzoeken hoe het eigenlijk werkte om spullen te laten maken, ontdekten ze dat het veel te duur was en dat ze ook te weinig tijd hadden. Dus toen plakten ze maar stickers op allerlei spullen in ons huis.

Maar ik zou niet weten wie er een gebruikt Folle Luyer-strijkijzer gaat kopen op een muziekfestival.

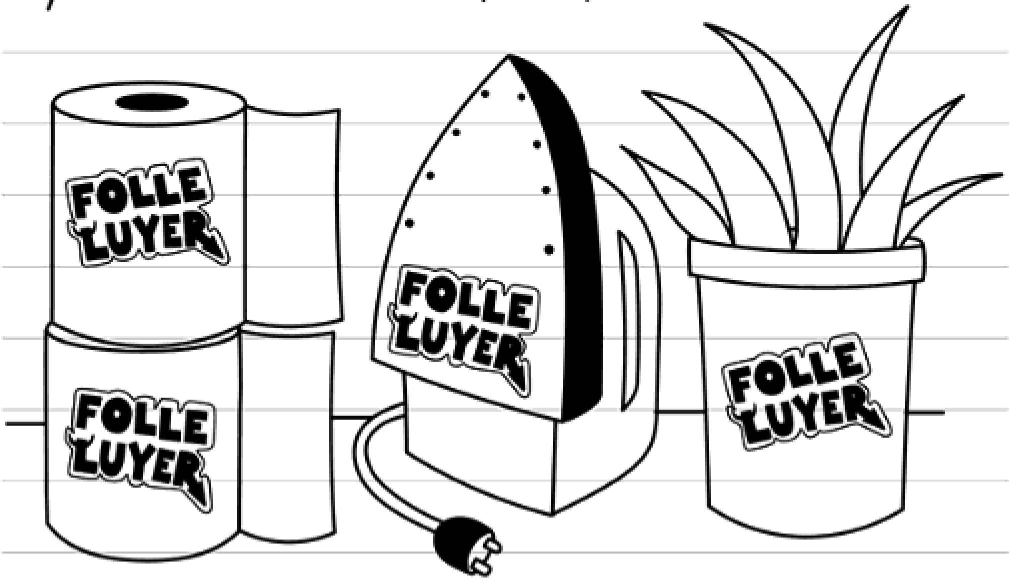

Rick rekent trouwens niet alleen op de verkoop van spullen om extra geld te verdienen.

Hij zegt dat sommige bands een 'meet-and-greet' hebben na hun optreden, waarbij echte fans tegen betaling met de band kunnen chillen.

Rick zegt dat sommige mensen grof geld willen betalen voor een handtekening en een foto.

Dus ze waren vanavond een paar uur bezig om 'meet-and-greet-deals' voor verschillende prijzen te verzinnen.

FOLLE LUYER

MEET & GREET DEALS*

Gedag zwaaien . . . . . € 2,-

High five . . . . € 5,-

Handdruk . . . . € 8,-

Selfie . . . . € 10,-

Gesigneerd voorwerp . . € 15,-

* Prijzen zijn per bandlid

Makkie vond dat ze ook iets voor 'superfans' van Folle Luyer moesten hebben, die veel geld neer wilden tellen voor een 'exclusievere' ervaring. En zo bedachten ze de Maxi-Luyer.

Maar aangezien ik al veel tijd met de band heb doorgebracht, kan ik je uit eigen ervaring vertellen dat je je geld wel beter kunt besteden.

Zondag

Rick en zijn bandleden wilden een paar uur voor hun optreden al op het festival zijn om hun spullen te verkopen op de parkeerplaats. Maar blijkbaar komen fans graag heel vroeg naar dit soort dingen, want toen wij aankwamen waren alle goeie plekken al bezet.

De band kon de ijscowagen nog net kwijt naast de mobiele wc's, en dat is niet de beste plek om spullen te verkopen.

Ze verkochten alleen maar IETS omdat mensen wanhopig op zoek waren naar wc-papier.

Een uur voor Folle Luyer moest optreden, haalden we alle apparatuur uit de wagen en sleepten onze spullen naar het hoofdpodium.

Maar Folle Luyer was helemaal niet ingepland voor het hoofdpodium, en dat was een grote teleurstelling. De band moest op het KLEINERE podium spelen, helemaal aan de andere kant van het festivalterrein.

We hadden niet veel tijd meer voor ze moesten beginnen, dus we gingen er zo snel mogelijk heen. Maar we hadden ons niet hoeven haasten, want er kwamen toch maar weinig fans naar Folle Luyer kijken. En er was minstens één persoon die eruitzag alsof hij liever ergens anders wilde zijn.

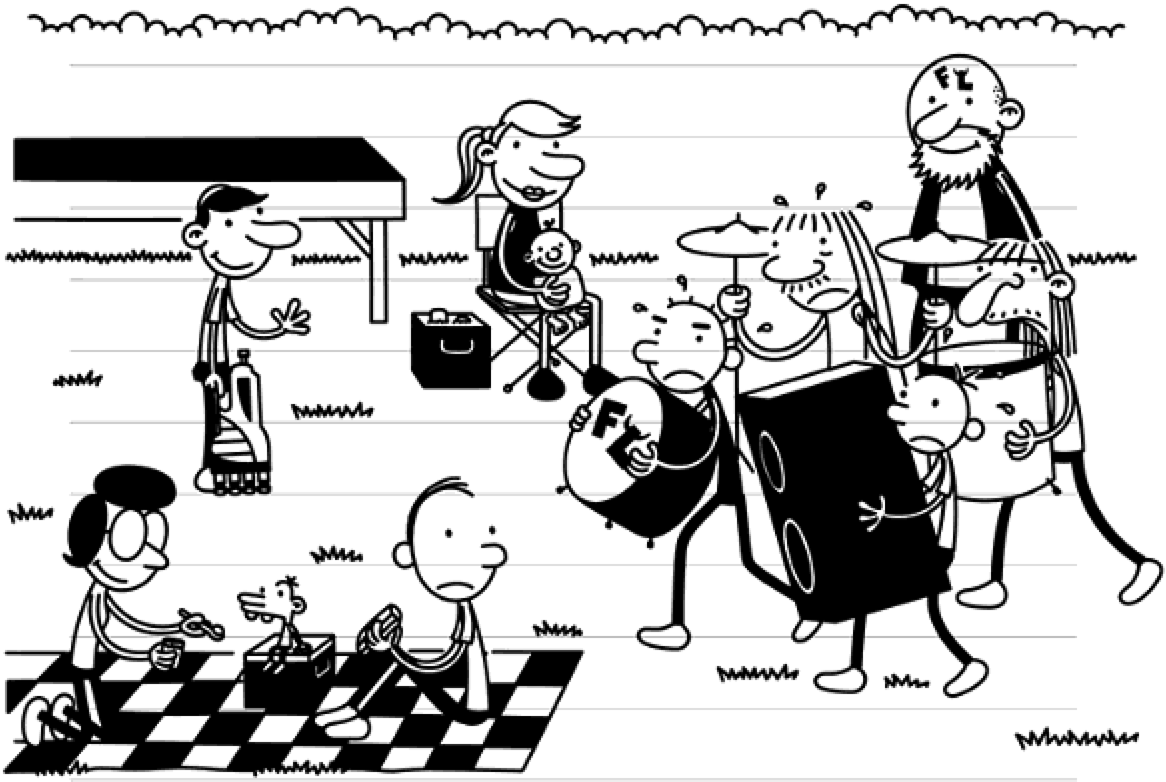

De bandleden waren wel teleurgesteld dat er maar zo weinig mensen waren komen opdagen, maar Rick wilde toch luiers in het publiek gooien. Dus dat werd mijn taak.

Maar we hadden er maar een paar en we hadden ook niet zo'n T-shirtkanon kunnen regelen.

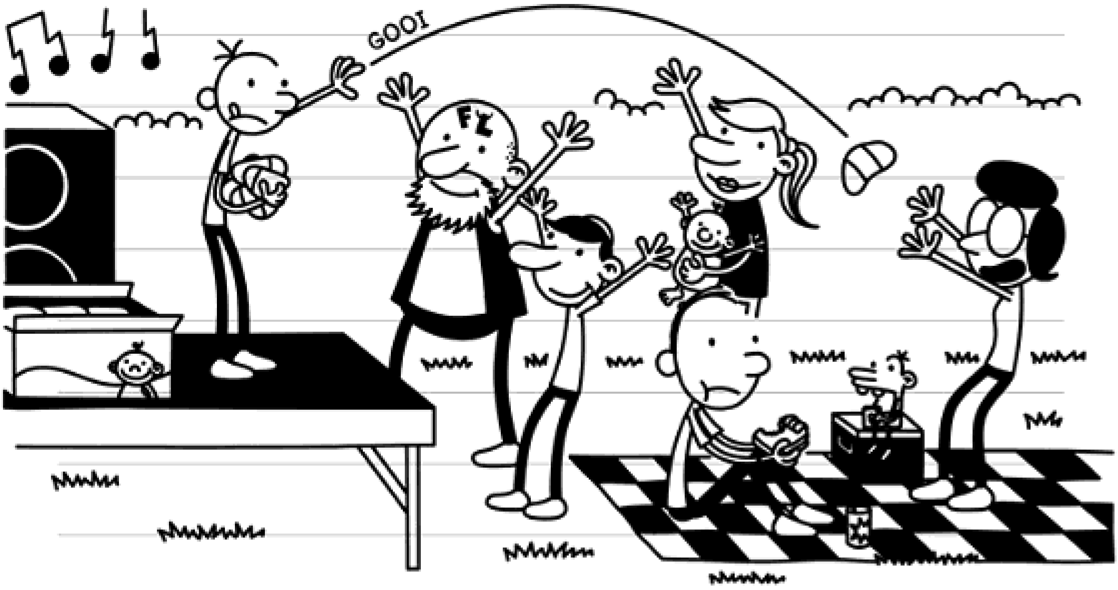

Na het optreden wilde de band gewoon inpakken en naar huis gaan. Maar helaas had mam zich ingeschreven voor de Maxi-Luyer, dus we zaten daar nog even vast.

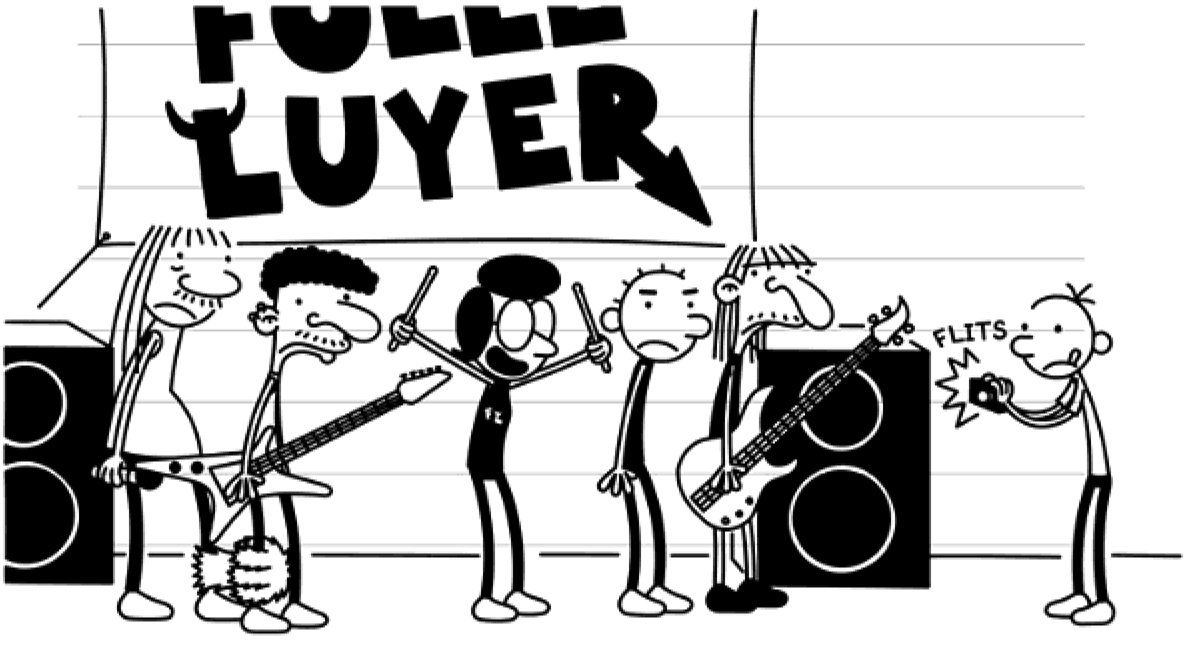

Vrijdag

Na Rock-'n-Ruw leek geen enkel lid van de band nog erg gemotiveerd om te repeteren. Sterrenslag is al over een paar weken, maar ik denk dat ze allemaal wel weten dat ze geen echte kans maken om te WINNEN.

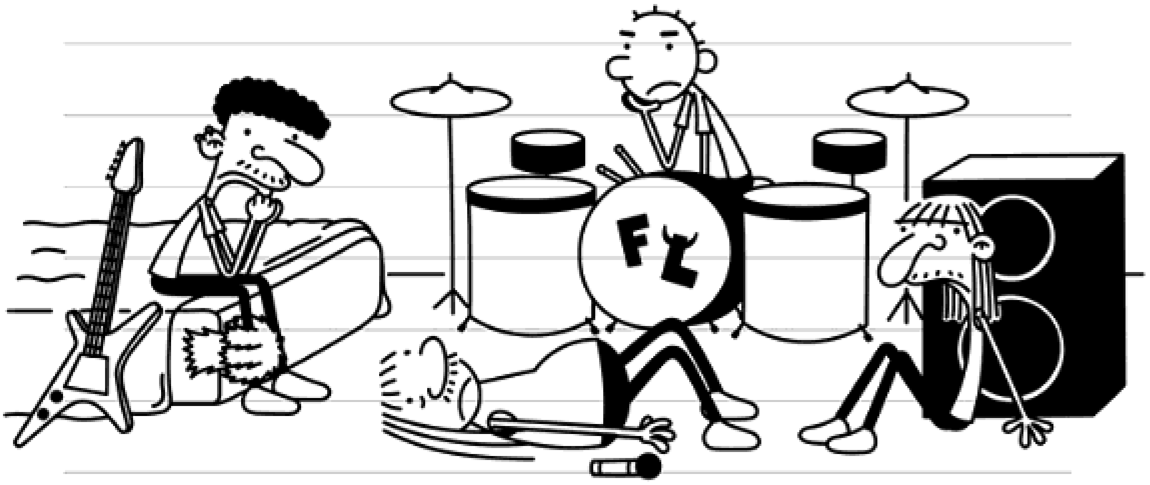

Rick besloot dat Folle Luyer de boel alleen kan redden door een peptalk van iemand die in hun schoenen heeft gestaan. Hij denkt dat ze Sebastiaan Slag moeten opsporen, de drummer van Metallichihuahua, omdat die gast de bandleden net die vonk kan geven die ze nodig hebben.

Sebastiaan Slag is echt Ricks held en Rick heeft het altijd over hoe geweldig hij is.

Volgens Rick had Sebastiaan een keer zijn handen verbrand toen hij hamburgers aan het bakken was, en het zag er toen naar uit dat de wereldtournee van Metallichihuahua afgelast moest worden.

Maar Sebastiaan leerde zichzelf drummen met zijn VOETEN, dus de band heeft niet één concert gemist. En vanaf dat moment bleef hij het zo doen.

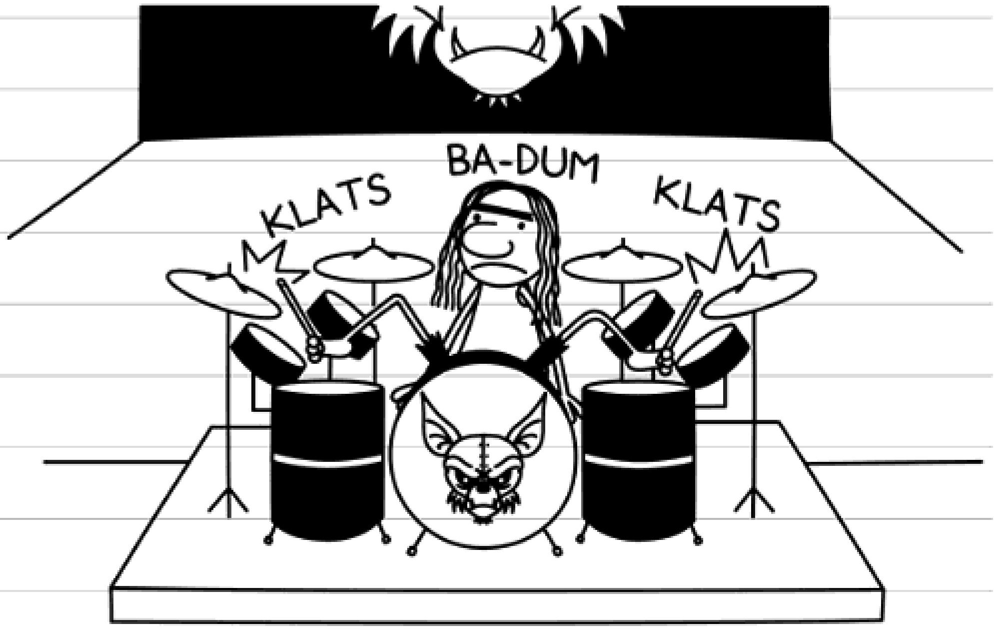

Er is één probleem met het opsporen van die gast: het lijkt erop dat hij niet gevonden wil worden. Na dat laatste interview in dat tijdschrift lijkt hij van de aardbodem te zijn verdwenen. Niemand heeft ooit meer iets van hem gehoord.

Maar Rick heeft er zijn missie van gemaakt om Sebastiaan Slag te vinden. Dus hij ging artikelen lezen in oude tijdschriften en oude foto's bekijken, op zoek naar aanwijzingen die hem een idee kunnen geven waar Sebastiaan NU is.

Dat is een aantal keren op niets uitgelopen, maar toen had Makkie een geniaal idee. Hij zei dat je een VERGUNNING nodig hebt als je een zwembad wilt aanleggen. En vergunningen zijn openbaar.

De jongens zochten alle zwembadvergunningen op van rond de tijd dat die laatste foto van Sebastiaan genomen werd. En ook al werden er dat jaar een heleboel zwembaden aangelegd, er was er maar ÉÉN in de vorm van een chihuahuakop.

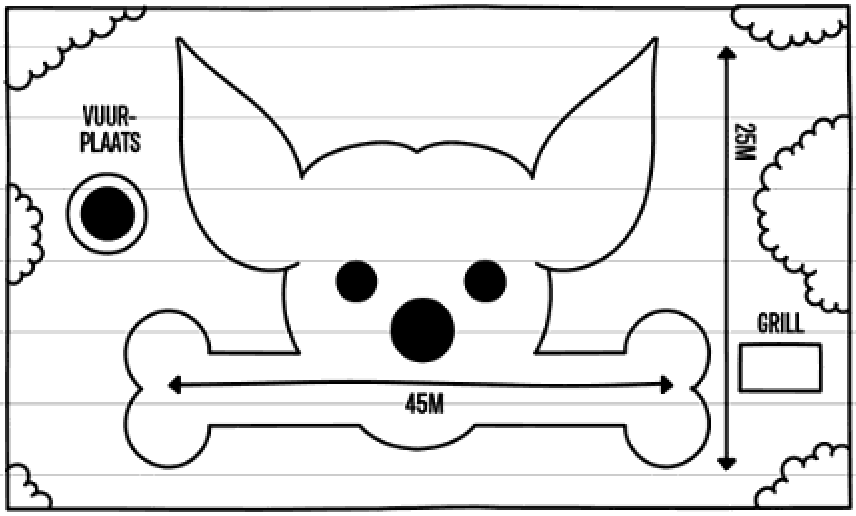

Toen zochten ze een satellietfoto op van het huis met de tuin, en er stond een grote muur omheen. Precies zo'n soort landhuis waar een rockster in zou wonen.

Als ze bij het huis kwamen, konden ze niet zomaar naar het hek rijden en aanbellen. Daar waren ze het over eens. Dirk zei dat ze misschien over de muur konden klimmen om stiekem het terrein op te gaan. Maar beroemdheden hebben altijd een hoop beveiliging, dus dat leek mij een heel SLECHT plan.

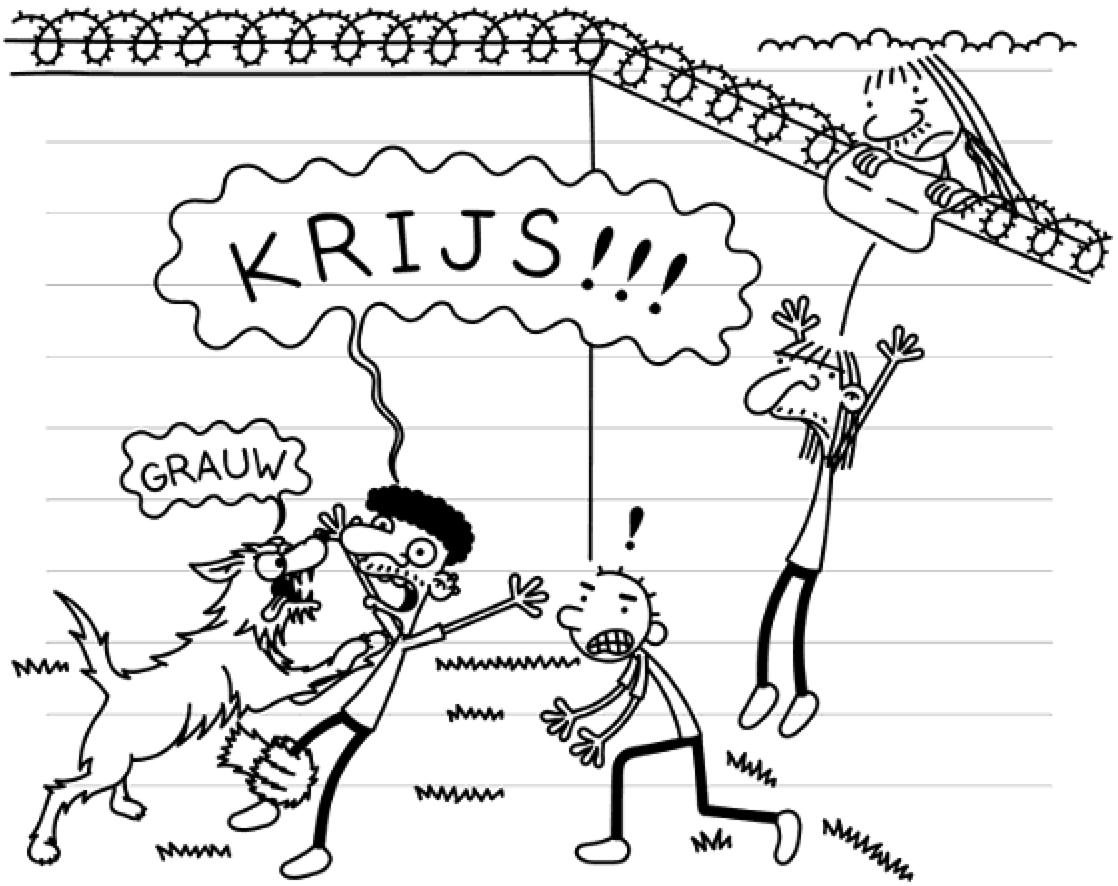

Wim zei dat ze misschien konden wachten tot Sebastiaan het hek uit kwam, om hem dan in de ijscowagen te gooien. Maar niemand wist zeker of dat wel LEGAAL was.

Ze konden het niet eens worden over een plan, dus ze besloten dat ze het daar wel zouden zien.

Ik vind het meestal wel leuk om met de band mee te gaan, maar nu sloeg ik een keertje over. Het zou vast een mooi hoofdstuk in mijn boek opleveren, maar ik had geen zin om naar de GEVANGENIS te gaan. Dat was het niet waard.

Zaterdag

Ik ben blij dat ik een keer naar mijn gevoel heb geluisterd. Want toen Rick vertelde wat er vandaag allemaal gebeurd is, was ik blij dat ik dat niet zelf heb hoeven meemaken.

De band ging vanochtend vroeg op pad, en eenmaal bij het landgoed aangekomen wisten ze zeker dat het de juiste plek was.

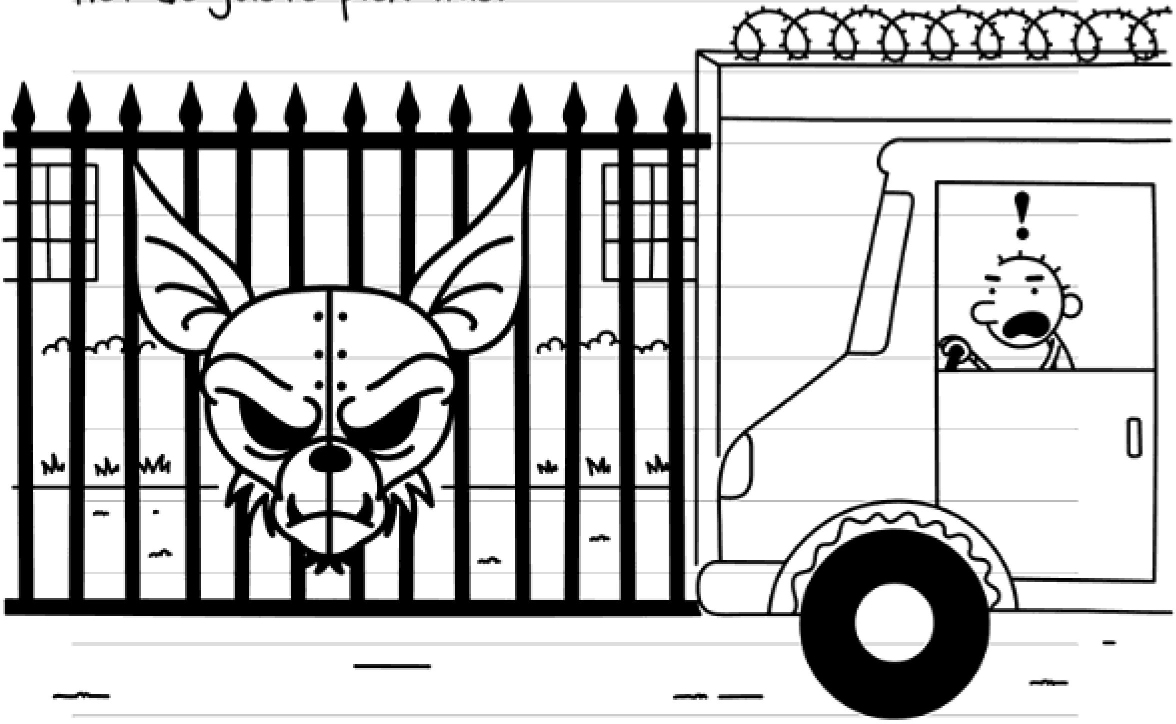

Ze zaten even te bedenken wat ze nu moesten doen. Maar terwijl zij ruziemaakten over hun volgende zet, stopte er een maaltijdbezorger bij het hek, zette een zak neer en reed weg.

Even later ging het hek open, en daar was Sebastiaan Slag, in levenden lijve. Hij zag er alleen vijfentwintig jaar ouder uit dan op de foto in het tijdschrift.

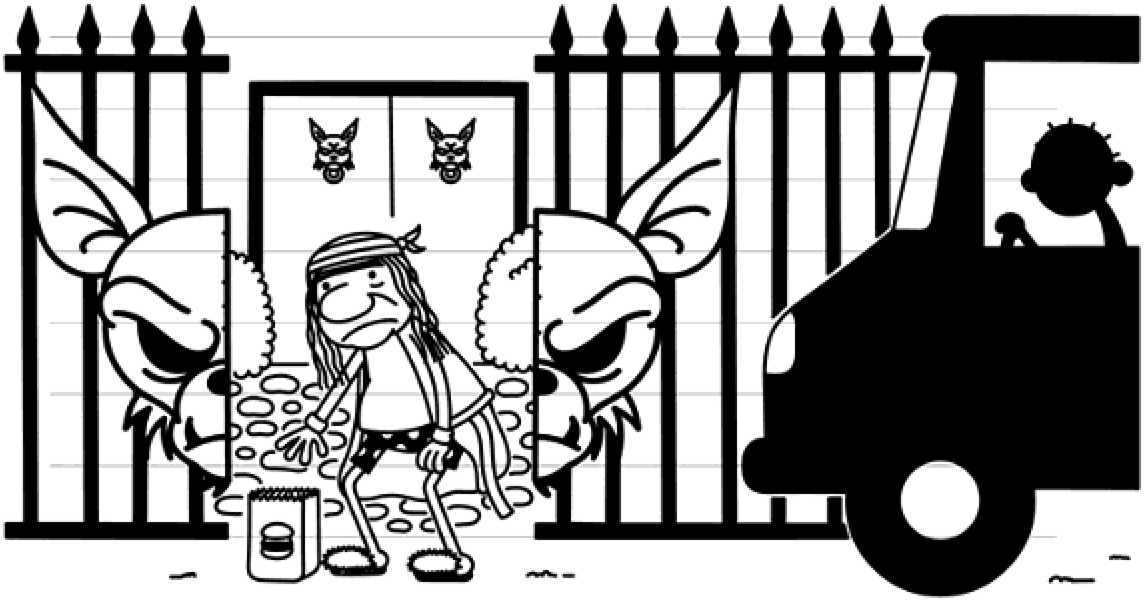

Rick stapte uit de ijscowagen, en op dat moment kreeg Sebastiaan hem in het oog. Dit was denk ik niet de EERSTE keer dat fans van Metallichihuahua bij zijn huis opdoken, want hij stond alweer achter het hek toen de bandleden nog meters bij hem vandaan waren.

Sebastiaan liep weg, maar Rick riep of hij wilde stoppen. Rick zei dat ze niet voor handtekeningen waren gekomen, en dat ze gewoon wilden PRATEN.

Sebastiaan wilde blijkbaar wel horen wat Rick te zeggen had, want hij bleef staan en at ondertussen zijn burger.

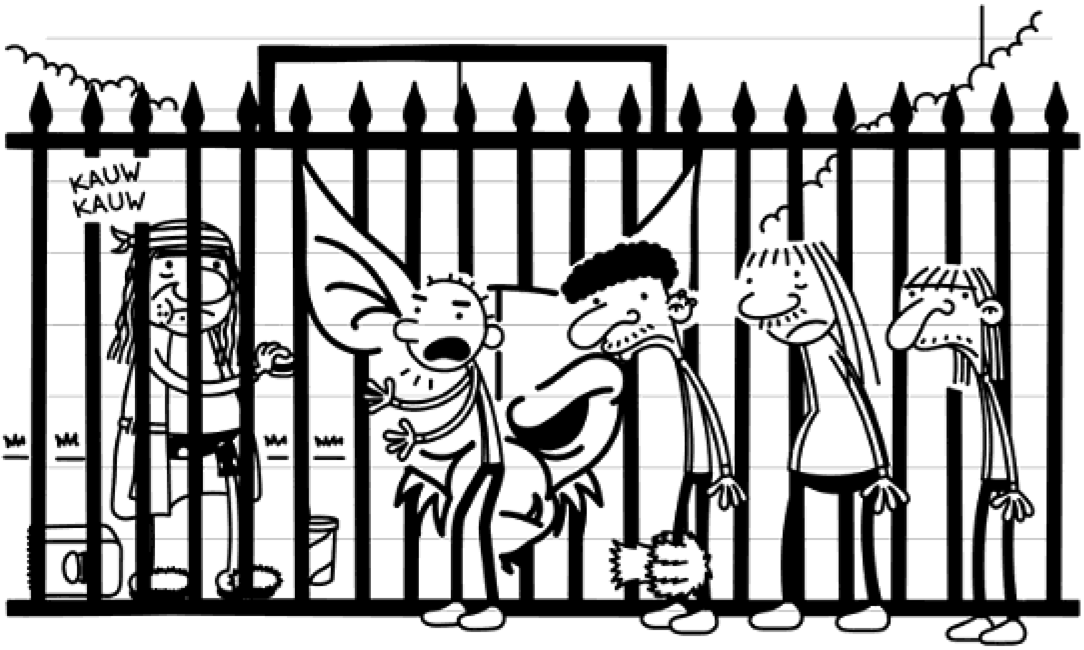

Rick vertelde Sebastiaan dat ze allemaal enorme fans van Metallichihuahua waren en dat ze probeerden in hun voetsporen te treden. En hij vroeg of Sebastiaan ze nog raad kon geven over hoe ze de top konden bereiken.

Sebastiaan nam even de tijd om zijn burger en frietjes op te eten, en daarna drukte hij op een knop en deed het hek open. Ze konden geen van allen geloven wat er gebeurde.

Ze liepen achter Sebastiaan aan het terrein op, en ook al was het landhuis nog steeds indrukwekkend, het zag eruit alsof het betere tijden had gekend.

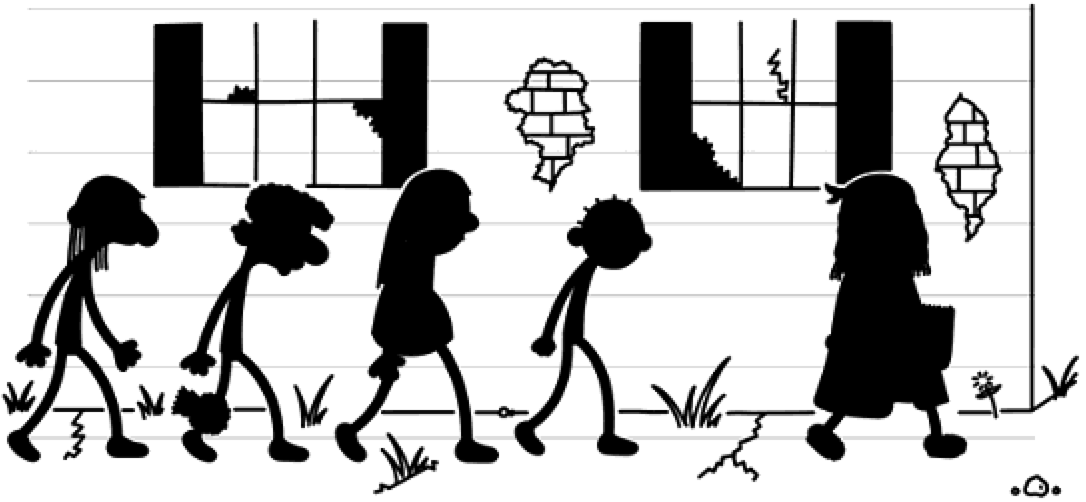

Sebastiaan stopte bij het zwembad. Je zou het bijna niet herkennen van de foto's in het tijdschrift. Toen gaf hij de jongens wat schoonmaakspullen.

Hij wilde alleen praten als zij het zwembad schoonmaakten. Dus ze gingen aan het werk en Sebastiaan dronk op de duikplank zijn beker fris.

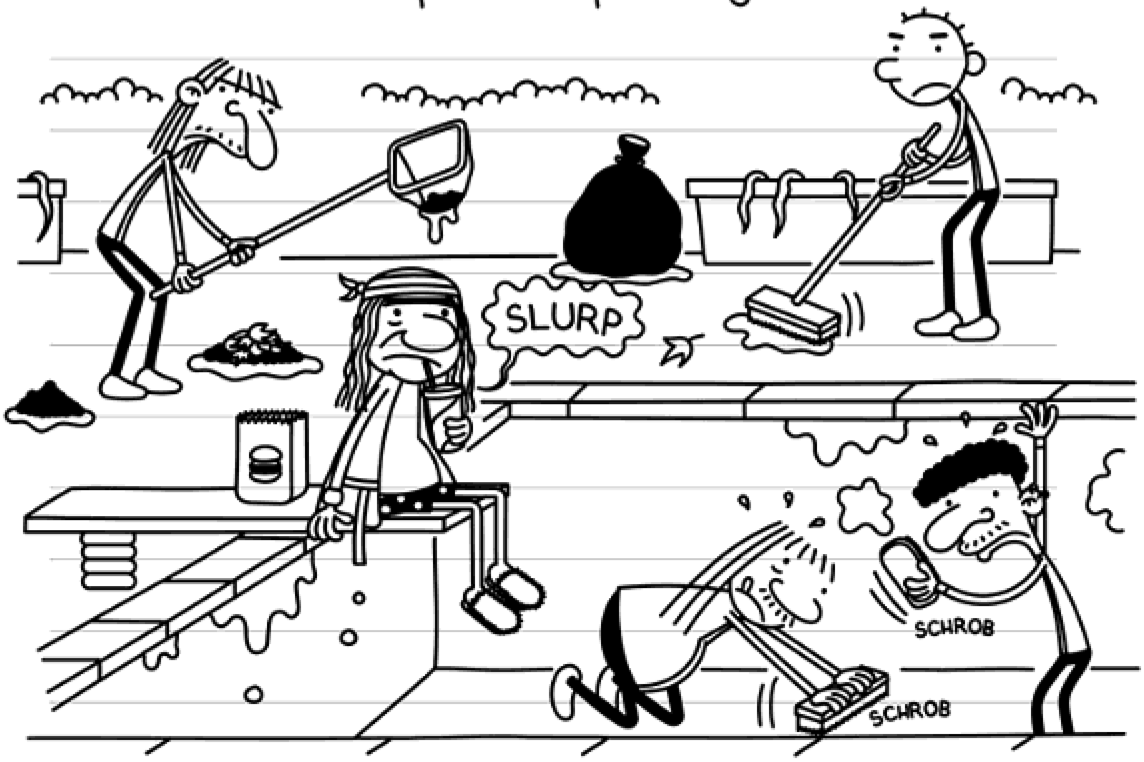

Toen de band geen geld meer had, zei Sebastiaan, had hij al zijn dure auto's en luxe spullen moeten verkopen om de belasting te kunnen betalen. En toen DAT geld ook schoon op was, werden zijn water en elektriciteit afgesloten.

En nu leeft hij van het beetje geld dat *Metallichihuahua Puppy's* nog oplevert, want die serie is blijkbaar nog steeds op tv in Denemarken.

Maar het zielige verhaal interesseerde Rick niet echt, dus hij veranderde van onderwerp en vroeg of hij nog advies had voor Folle Luyer.

Rick hoopte denk ik dat Sebastiaan een peptalk zou geven, maar hij deed het TEGENOVERGESTELDE. Hij zei dat er tegenwoordig op de radio geen plek meer is voor bands die hun eigen nummers schrijven en hun eigen muziek maken.

Dus als Folle Luyer ECHT succes wilde hebben, dan moesten ze hun instrumenten weggooien, leren playbacken en een choreograaf in dienst nemen.

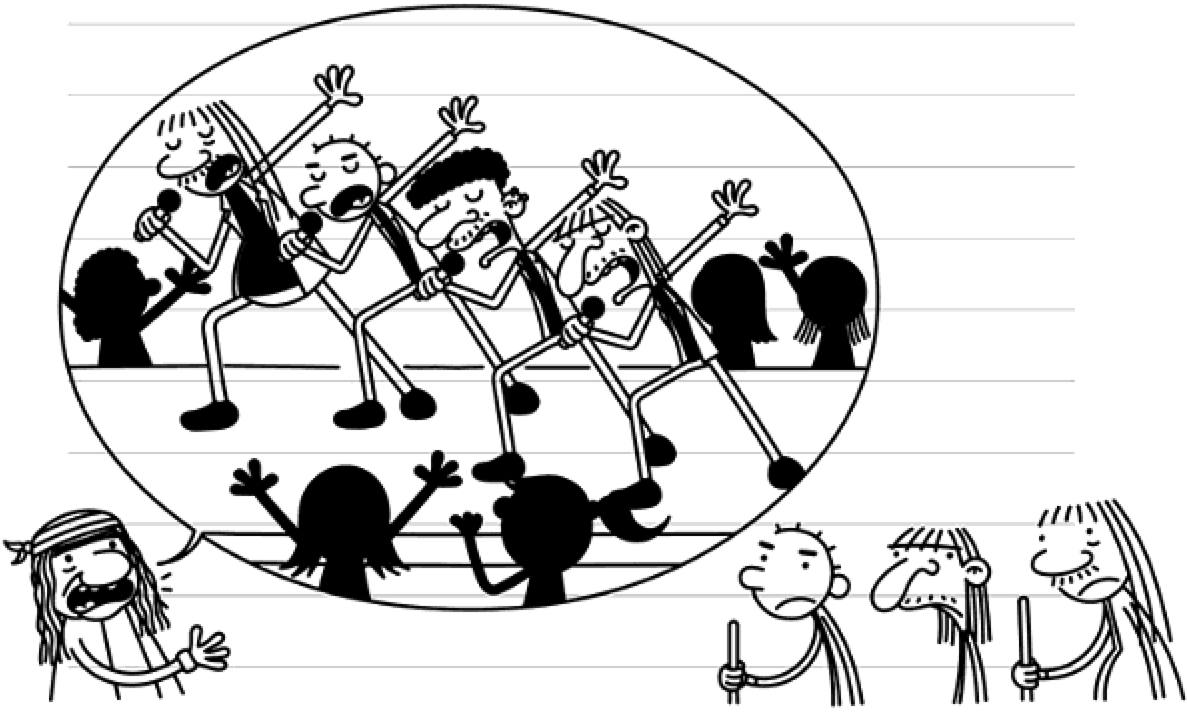

Toen zei Sebastiaan dat het evengoed bijna onmogelijk is om in de muziekwereld aan de top te komen, dus de beste raad die hij kon geven was: stop ermee en zorg dat je een opleiding volgt.

Deden ze dat niet, dan eindigden ze misschien net als hij: in een tuinhuis zonder elektriciteit en stromend water, en zonder een cent op zak.

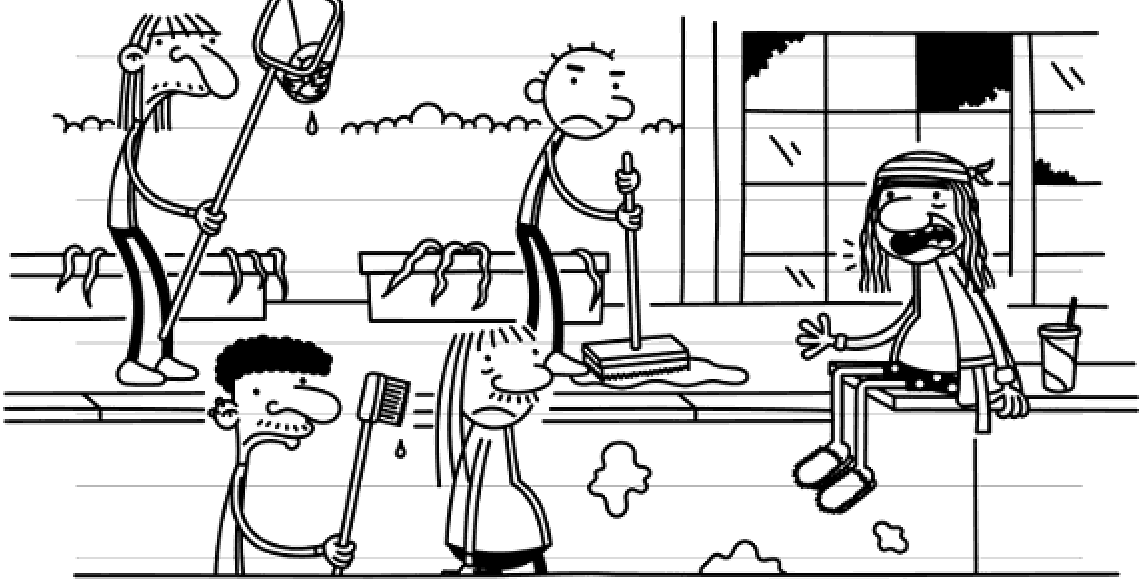

De terugrit zal wel lang geduurd hebben, en toen ze bij ons thuis aankwamen, had niemand veel zin om te praten. Iedereen wilde alleen maar naar huis om te douchen en de stank van de chemische schoonmaakmiddelen van zich af te spoelen.

Dinsdag

Na hun bezoek aan die drummer zaten de bandleden echt in de put. Ze waren geschokt door wat Sebastiaan gezegd had, en ze dachten er zelfs over om zijn raad op te volgen en ermee te kappen.

Voor Makkie was dat waarschijnlijk wel een opluchting geweest, want zijn cijfers zijn bagger door de band. Dirk wilde misschien het oude baantje van zijn broer overnemen in de supermarkt, en Wim praatte over hoe fijn het zou zijn als hij wat meer tijd met zijn oma kon doorbrengen.

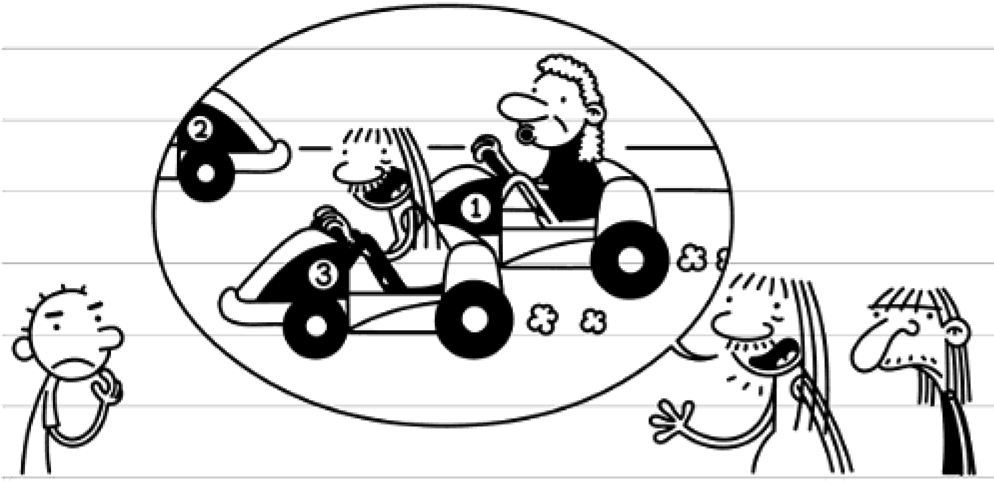

Maar voor Rick was stoppen geen optie. Hij zei dat ze niet naar een verlopen ouwe rocker moesten luisteren, want die gast was gewoon verbitterd omdat het voor HEM slecht was afgelopen.

Rick zei dat Metallichihuahua uit elkaar was gegaan omdat ze zelf waren geworden waar ze altijd TEGEN waren geweest. En dat niks Folle Luyer in de weg kon staan, als ze maar bij elkaar bleven.

De anderen leken geïnspireerd door Ricks toespraak, want opeens gingen ze er helemaal voor. Wim zei dat Folle Luyer populairder kan worden dan Metallichihuahua OOIT geweest is. Misschien werden ze wel de grootste band ALLER TIJDEN.

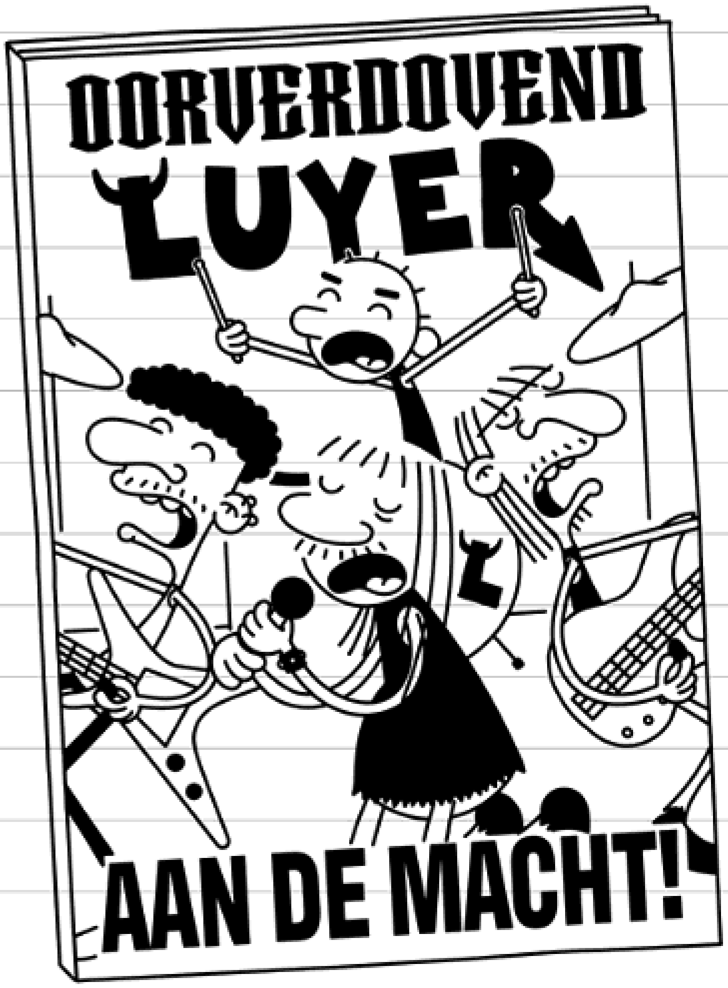

Makkie zei dat ze alleen de grootste band aller tijden kunnen worden als ze iets doen wat nog nooit iemand gedaan heeft.

Daarop zei Dirk dat ze misschien een concert in de ruimte konden geven. Daar werden ze allemaal heel enthousiast van, ook al hadden ze geen van allen enig idee hoe dat in zijn WERK zou gaan.

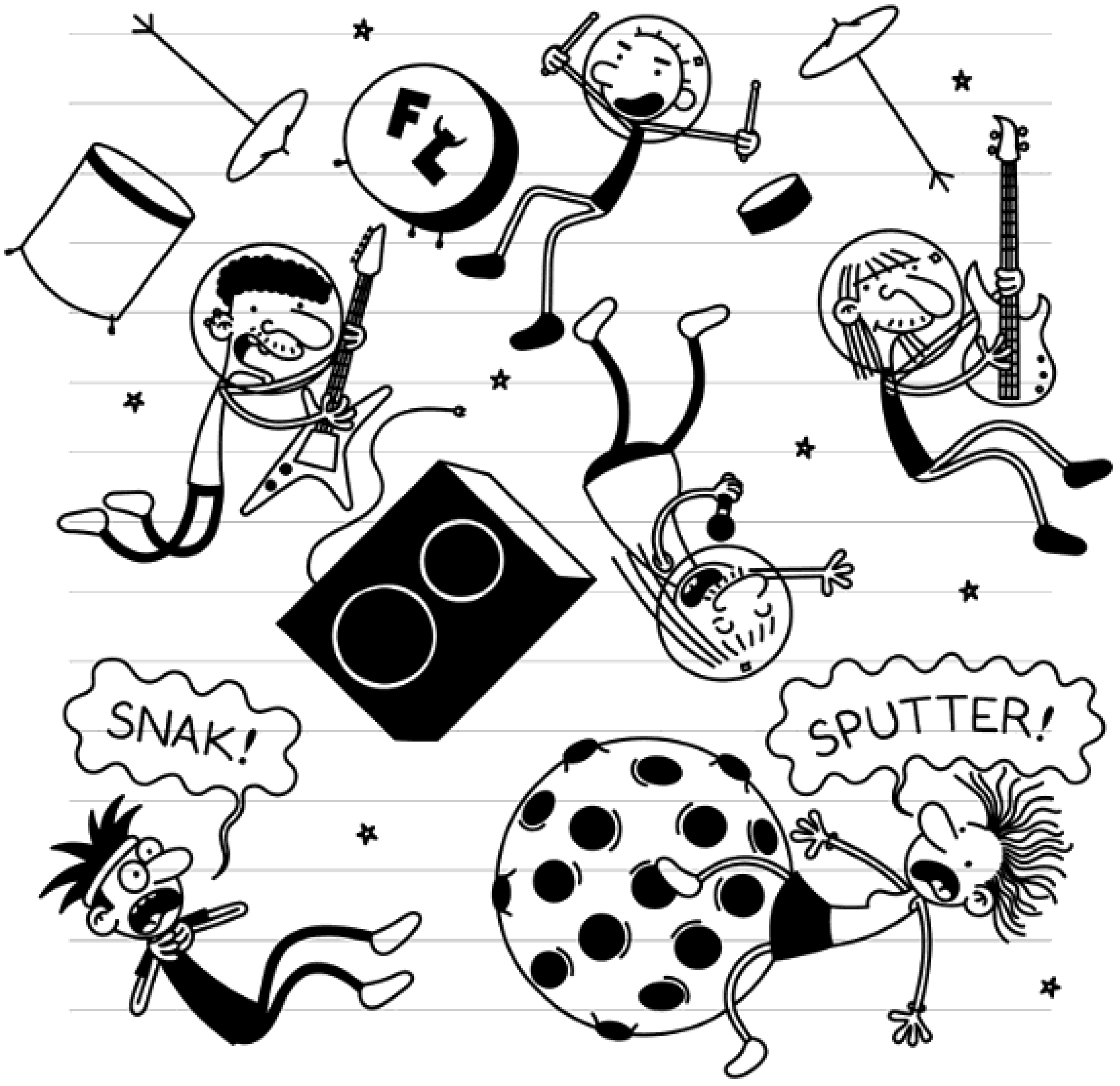

Wim zei dat Folle Luyer een eigen attractie in een pretpark kon hebben, en hij bedacht meteen een paar dingen die iedereen leuk vond.

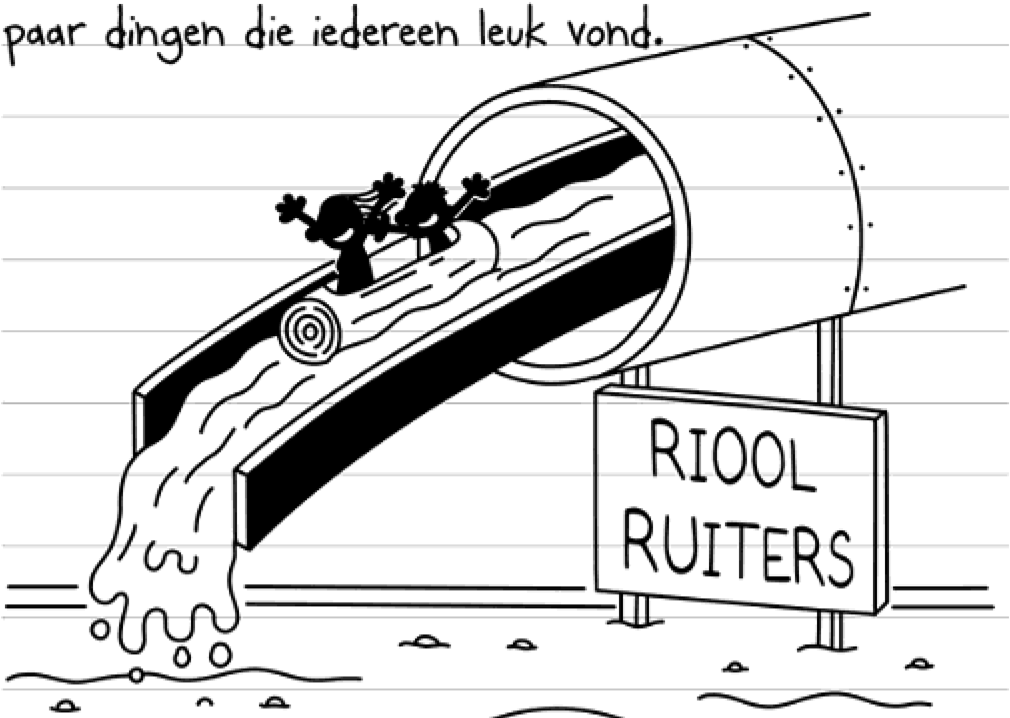

Maar Rick zei dat Wim nog te KLEIN dacht. Hij zei dat Folle Luyer een eigen pretpark moest krijgen, en die gasten tekenden zelfs een plattegrond met waar alles moest komen.

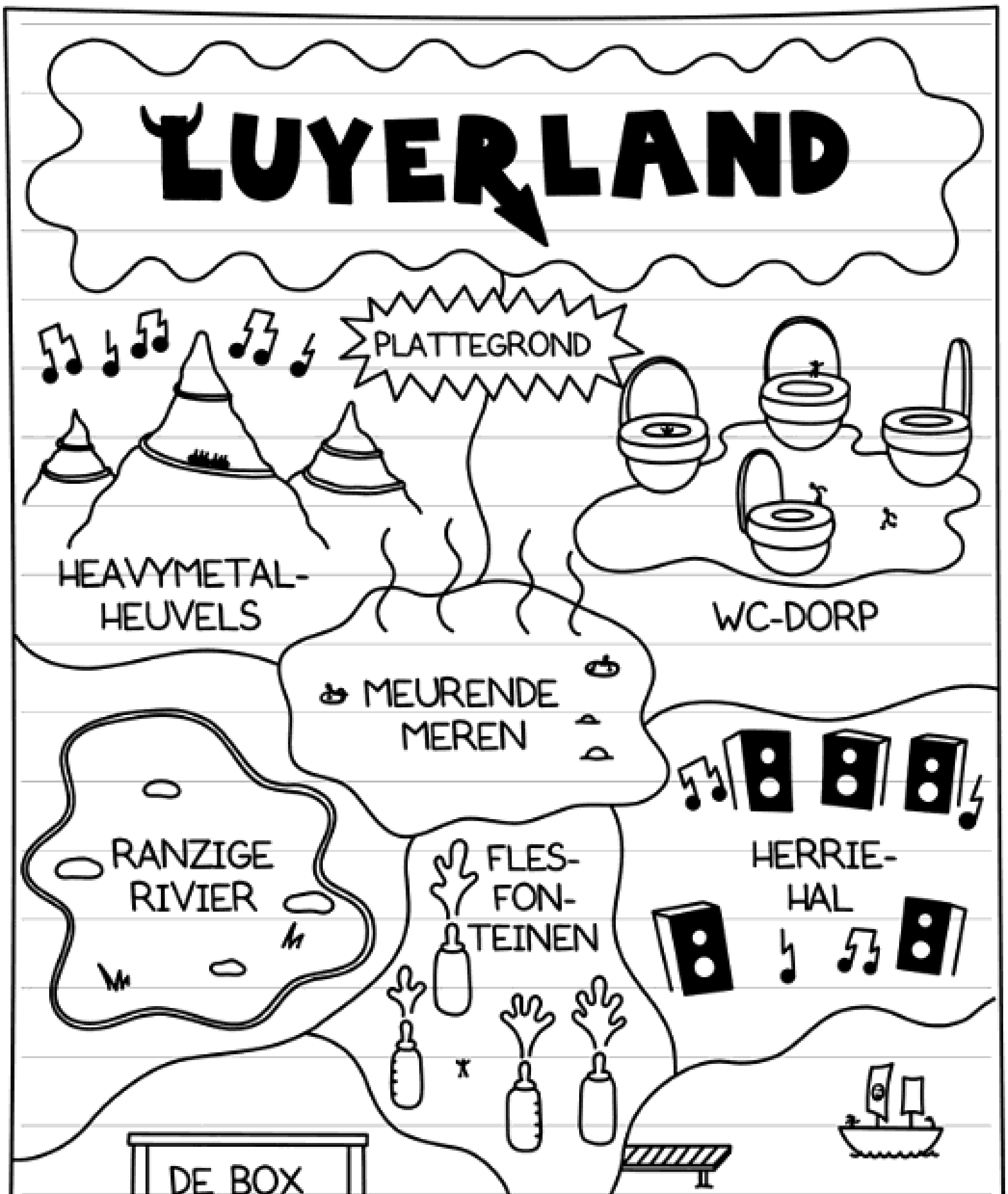

Makkie zei dat ze genoeg geld zouden verdienen met hun pretpark om aan het eind van elk concert hun instrumenten te kunnen vernielen, net als Metallichihuahua altijd deed.

Maar toen bedacht Wim nog iets GEKKERS. Hij zei dat ze een enorme robotbaby moesten bouwen die tijdens het laatste nummer op zou komen om aan het eind van het concert de hele set te vernietigen. En dat vond iedereen nog het BESTE idee.

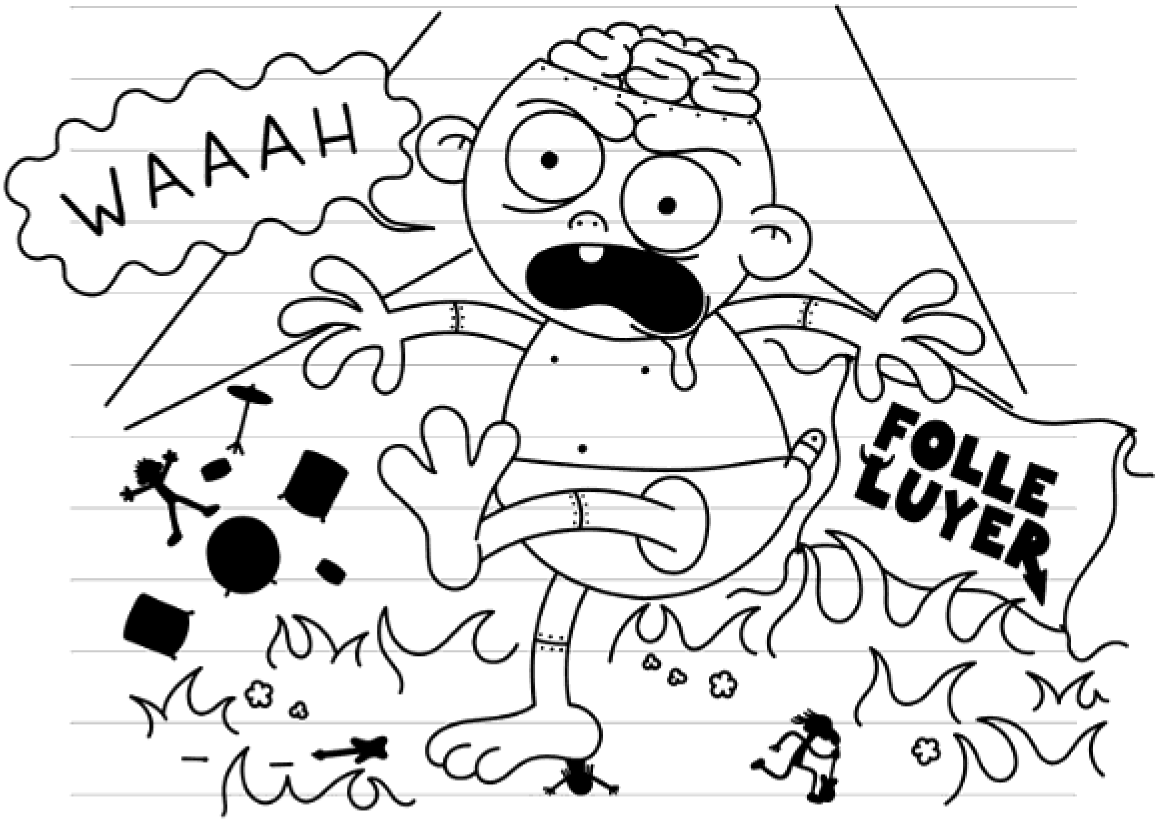

Toen zei Dirk dat de baby ook een vervoermiddel voor de band kon zijn, dat ze daarop rond konden rijden.

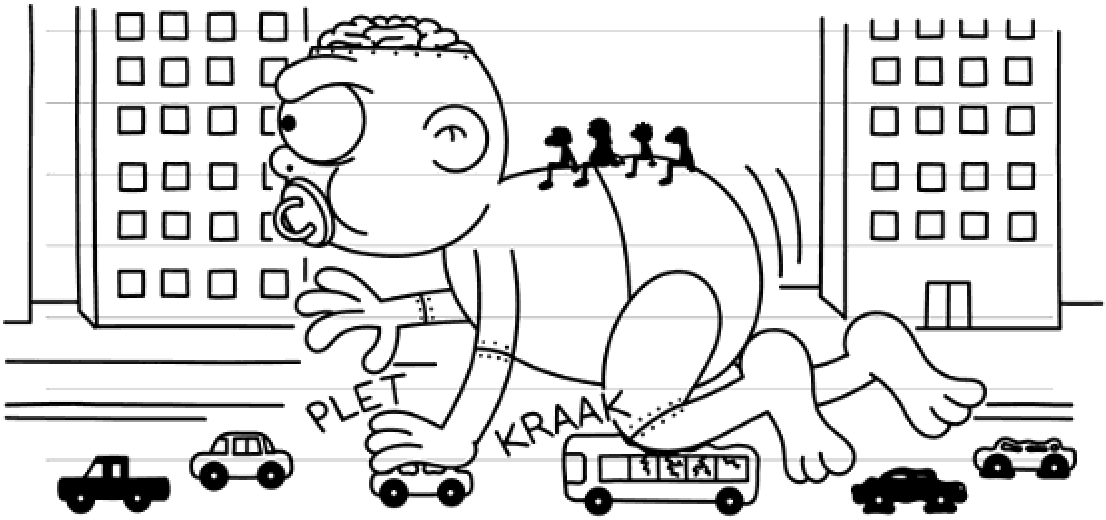

Maar al waren ze nog zo enthousiast over hun ideeën, de enorme robot zal toch moeten wachten tot ze een beetje geld gespaard hebben. Dus nu moeten ze genoegen nemen met wat ze in de feestwinkel konden kopen.

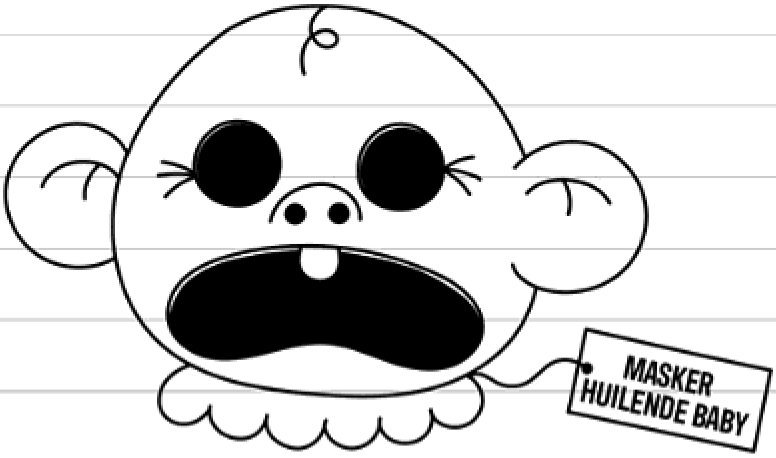

Zaterdag

Sinds Folle Luyer heeft besloten om hoe dan ook bij elkaar te blijven, is hun aandacht volledig gericht op de voorbereidingen voor Sterrenslag. Maar ze krijgen blijkbaar wel CONCURRENTIE.

Er is een nieuwe band die overal in de stad posters heeft opgehangen. En die lui hebben zo te zien heel wat met Folle Luyer gemeen.

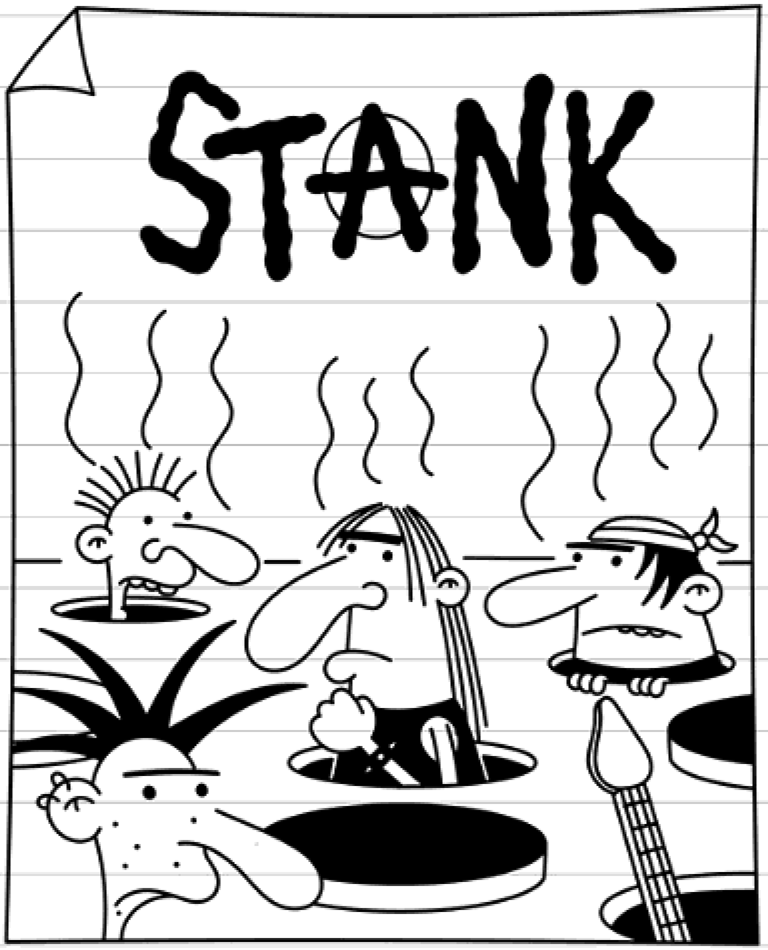

Rick en de andere bandleden zijn best pissig, want zij vinden dat Stank Folle Luyer gewoon compleet na-aapt. Die lui hebben zelfs hun idee van de stickers gejat.

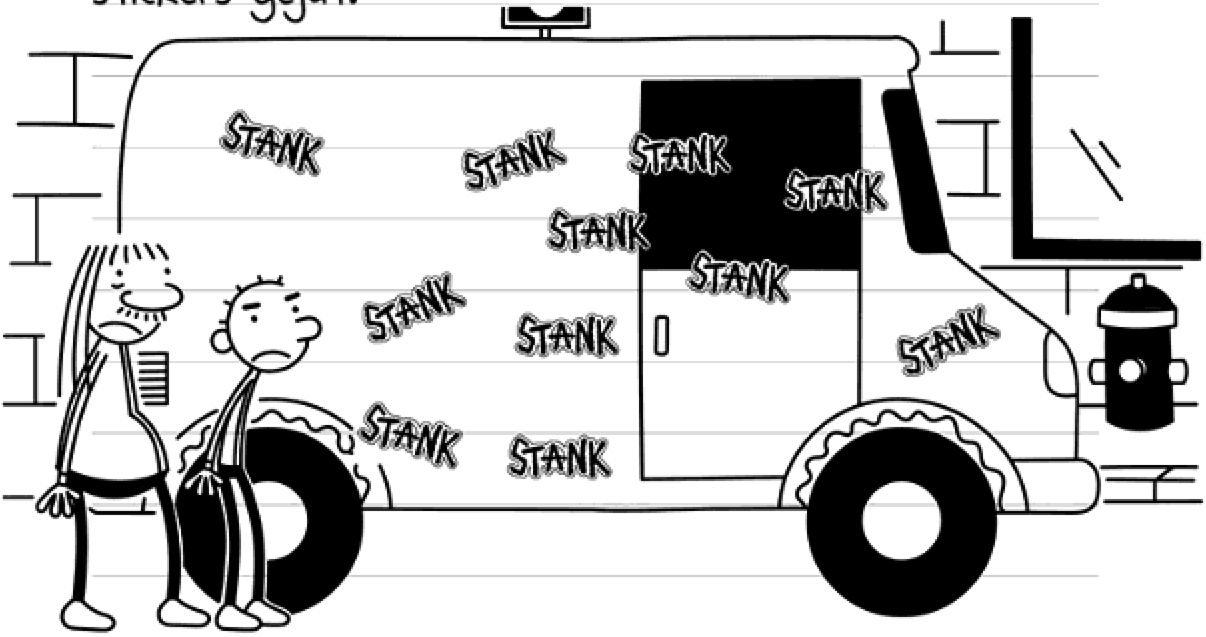

Maar Rick vindt het pas ECHT irritant dat Stank een sponsor heeft, en dat er precies bij onze afslag van de snelweg een enorm reclamebord staat.

En het zijn niet alleen de posters en reclameborden. Het is ook hun MUZIEK. Het lijkt wel alsof je nergens meer heen kunt zonder een van hun nummers te horen.

Ze hebben al heel veel volgers op sociale media en een leger fans die 'Stinkers' heten en blijkbaar helemaal gek zijn van de band.

Rick is bang dat Stank Folle Luyer van het podium zal spelen bij Sterrenslag, dus hij besloot dat ze maar eens naar een concert van Stank moesten gaan om te zien hoe groot de dreiging is.

Maar Rick wilde niet dat iemand ze bij dat concert zou herkennen, dus hij vond dat ze zich moesten VERMOMMEN. Helaas waren alle goeie kostuums in de feestwinkel uitverkocht, dus ze moesten het met de restjes doen.

Ze hoopten denk ik dat Stank net zo slecht zou zijn als hun naam, maar blijkbaar waren ze echt heel GOED. Ze speelden twee uur achter elkaar, zonder pauze te nemen, en ze barstten al die tijd van de energie.

De fans kenden de tekst van al hun nummers uit hun hoofd, en Rick werd boos toen Wim meezong.

Stank had zelfs een reukmachine, die ze hard aanzetten toen ze hun grote hit 'Schep een luchtje' speelden. En aan Ricks kleren te ruiken toen hij vanavond thuiskwam, hadden ze die machine vol rotte eieren gestopt.

Het klonk alsof het niet veel SLECHTER had kunnen gaan voor Folle Luyer. En de enige die het leuk had gevonden was Wim, die na het concert met een hoop Stank-spulletjes naar huis ging.

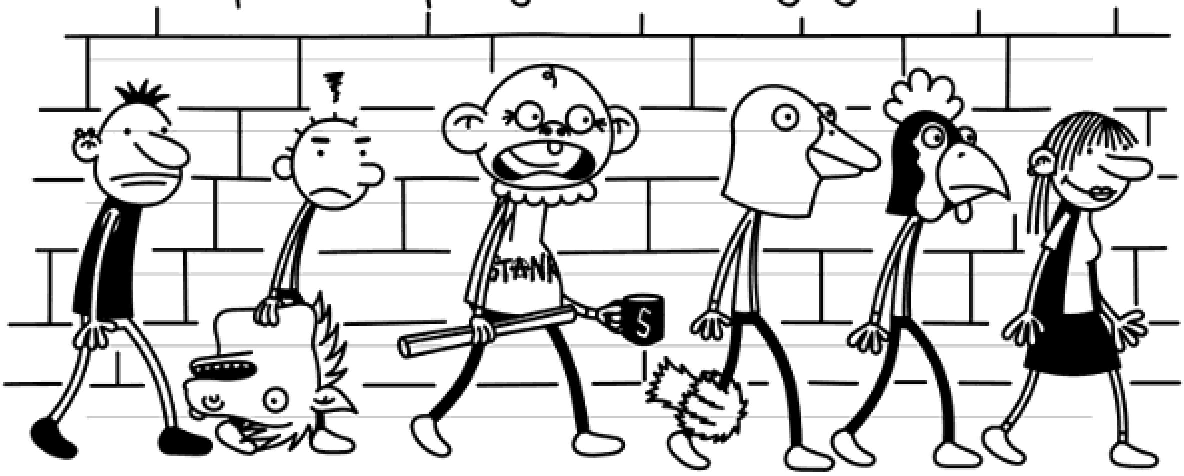

Zaterdag

Nu Rick weet tegen wie Folle Luyer het bij Sterrenslag moet opnemen, is hij meer gefocust dan OOIT.

Hij zegt dat Folle Luyer alleen van een band als Stank kan winnen als ze HARDER werken. Dus hij heeft twee repetities per dag ingevoerd, een in de ochtend en een in de avond.

Maar ik denk dat het nieuwe schema te zwaar is voor Wim, want die doet steeds even een dutje tijdens Makkies gitaarsolo's.

Rick laat Wim ook harder werken dan de rest. Hij zegt dat Folle Luyer de wedstrijd alleen kan winnen als ze barsten van de energie. Dus hij heeft Wim op dieet gezet en een fitnessprogramma opgesteld om hem in vorm te krijgen.

Maar Rick ontdekte dat Wim zich niet aan het nieuwe dieet hield toen hij een stapel lege donutdozen in de ijscowagen vond.

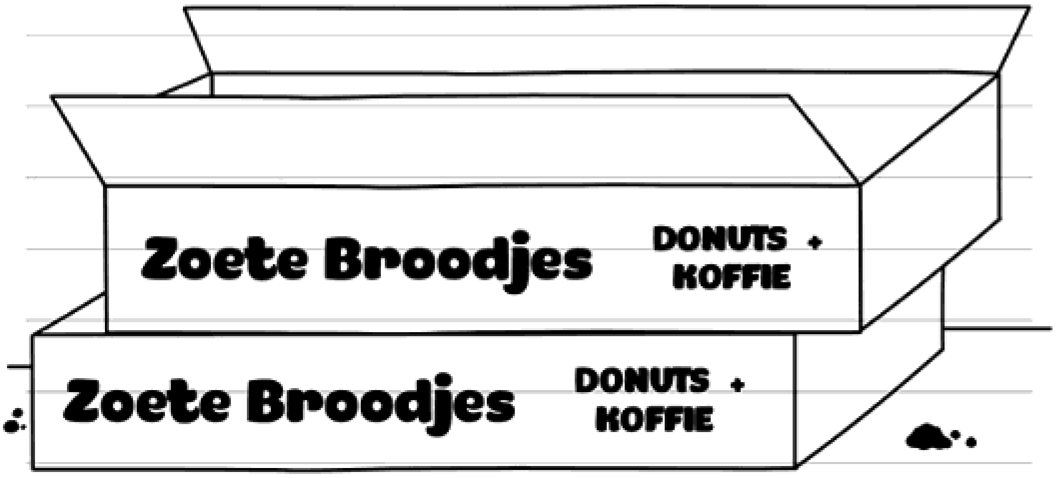

Toen Rick Wim vroeg hoe het zat met die donuts, gaf Wim toe dat hij de laatste tijd elke ochtend voor de repetitie naar Zoete Broodjes gaat. Eerst ging hij alleen omdat hij zin had in koffie en donuts, maar nu heeft hij ook een andere reden: hij is VERLIEFD.

Volgens Wim ging dat zo: een paar weken geleden reed Wim naar Zoete Broodjes, maar toen hij bij het afhaalloket stopte, bleef de ijscowagen onder de overkapping steken.

Het regende die dag, en Wim wilde niet uitstappen aan de passagierskant, want dan werd hij nat.

Dus hij besloot de wagen uit te kruipen door het raampje van het afhaalloket. En zo kwam hij voor het eerst oog in oog te staan met de assistent-manager, Bianca.

Volgens Wim was het liefde op het eerste gezicht en sindsdien hebben ze verkering. Toen zei Wim dat hij niet dacht dat hij het nog langer kon volhouden, twee keer per dag repeteren. Want Bianca is om zes uur klaar met werken en hij wil 's avonds met haar kunnen afspreken.

Rick zei dat de band geen minuut repetitietijd kon missen, en dat Wim Bianca wel mee kon nemen naar de avondrepetitie zodat ze toch bij elkaar konden zijn.

Maar ik denk dat Rick daar meteen spijt van had, want Bianca neemt altijd een paar dozen met overgebleven donuts mee naar de repetitie.

De eerste paar keren dat Bianca naar de repetitie kwam, zei ze niet zo veel. Maar inmiddels begint ze zich wat meer op haar gemak te voelen en verzint ze allerlei dingen die Folle Luyer anders zou kunnen doen.

Bianca denkt dat Folle Luyer te veel nummers over lichaamsgeuren en wc's heeft en dat de meeste meisjes niet van dat soort dingen houden. Dus zij zei dat de band moet overwegen om de nummers iets vrouwvriendelijker te maken.

Ze pakte zelfs een nummer dat Rick geschreven heeft en veranderde de tekst.

~~Buik~~ Hoor je ons nu?

~~Buik~~ Hoor je ons nu?
Je ~~zweet van de buikpijn~~ luistert naar muziek
~~Dat komt vast door die jus~~ en voelt je energiek

~~Buik~~ Hoor je ons nu?
~~Die vlekken in je onderbroek~~ Je gelooft bijna je oren niet
~~Dat is geen kaasfondue~~ zo mierzoet klinkt dit lied

~~Buik~~ Hoor je ons nu?
Die ~~stank~~ klank in je ~~neus~~ oren
Is ~~dat een deja-vu?~~ die nog wel te smoren?

Toen ging Wim zijn EIGEN nummers schrijven. Vooral ballades, voor zijn nieuwe vriendinnetje.

Vanochtend zei Rick tegen Wim dat Folle Luyer geen ballades speelt en dat die romantische troep ERUIT moest. Maar Wim zei dat Rick gewoon jaloers was omdat hij nog nooit verliefd is geweest en niet weet hoe dat voelt.

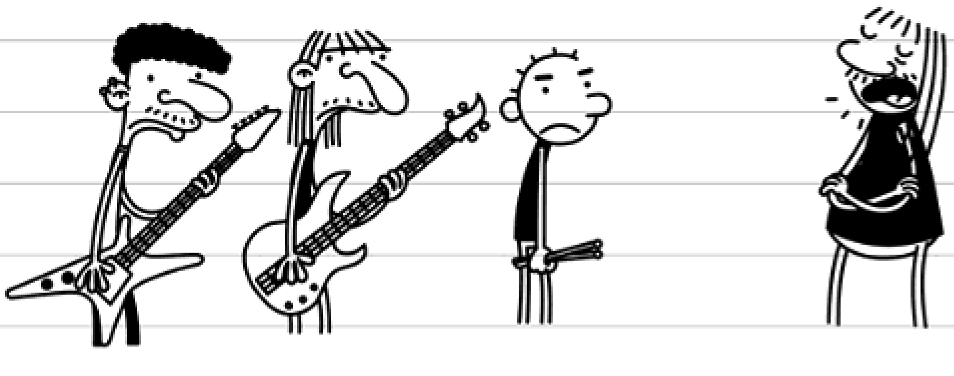

En Wim was nog niet klaar. Hij zei dat Bianca hem verteld heeft dat hij als zanger het gezicht van de band is. Ze heeft zelfs een nieuwe poster gemaakt met hem heel groot erop.

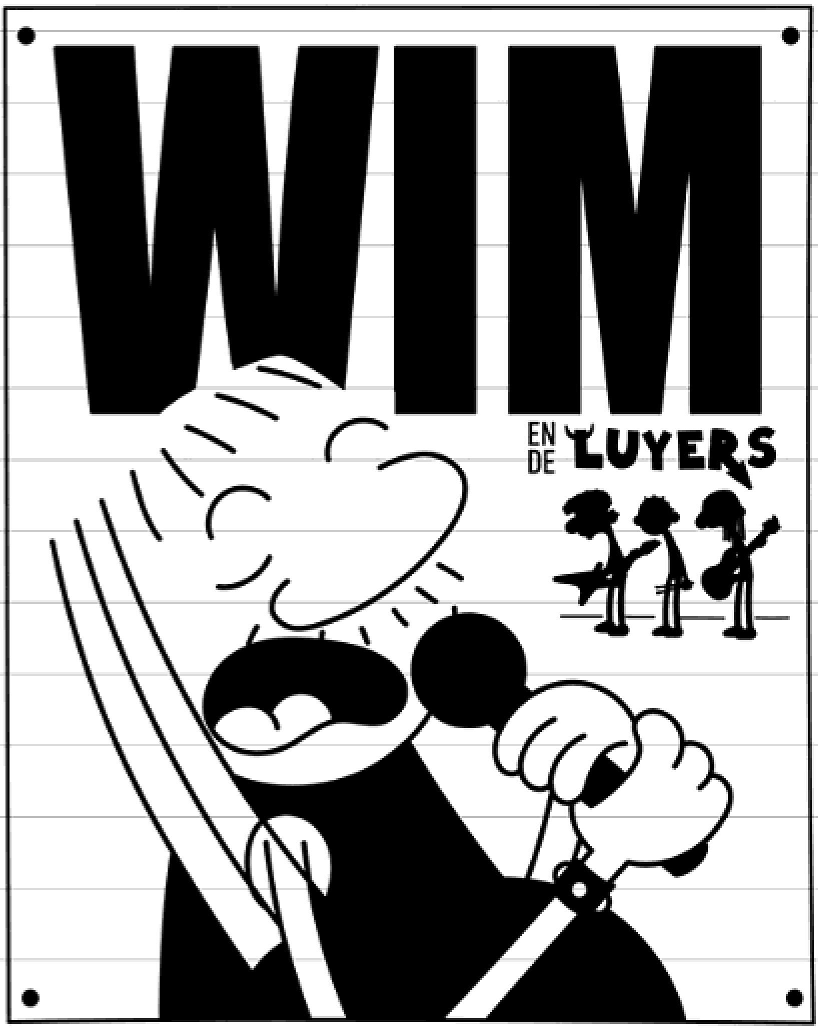

Maar dat ging Rick toch echt te ver. Hij zei dat hij Folle Luyer had opgericht, en als iemand het gezicht van de band moest zijn, dan was HIJ dat.

Toen zei Rick dat hij als leider van Folle Luyer de baas was en dus mocht bepalen wat er gebeurde. Hij zei tegen Wim dat zijn relatie met Bianca hem veel te veel afleidde. Dus nu werd de nieuwe regel dat niemand verkering mocht hebben tot de wedstrijd voorbij was.

Wim was er niet blij mee, maar vond blijkbaar dat hij weinig keus had, dus hij zou Bianca een tijdje niet zien. Hij was alleen te laf om haar dat zelf te vertellen, en om de een of andere reden moest IK dat toen doen.

En ik hoop dat ik het nooit meer met iemand hoef uit te maken, want ik moet zeggen: echt LEUK is dat niet.

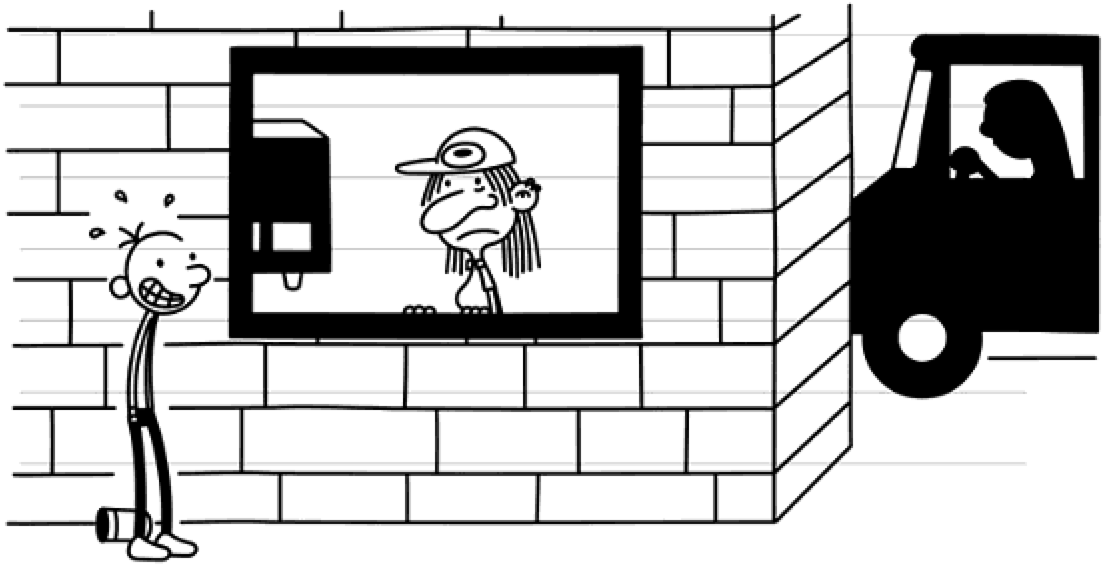

Maandag

Het gaat niet goed met de band sinds de grote ruzie tussen Wim en Rick.

Wim begreep opeens dat het fout was geweest om het uit te maken met Bianca en probeerde haar de volgende dag TERUG te krijgen. Maar ze neemt niet meer op als hij belt en nu wil ze zelfs zijn bestelling bij Zoete Broodjes niet meer aannemen.

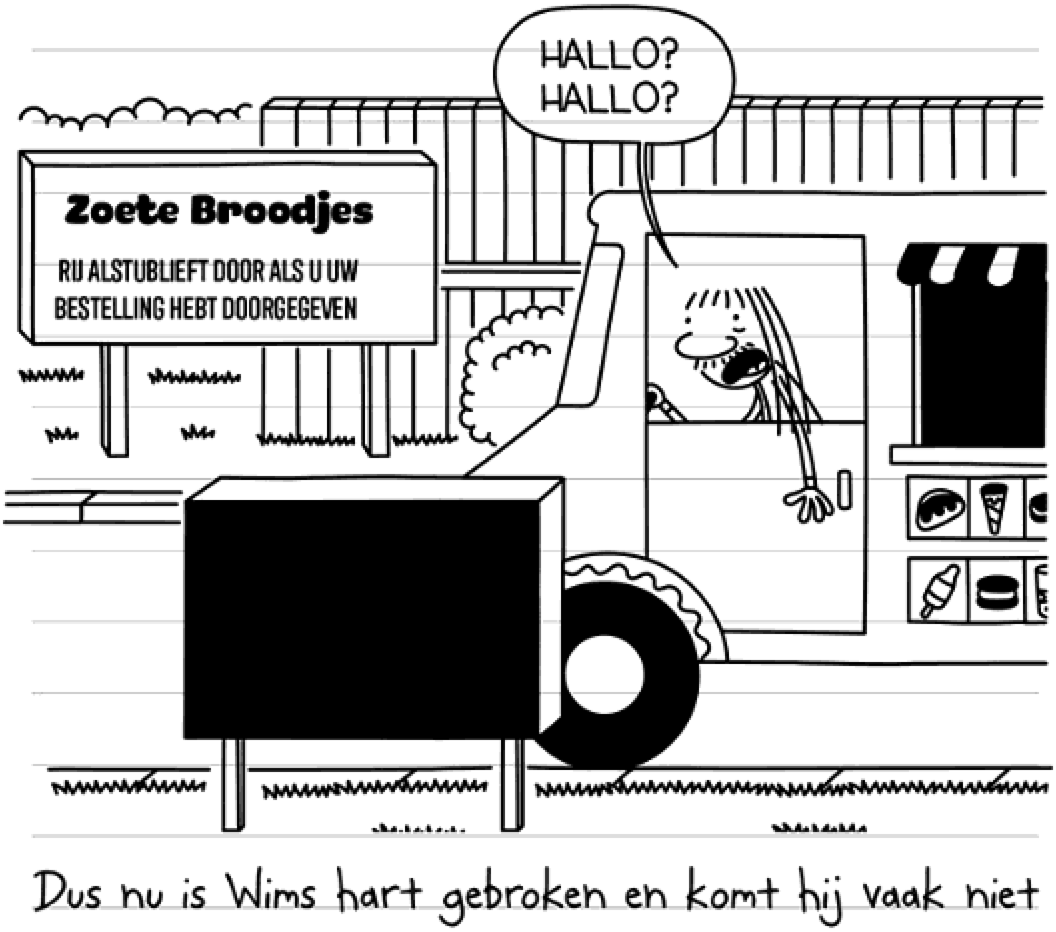

Dus nu is Wims hart gebroken en komt hij vaak niet eens repeteren.

En als hij WEL komt, kan hij geen nummer zingen zonder in tranen uit te barsten.

Rick heeft niet veel medelijden met Wim. Hij zegt dat Folle Luyer Sterrenslag alleen gaat winnen als Wim zich weet te vermannen. Maar het lijkt alsof de wedstrijd het LAATSTE is waar Wim zich druk over maakt.

Dus Wim is kwaad op Rick, en de andere bandleden zijn ook wel klaar met hem. Makkie wordt het goed zat om twee keer per dag te repeteren, en Dirk is boos omdat hij die gratis donuts van Bianca echt top vond.

Terwijl ze enorm ruzie stonden te maken kwam mam naar beneden met een brief die aan Rick geadresseerd was.

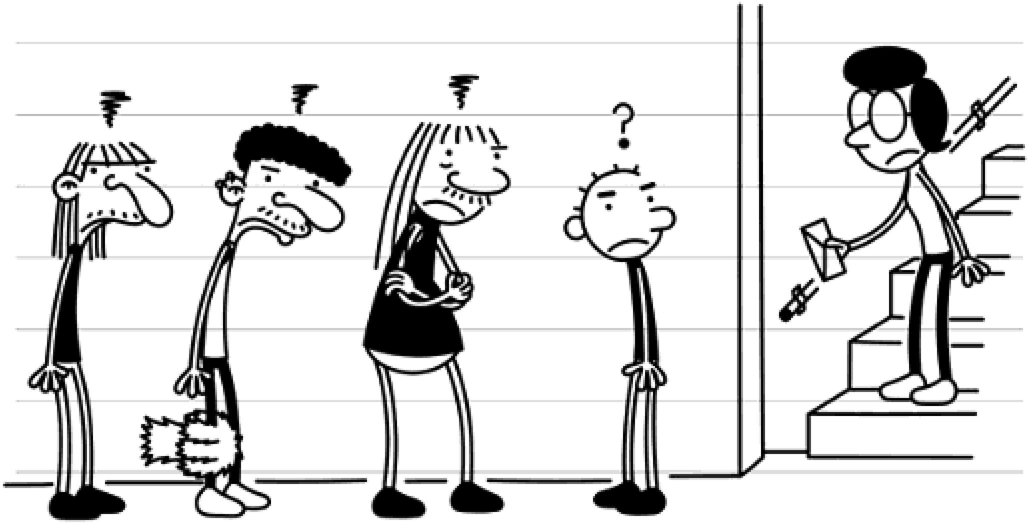

En aan de eerste pagina te zien was dit een behoorlijk OFFICIËLE brief.

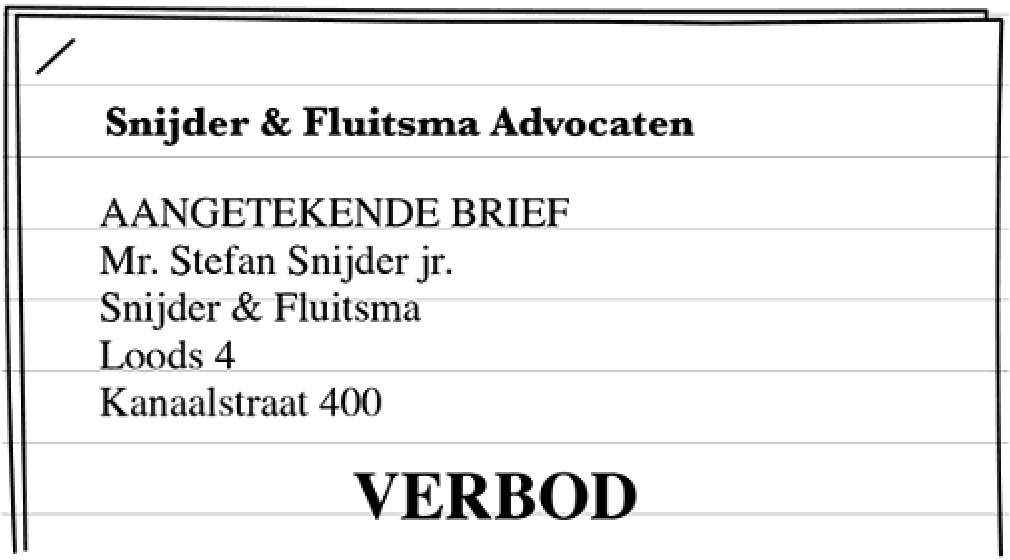
Snijder & Fluitsma Advocaten

AANGETEKENDE BRIEF
Mr. Stefan Snijder jr.
Snijder & Fluitsma
Loods 4
Kanaalstraat 400

VERBOD

De brief was verstuurd door een advocaat. Hij vertegenwoordigt een bedrijf dat vroeger ruilplaatjes verkocht onder de naam Walgelijke Wurmen.

Die ruilplaatjes waren heel populair toen mijn ouders nog kinderen waren, en de personages deden hun naam eer aan.

De reden dat de advocaat de brief had gestuurd, was dat een van de Walgelijke Wurmen 'Volle Luier' heette, en blijkbaar was dat een van de populairste kaarten.

De advocaat schreef dat het bedrijf nog steeds het handelsmerk van de personages bezit, ook al zijn de kaarten al heel lang niet meer te koop. En hij zei dat het bedrijf de band voor de rechter daagt en een schadevergoeding eist als ze hun naam niet veranderen.

Rick las de brief hardop voor en toen hij klaar was leek iedereen geschokt. Maar Rick zei dat hij de naam Folle Luyer niet ging veranderen vanwege een stomme brief. Ze moesten gewoon sterk blijven, dan konden ze hiertegen VECHTEN.

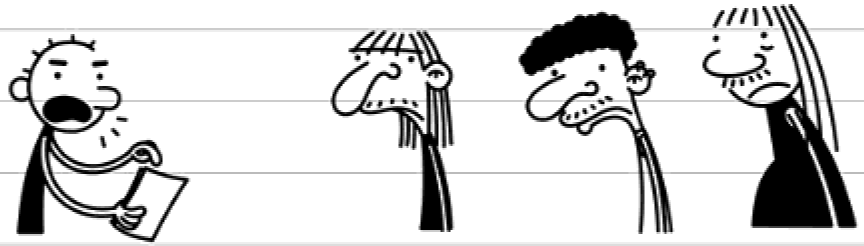

Maar de anderen hadden geen zin in een dure strijd in de rechtbank en lieten Rick dit zo te zien graag in zijn EENTJE oplossen.

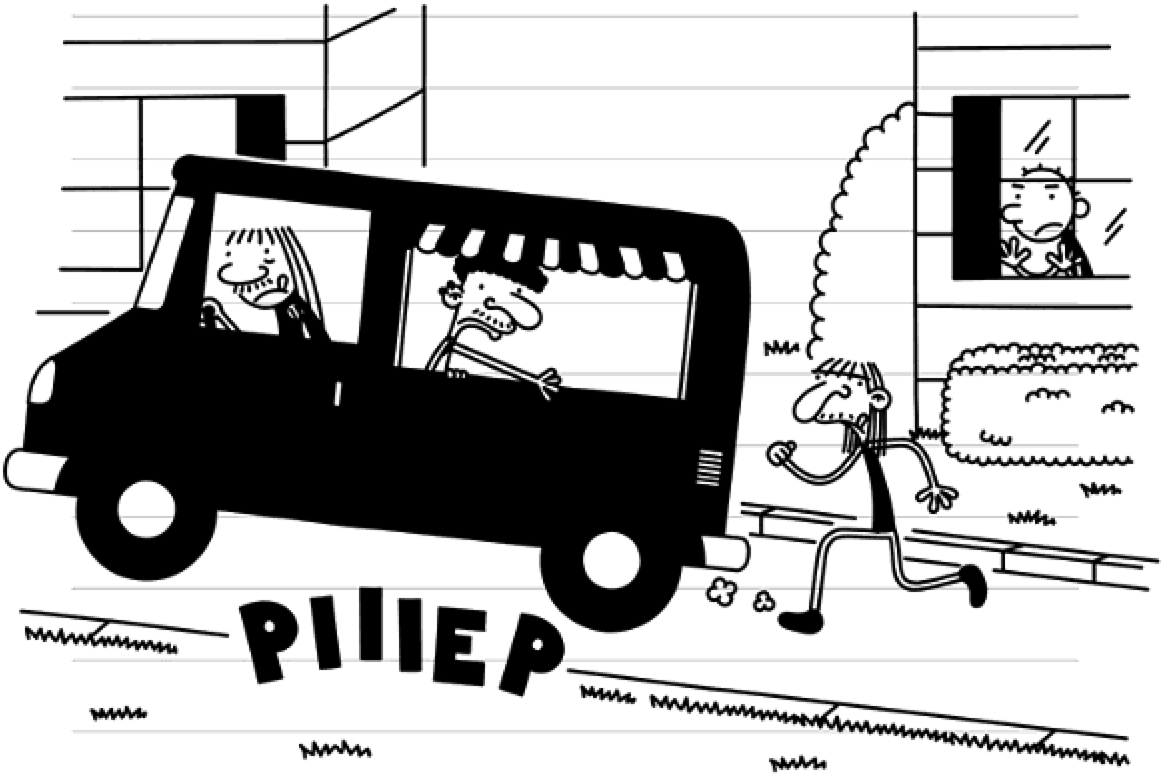

Vrijdag

Ik had nooit kunnen bedenken dat Folle Luyer uit elkaar zou gaan dankzij een bedrijf in ruilplaatjes, maar zo te zien is dat toch precies wat er gebeurd is.

Sinds Rick die brief heeft gekregen, zijn de anderen niet meer in de buurt van ons huis gekomen. En Sterrenslag is al over een week, dus is Rick op zoek gegaan naar nieuwe bandleden om de lege plekken op te vullen.

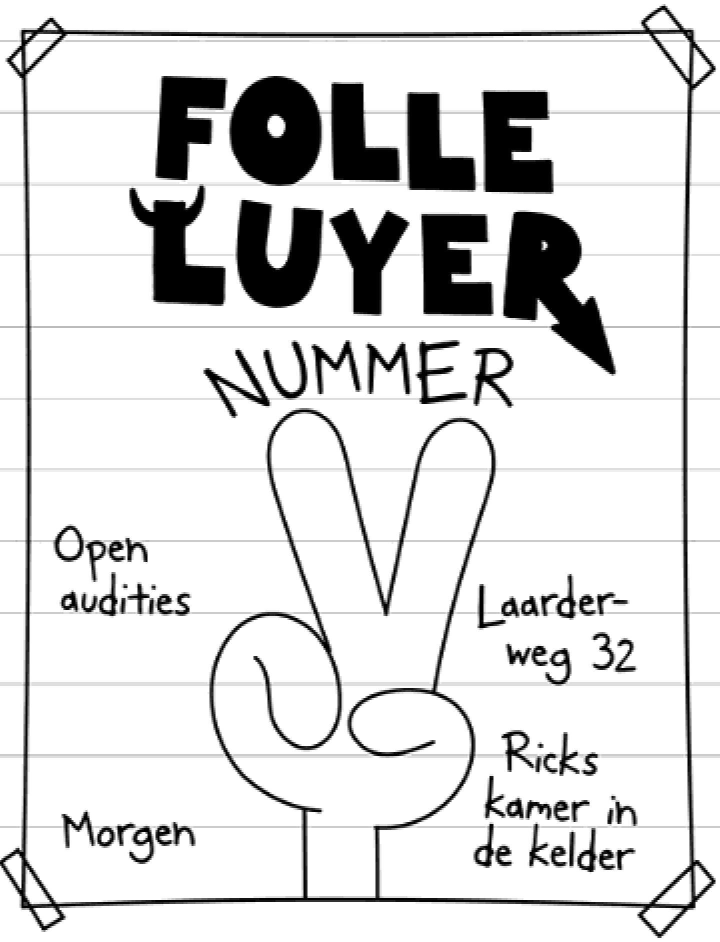

Maar er kwam niemand opdagen bij de eerste ronde audities, dus toen beloofde Rick op een NIEUWE poster gratis pizza voor iedereen die kwam.

Dankzij die nieuwe poster kwamen er wel veel mensen naar ons huis, maar het leken eerder pizzaliefhebbers te zijn dan muzikanten.

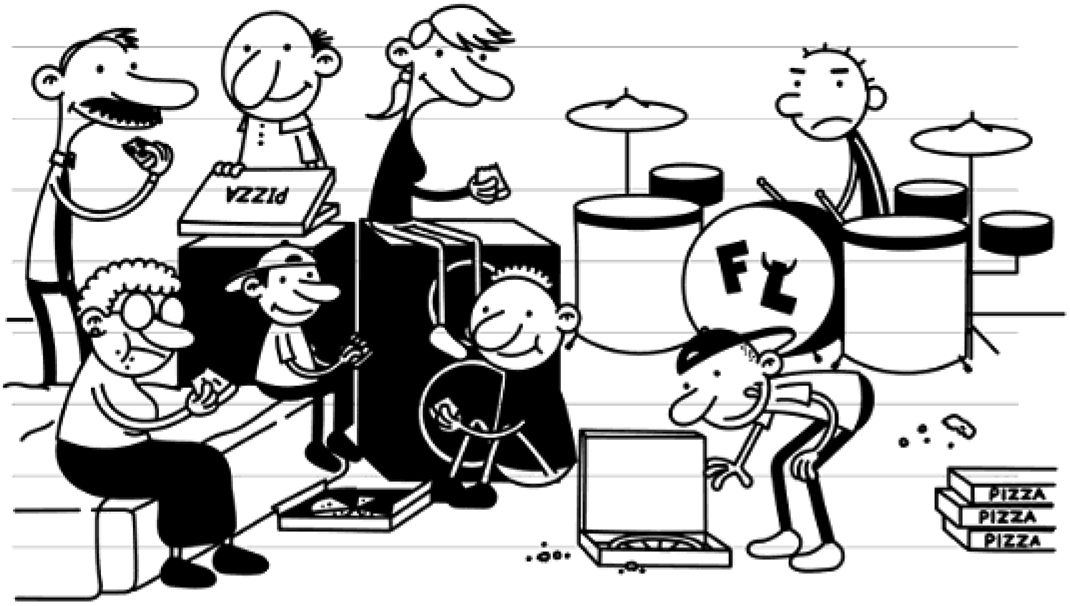

Van de mensen die kwamen opdagen had een handjevol wel wat muzikaal talent, maar ze pasten geen van allen bij de muziekstijl van Folle Luyer. Dus Rick zal toch echt nog even verder moeten zoeken, tenzij hij nummers gaat schrijven met harmonica's en xylofoons erin.

Maar Rick maakte zich de MEESTE zorgen om het vinden van een zanger, want er zijn maar weinig mensen die niet alleen de hoge noten in 'Ontplofte Luier' kunnen halen, maar ook de lage noten in 'Afvoerputje'.

Maar Folle Luyer is niet de ENIGE band die een nieuwe zanger zoekt.

Het verhaal gaat dat de stembanden van Stanks zanger tijdens een optreden zijn geknapt, dus nu hebben zij ook heel hard een vervanger nodig.

En aan hun posters te zien hebben zij de mensen die auditie komen doen heel wat meer te bieden dan een paar stukken pizza.

APRIL

Woensdag

Nou, Stank heeft heel snel een nieuwe zanger gevonden. En het verbaast me eigenlijk niet echt wie het is.

Het enige wat me WEL verbaast, is wat ze hebben moeten doen om die vent te strikken. Aan hun nieuwe poster te zien is Bianca bij de deal inbegrepen.

Nu Wim lid van Stank is geworden, is het voor Rick nog belangrijker geworden om de wedstrijd te winnen. En ik denk dat hij er echt alles voor zou doen om de eerste prijs in de wacht te slepen.

Het probleem is dat hij nog steeds geen vervangers voor zijn oude bandleden heeft. Dus nu gaat hij over op plan B, en helaas hoor IK daarbij.

Nou ja, IK niet alleen, Dirks broer en Ricks vriend Walter ook. En al hebben we alle drie geen enkel muzikaal talent, Rick denkt dat hij ons voor de wedstrijd nog kan leren om 'Luyer Lekkers' te spelen. Maar we zijn nu drie dagen aan het repeteren en het gaat niet best.

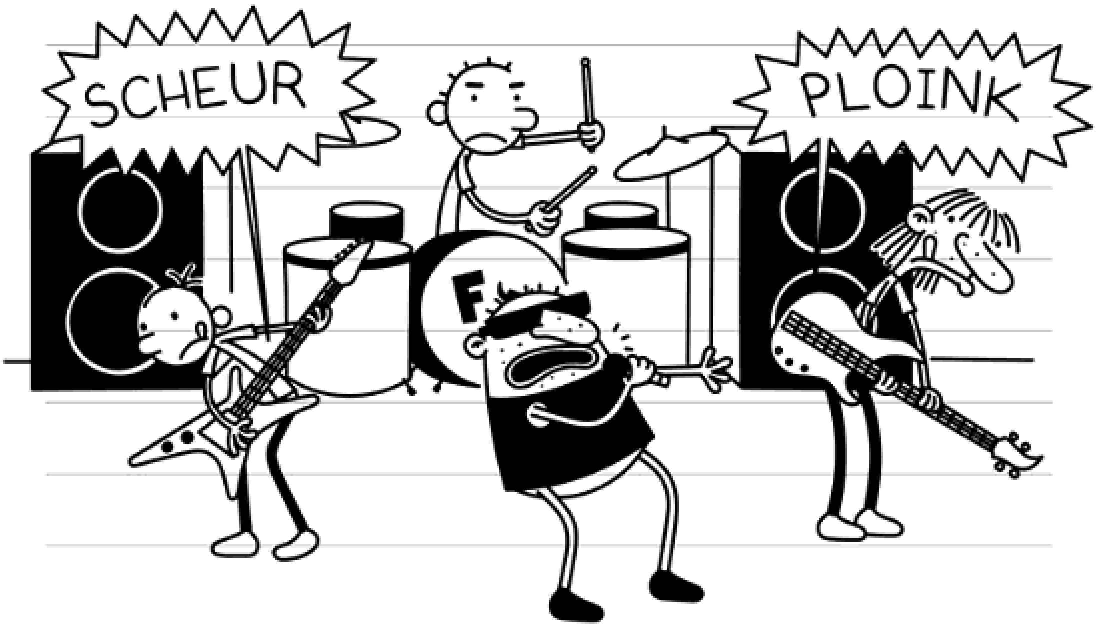

Rick zegt dat het bij een rock-'n-roll-band 20 procent talent en 80 procent KAPSONES is. Dus hij probeert ons te leren hoe we kunnen doen alsof we echt op het podium thuishoren.

Mam heeft zelfs outfits voor de show gekocht, maar ik garandeer je dat niemand die gaat dragen.

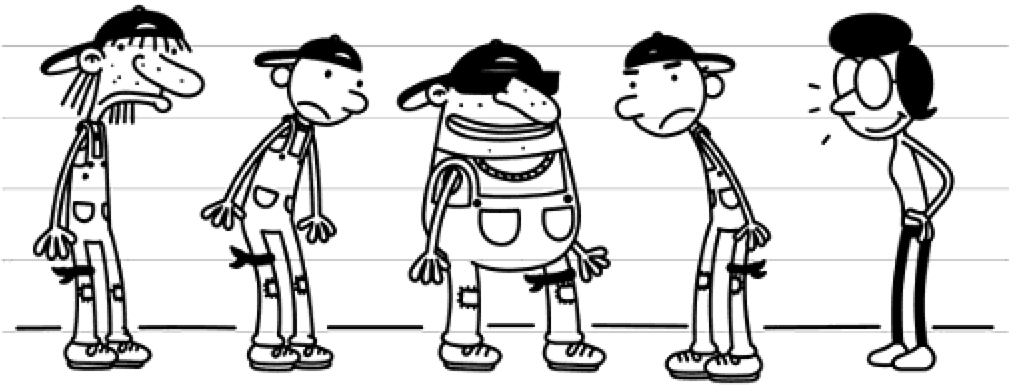

Dus nu hoop ik maar dat Rick nog een plan C bedenkt waar ik geen deel van uitmaak.

Zaterdag

Toen ik vanochtend wakker werd, was het eerste wat ik me herinnerde dat het vandaag de dag van Sterrenslag was.

Ik had al besloten dat ik niet mee wilde doen, en mijn doel was om zo ver mogelijk weg te zijn als de wedstrijd begon. Maar Rick voelde vast aan dat ik terug wilde krabbelen, en hij liet me er niet onderuit komen.

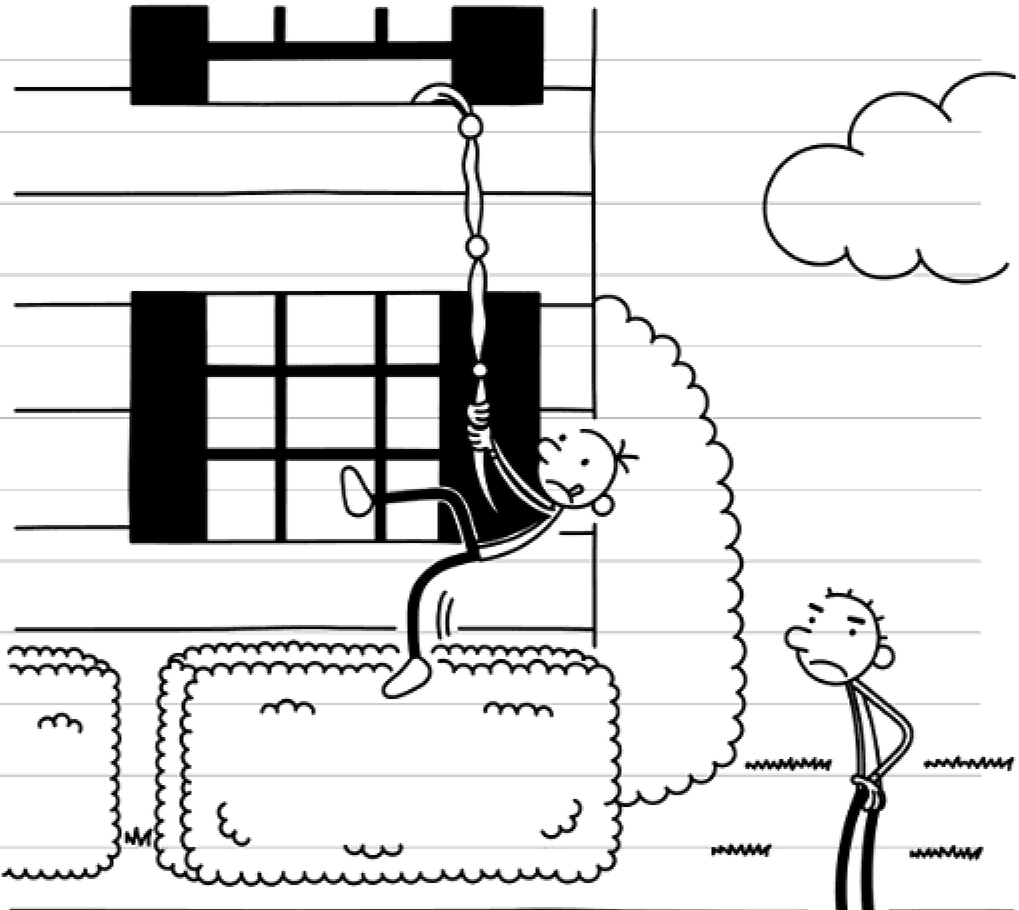

Net na de lunch kwamen Dirks broer en Walter naar ons huis om te helpen inladen. Maar ik wou echt dat Rick die achterdeuren had laten maken, want het was geen pretje om alle apparatuur in de bus te krijgen.

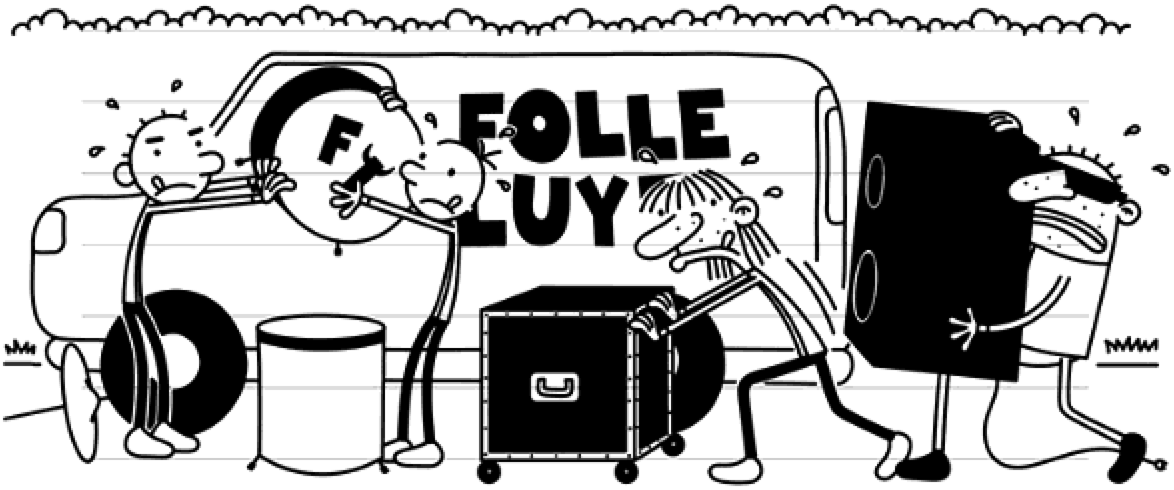

Op weg naar de concertzaal voelde ik me misselijk. Ik kon nauwelijks twee akkoorden op de gitaar spelen, en Walter was de helft van de tekst van 'Luyer Lekkers' vergeten. En ik denk dat Dirks broer ook zenuwachtig was, want hij moest in een papieren zak ademen om te zorgen dat hij niet flauwviel.

Maar Rick zei dat we op het podium helemaal oké zouden zijn. We moesten hem VERTROUWEN.

Toen kwamen we aan bij de concertzaal en konden we niet meer terug.

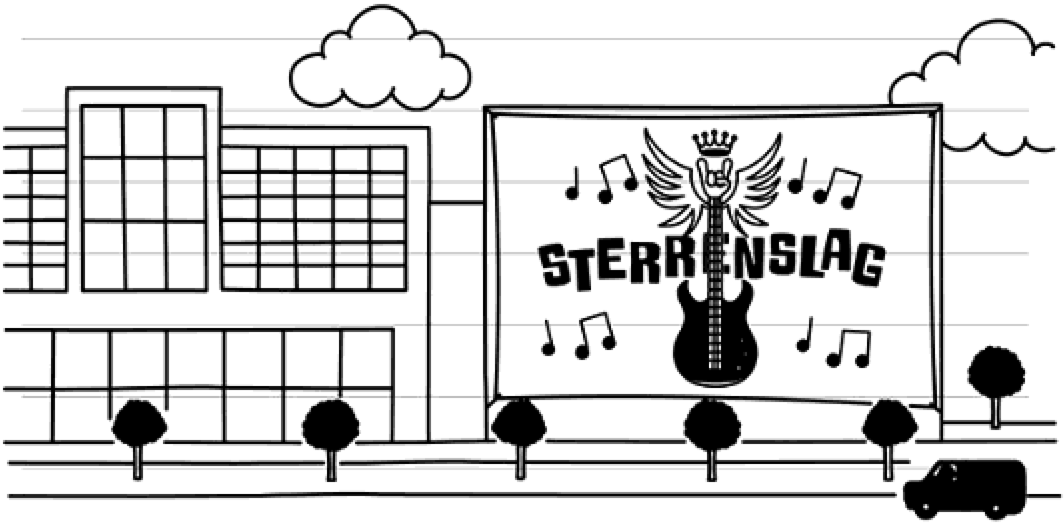

In de hal werden allerlei spullen verkocht, en Stank had een grote tafel vlak bij de ingang. En Bianca had het voor elkaar gekregen om voor de wedstrijd nog knikpoppetjes te laten maken.

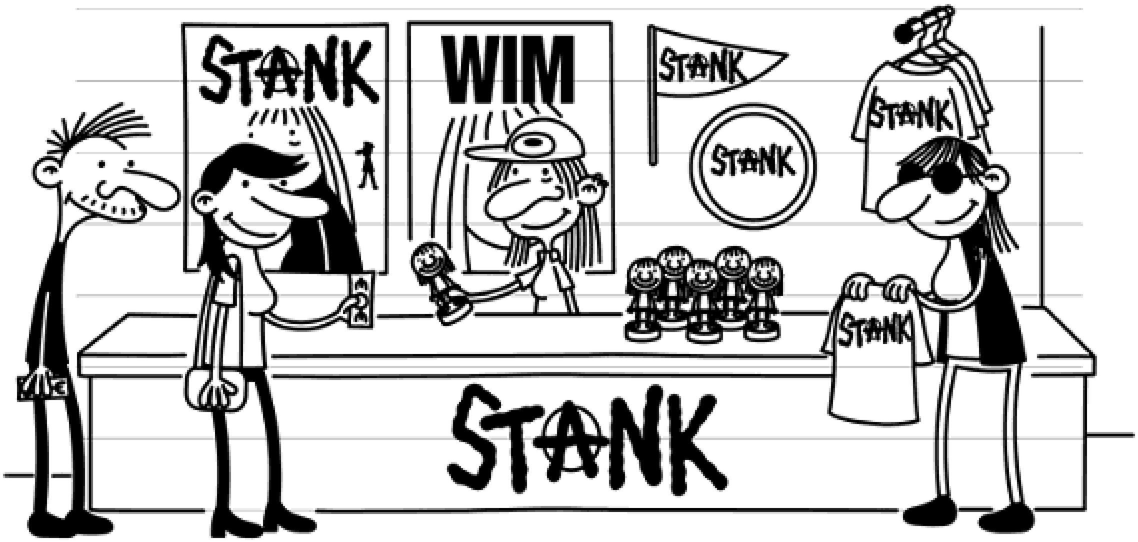

Bianca was niet het enige bekende gezicht in de zaal. Wout Sprinter had ook een tafeltje, maar hij leek niet veel te verkopen.

We waren op zoek naar de kleedkamer toen Rick iemand ANDERS opmerkte die we al eerder gezien hadden. En ik weet niet wat de beveiliger van Hipp 'O' Harry's zo ver van het restaurant deed, maar het leek geen goed idee om het aan hem te gaan VRAGEN.

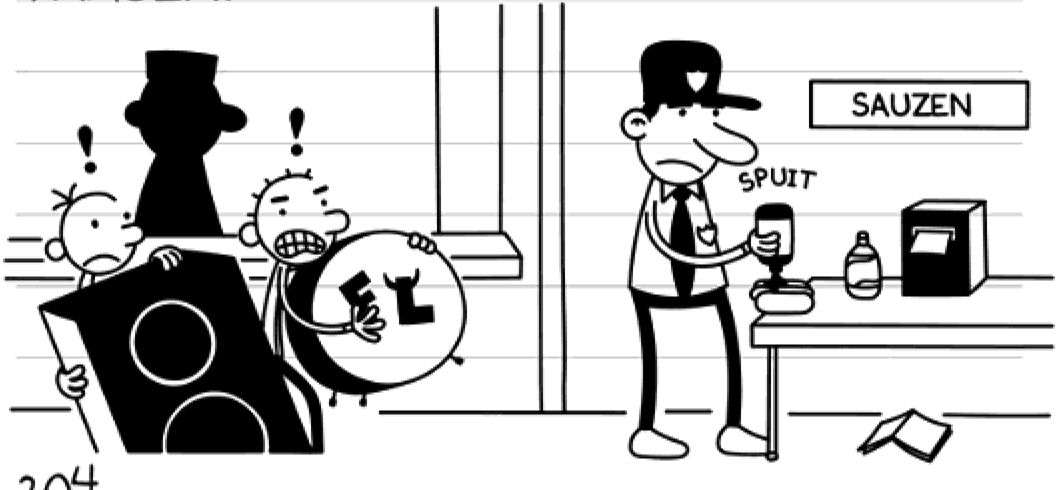

Uiteindelijk vonden we de kleedkamer, en daar was het een GEKKENHUIS. De meeste bands waren er al, en er was veel te weinig ruimte voor iedereen.

Een paar minuten voor de wedstrijd begon, kwam Stank binnenlopen. En ze deden hun naam eer aan, want ze roken alsof ze in geen WEKEN onder de douche waren geweest.

Ik kon zien dat Rick naar Wim toe wilde om iets te ZEGGEN, maar er dromden allemaal muziekjournalisten om hem heen, dus Rick kon niet eens in zijn buurt komen. En het was trouwens duidelijk dat Wim zijn stem spaarde voor zijn grote optreden.

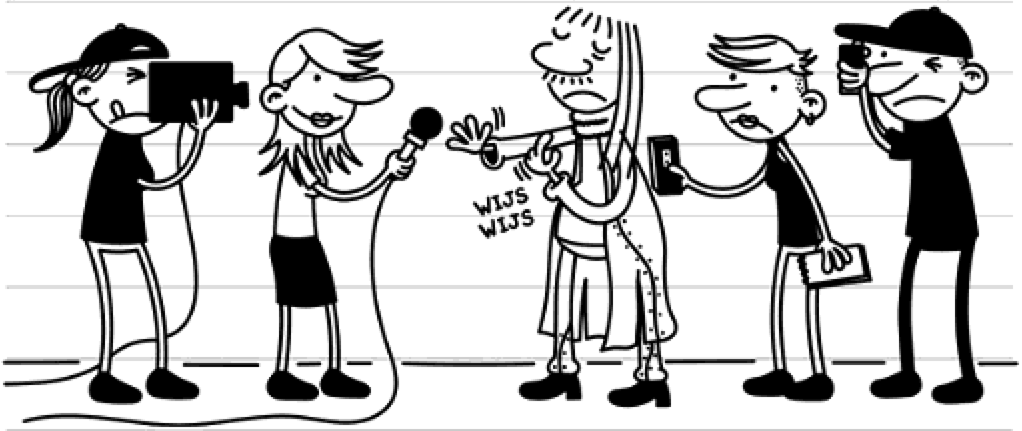

In een hoek van de ruimte stond een scherm met een lijst van alle bands, in de volgorde waarin ze moesten optreden.

En ik was best teleurgesteld dat Folle Luyer helemaal als laatste moest, want ik wilde zo snel mogelijk klaar zijn en dan naar HUIS.

Maar Folle Luyer was niet de enige band die pas aan het eind van de avond moest optreden. Stank stond precies VOOR ons op de lijst.

Dat betekende dat we met Wim en zijn nieuwe bandleden moesten chillen in de kleedkamer, en dat was heel ongemakkelijk. Dus toen de wedstrijd begon, glipte ik door een zijdeur om de show vanuit de coulissen te bekijken.

Er was zeker duizend man publiek, en daar werd ik weer een beetje misselijk van. En het ging er al wild aan toe voor de wedstrijd zelfs maar BEGONNEN was.

Toen de eerste band opkwam, ging het publiek helemaal uit zijn DAK. En de rest van de avond bleef dat zo.

Ik vond alle bands op elkaar lijken, maar dat kon het publiek blijkbaar niks schelen. Iedereen wilde een leuke tijd hebben, zelfs de beveiliger van Hipp 'O' Harry's. Ik denk dat hij gewoon als fan was gekomen.

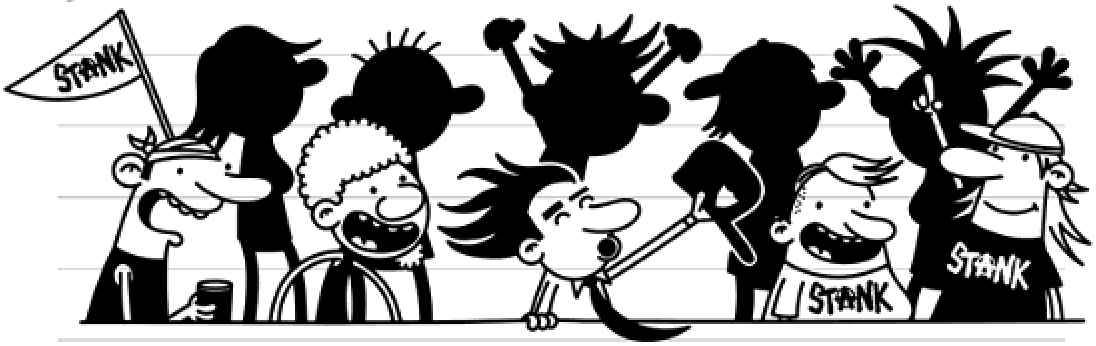

De bands waren allemaal VEEL professioneler dan Folle Luyer, en ik denk dat de meeste groepen dit fulltime deden. Dus ik zag meteen dat wij in deze wedstrijd geen schijn van kans maakten.

Ik wilde het bijna op een lopen zetten om mezelf de schaamte van een optreden te besparen. Maar het voelde niet goed om Rick in de steek te laten.

Ik wist dat Folle Luyer bijna op moest toen Stank het podium opkwam. Ik dacht dat ze meteen los zouden gaan met een van hun grote hits, want dan zou het publiek compleet uit zijn dak gaan. Maar Wim kwam alleen op en ging achter de piano zitten.

Hij begon een langzaam nummer te spelen, en de toeschouwers wisten niet hoe ze moesten reageren.

Maar het was allemaal nep, want toen kwam de rest van de band het podium op en stortte zich vol vuur op een speedmetalversie van 'Bianca'.

Het publiek ging uit zijn dak, en ik wist meteen dat Stank deze wedstrijd niet meer kon verliezen. En dat was VOOR Bianca donuts in het publiek ging gooien.

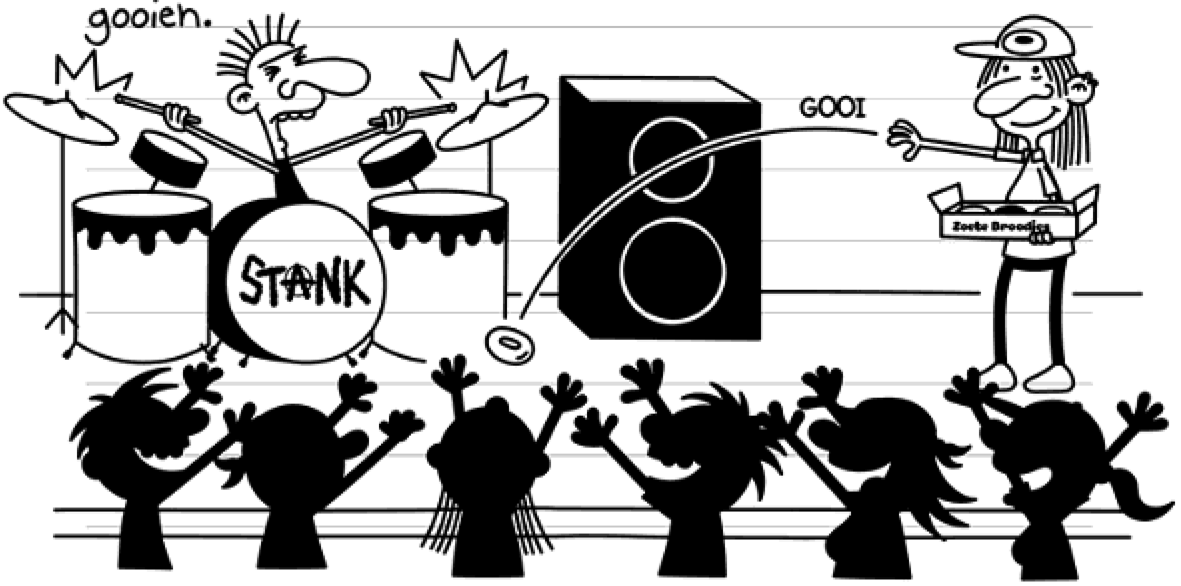

Ik had wat beter moeten opletten dat ik niet te dicht bij het publiek in de buurt kwam, want voor ik het wist was ik er ONDERDEEL van.

Ik liet me iets te veel meeslepen in het moment, want ik vergat even dat ik DAARNA op moest. Maar toen ik Rick bij de deur naar het podium zag staan, herinnerde ik me weer waarom ik daar eigenlijk was.

We hadden nog heel even backstage om ons voor te bereiden, dus ik en de andere twee probeerden Rick over te halen om onze nederlaag te aanvaarden en Stank te laten winnen.

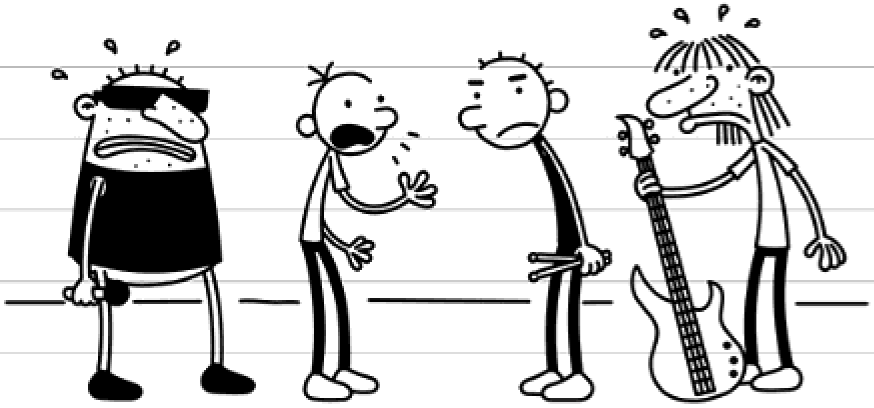

Maar Rick was te koppig om zich zomaar gewonnen te geven. Dus toen de presentator Folle Luyer aankondigde, liepen we alle drie achter Rick aan het podium op.

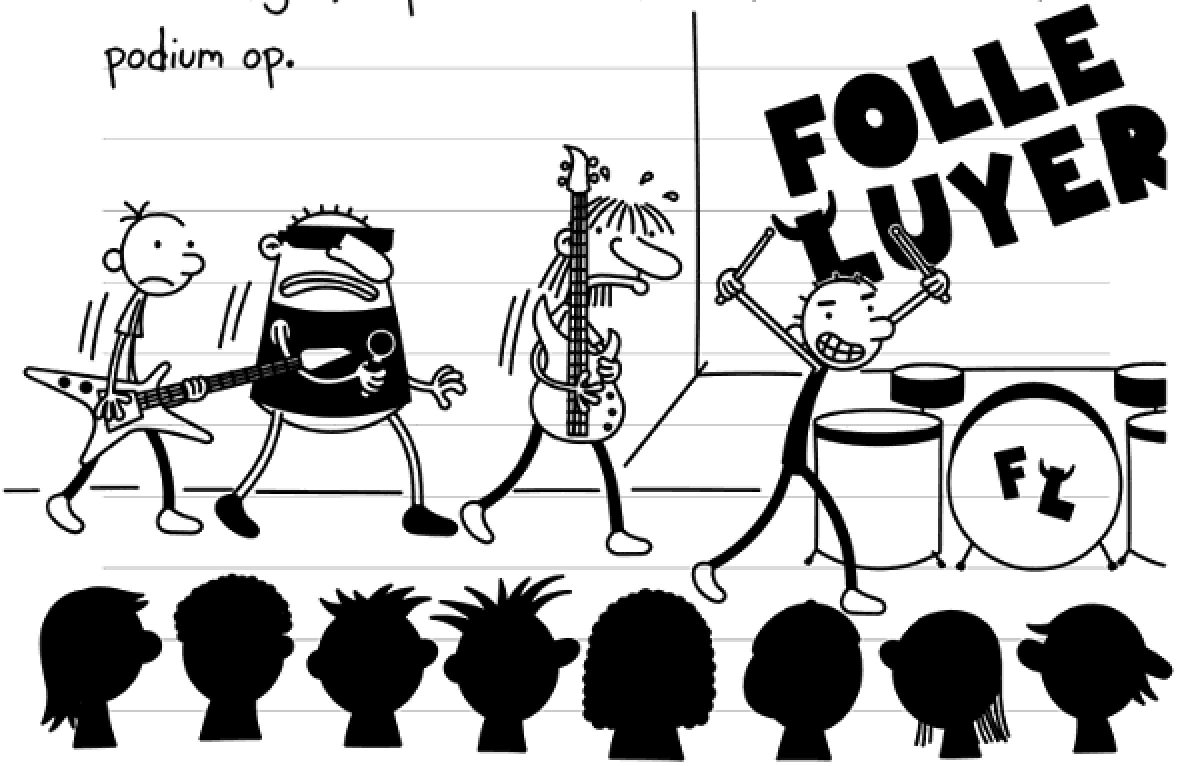

De spotlights waren zo fel dat ik achter de eerste drie rijen van het publiek niets meer kon zien. Maar die vent van Hipp 'O' Harry's ving mijn blik, en ik kon zien dat hij me herkende.

Ik wilde VLUCHTEN, maar ik zat in de val. En toen Rick met het intro van 'Luyer Lekkers' begon, zat er niks anders op dan op mijn tanden te bijten en de volgende drie minuten zien door te komen.

Maar toen gebeurde er iets VREEMDS. Toen ik de akkoorden begon te spelen die Rick me geleerd had, klonk ik VEEL beter dan tijdens de repetities. En Dirks broer was op de een of andere manier ook veel beter geworden.

Maar toen Walter zijn mond opendeed om te zingen, kwam WIMS stem uit de speakers. En plotseling snapte ik het.

Rick had zijn telefoon aan het geluidssysteem gekoppeld, en wat er nu uit de speakers kwam was de versie van 'Luyer Lekkers' die de band in december in de studio had opgenomen.

Dat betekende dat ik en Dirks broer alleen maar DEDEN ALSOF we speelden, en dat Walter playbackte op Wims stem.

En toen Walter snapte dat hij niet WERKELIJK hoefde te zingen, kreeg hij er echt plezier in.

Blijkbaar had niemand in het publiek door dat we maar deden alsof, en ik begon er ook goed lol in te krijgen.

Ik kon het Rick niet echt kwalijk nemen dat hij een opname gebruikte voor de wedstrijd, want het zou ons nooit zijn gelukt, zelfs niet als we drie MAANDEN hadden kunnen oefenen.

Dus het ging allemaal gesmeerd, en ik dacht dat we echt een kans hadden om te winnen. Maar toen liep alles helemaal in de soep.

Halverwege het nummer stopte Wim met zingen en begon te HOESTEN. En Walter wist niet wat hij moest doen, dus hij probeerde zo goed mogelijk te volgen.

Op dat moment begreep ik dat Rick per ongeluk de eerste versie van hun nummer afspeelde, die was opgenomen meteen nadat er een plectrum in Wims luchtpijp vast had gezeten.

Maar het was te laat om naar de GOEIE versie over te schakelen. En toen het geluid van een water drinkende Wim uit de speakers klonk, begreep het publiek eindelijk dat er iets niet klopte.

Dit leek een goed moment om ervandoor te gaan. Maar we konden het podium niet af omdat er iemand in de WEG stond.

Het was een vent in een pak, met een grote envelop, die hij aan Rick gaf.

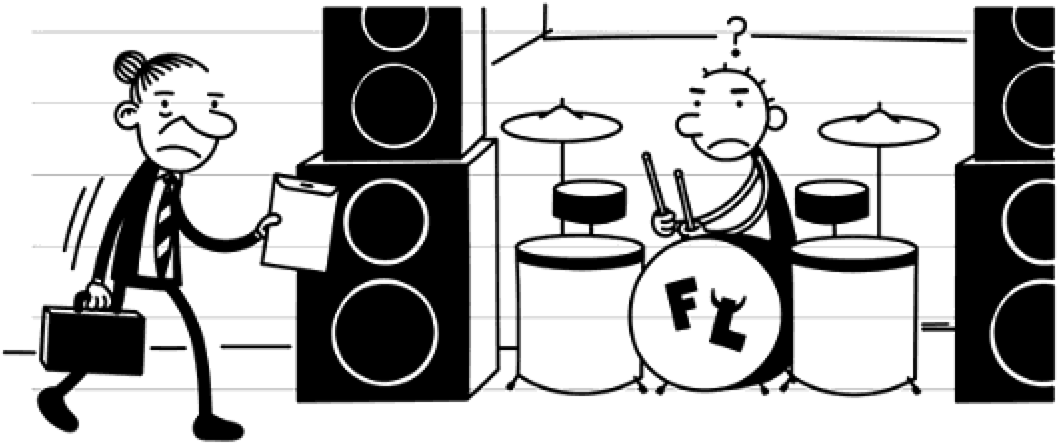

Het bleek de advocaat van dat ruilplaatjesbedrijf te zijn, en hij kwam Rick persoonlijk het nieuws brengen dat zijn bedrijf Folle Luyer voor de RECHTER sleepte.

Maar toen werd alles nog VREEMDER, want de beveiliger van Hipp 'O' Harry's was plotseling op het podium en hij kwam SNEL op ons af.

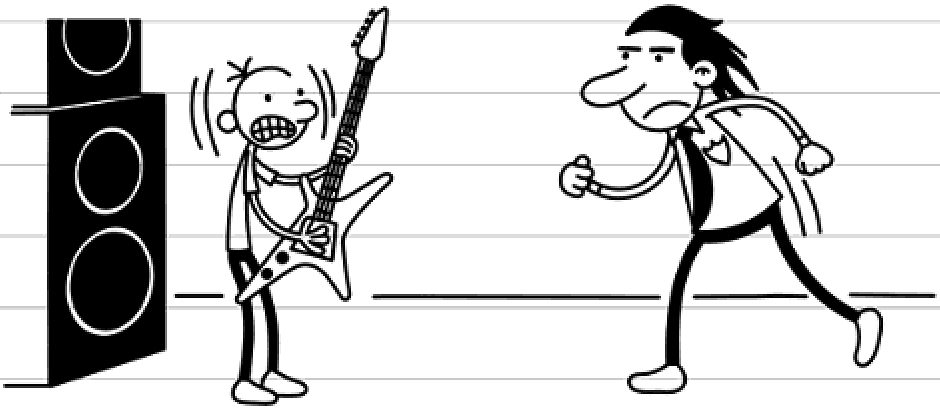

Ik verstijfde, want ik wist niet WAT die vent ging doen. Misschien kwam hij me wel arresteren.

Maar de beveiliger stormde langs me heen en liep naar de advocaat. Toen begon hij ergens ruzie over te maken. En een paar seconden later klom Sebastiaan Slag het podium op en mengde zich in het gesprek.

Ik had GEEN idee wat er gebeurde. Maar toen Wout Sprinter uit de coulissen kwam en met de andere drie begon te bekvechten, vielen de puzzelstukjes op hun plek.

De vier mannen op het podium waren de oorspronkelijke leden van Metallichihuahua.

En ze hadden blijkbaar een hoop te vertellen, want het ging er heftig aan toe daar op het podium.

Maar toen begreep het publiek opeens waar het getuige van was. Dit was de eerste reünie van Metallichihuahua, na vijfentwintig jaar. En iedereen werd STAPELGEK.

Ik denk dat het gejuich de leden van Metallichihuahua verraste, want ze stopten met praten. En toen iedereen nog HARDER begon te juichen, wisten ze wat hun te doen stond.

Dus ze pakten onze instrumenten en speelden het DAK eraf.

De leden van Metallichihuahua denderden door hun grootste hits, en toen speelden ze nog een toegift. En dat ze geen TWEEDE toegift gaven kwam alleen doordat ze onze instrumenten al aan diggelen hadden geslagen.

Donderdag

En zo werd Metallichihuahua de enige band die Sterrenslag TWEE keer heeft gewonnen. Dankzij de wedstrijd schoten ze naar de top van de hitlijsten, en nu plannen ze zelfs een wereldtournee.

Ik hoorde dat Dirk nu het oude baantje van zijn broer heeft in de supermarkt, en dat Makkie robotica gaat studeren. Dus misschien ontdekt hij dan eindelijk hoe hij die apenpoot van zijn been af kan krijgen.

Na de wedstrijd had Stank Wim niet meer nodig, dus hij werd ontslagen. Maar gelukkig zocht Folle Luyer net een nieuwe zanger, dus ik denk dat het voor iedereen goed is afgelopen.

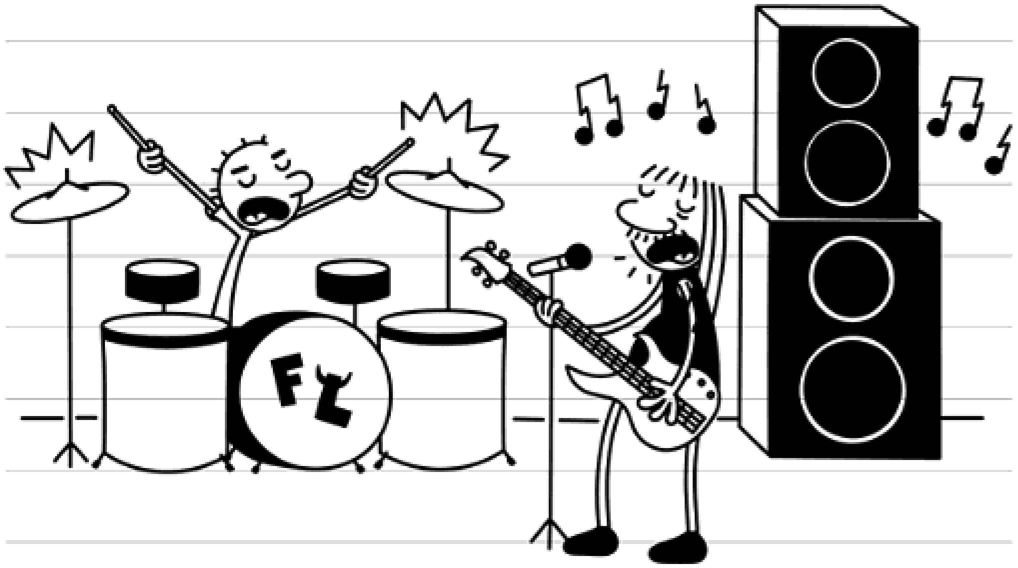

Het gaat zo te zien nog wel even duren voor ze mijn diensten weer nodig hebben, en IK vind dat prima. Want dat rock-'n-roll-leventje, daar ben ik helemaal klaar mee.

DANKWOORD

Scott, mijn broer: bedankt voor het delen van je hilarische verhalen over en kennis van de rock-'n-roll-levensstijl.

Julie, zoals altijd: bedankt voor je steun, die voor mij van onschatbare waarde is. Ik zou dit zonder jou niet kunnen!

Bedankt, Charlie Kochman, voor je aanmoediging en steun die me helpen om alles uit deze boeken te halen wat erin zit. Bedankt, Mary O'Mara, voor de stabiliteit en vaardigheden in het hele proces. En mijn speciale dank aan Steve Roman.

Bedankt, Loser-team (Shaelyn Germain, Vanessa Jedrej, Anna Cesary en Colleen Regan), omdat jullie het werk zo leuk maken!

Dank aan iedereen bij Abrams, met name Michael Jacobs, Andrew Smith, Elisa Gonzalez, Hallie Patterson, Melanie Chang, Kim Lauber, Alison Gervais, Erin Vandeveer en Borana Greku.

Dank ook aan het geweldige team van An Unlikely Story en aan Rich Carr, Andrea Lucey, Paul Sennott, Sylvie Rabineau en Keith Fleer.

Ik wil ook iedereen bij Disney bedanken, met name Roland Poindexter, Michael Musgrave, Kathryn Jones, Ralph Milero en Vanessa Morrison.

En dank aan Jess Brallier voor je hulp bij het starten van mijn carrière!

OVER DE SCHRIJVER

Jeff Kinney stond met de boeken van de Loser-serie op nummer 1 van *The New York Times*-bestsellerlijst en won zes keer de Kids' Choice Award voor favoriete boek van Nickelodeon. *Time Magazine* heeft Jeff uitgeroepen tot een van de honderd invloedrijkste mensen ter wereld. Hij is opgegroeid in de omgeving van Washington D.C. en woont nu in New England, waar hij met zijn vrouw een boekwinkel heeft: An Unlikely Story.